Machine Translated by Google

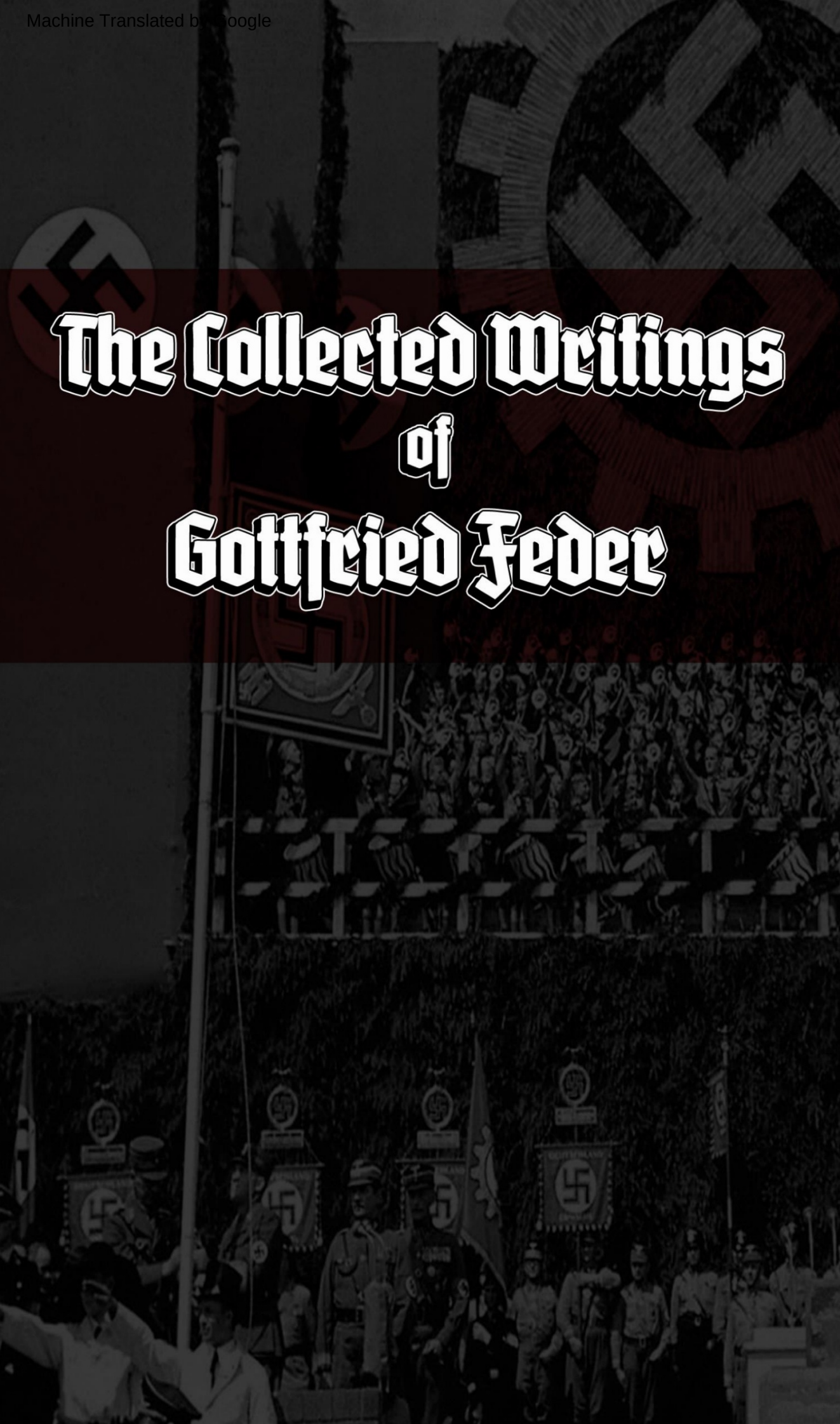

The Collected Writings of Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Os escritos recollidos de Gottfried Feder

Publicado en Kali Yuga, 130 AH

SUDETENLAND VERLAG

Machine Translated by Google

Índice

O programa do NSDAP e as súas concepcións xerais 5

Introdución e prefacio 6

1. Manifesto oficial do partido sobre a posición do NSDAP con respecto á poboación agrícola e á agricultura..... 13

A política do NSDAP sobre a propiedade da terra 17

2. Os 25 puntos..... 21

3. As ideas básicas 25

4. Os requisitos do programa en detalle..... 32

5. O que non desexamos..... 52

6. Conclusión..... 53

O Manifesto pola Abolición da Escravitude dos Intereses 55

Implementacións e xustificación 57

A conversión de bonos de guerra en crédito bancario 75

Comentarios especiais sobre a esixencia de lei no manifesto 76

As obxeccións e a súa refutación 79

Programa adicional 89

O Estado alemán sobre unha base nacionalsocialista 56

Introdución e prefacio 92

1. As fundacións..... 97

2. O programa 116

3. A estrutura estatal do Estado nacionalsocialista 122

Machine Translated by Google

Gottfried Feder

Gottfried Feder, (27 de xaneiro de 1883, Würzburg, Alemaña - 24 de setembro , 1941, Murnau), foi un activista político alemán e o principal *teórico económico* da fase inicial do nacionalsocialismo alemán.

Feder, enxeñeiro civil, gañou notoriedade en 1919 polo seu libro *"Manifesto para romper as leis". a "escravitude dos intereses",* e o seu discurso ante unha reunión do Partido Obreiro Alemán en Múnic en setembro dese ano proporcionou a inspiración inmediata para as ideas de **Adolf Hitler** entrada na política. As ideas socialistas e anticapitalistas **de Feder** atoparon posteriormente expresión no programa de 25 puntos **de Hitler** para o Partido Nacionalsocialista dos Traballadores Alemáns (NSDAP) en marzo de 1920, así como no propio libro **de Feder ,** *"Estado alemán sobre a base nacionalsocialista",* considerado por **Hitler** como "o catecismo do movemento [nacionalsocialista]". Entre 1924 e 1936, **Feder** ocupou o cargo de deputado no Reichstag alemán e exerceu como presidente do consello económico do NSDAP (1931), secretario de estado do Ministerio de Economía alemán (1933) e comisario estatal de vivenda (1934). Non obstante, coa adaptación xeral da política nazi ao sistema económico existente, o papel **de Feder** nos asuntos do partido diminuíu drasticamente e, en 1936, fora relegado á escuridade virtual.

Machine Translated by Google

O Programa Nacional

Partido Socialista Obreiro Alemán

e as súas concepcións xerais

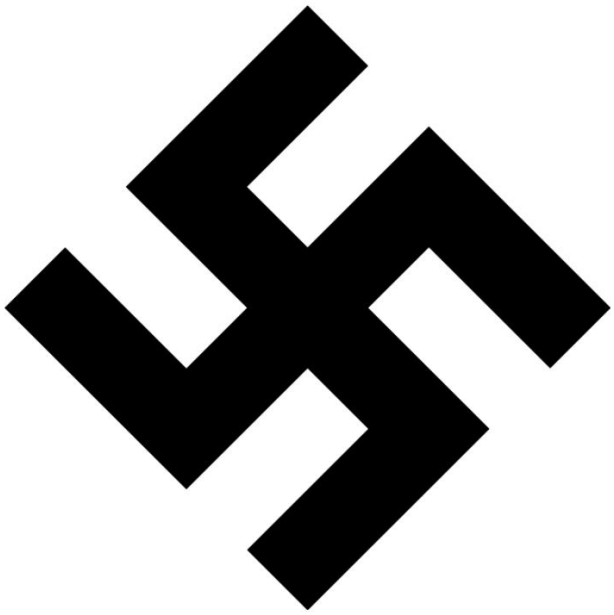

Machine Translated by Google

Relato histórico do ascenso do NSDAP cun estudo biográfico da carreira de Adolf Hitler

Adolf Hitler naceu o 20 de abril de 1889 en Braunau-on-the-Inn, unha antiga aldea. Baviera.

O seu pai era fillo orfo dun campesiño pobre e traballou para converterse en funcionario de aduanas. A súa nai proviña dunha familia de campesiños alemáns. Cando tiña 13 anos perdeu ao seu pai e, catro anos despois, á súa nai. Adolf Hitler era entón alumno da Realschule de Linz, no Danubio, despois de deixar a Escola Nacional. O desexo do seu pai fora que se convertese en funcionario, pero o seu propio desexo era ser artista. A morte da súa nai obrigouno a gañarse a vida sen máis demora.

Aos 17 anos, Hitler foi a Viena, onde pretendía converterse en arquitecto. Gañouse a vida cos seus propios esforzos, primeiro como obreiro dun construtor, mesturando o morteiro, e despois como debuxante dun arquitecto. Aos 18 anos xa estaba a interesarse pola política; volveuse antimarxista, pero ata o de agora non tivo un papel destacado. Desde a súa máis tenra mocidade, Hitler fora apaixonadamente nacionalista e a súa esperanza era combinar as experiencias sociais do seu período laboral coas súas convicción nacionalistas. Durante varios anos viviu en Viena na extrema pobreza.

En 1912 emigrou a Múnic, onde foi estudante. Nunca coñecera os praceres da xuventude, pero desde o día en que marchou da casa con 50 coroas no peto, o traballo e as privacións foran o seu lote. En febreiro de 1914, conseguiu liberarse da obriga de servir no exército austríaco. Seis meses despois estalou a guerra. Inmediatamente presentouse como voluntario para o servizo no exército alemán e obtivo, mediante unha apelación directa ao rei Luís de Baviera, permiso para entrar nun rexemento bávaro como voluntario para a guerra. O 10 de outubro de 1914, o novo rexemento marchou.

O 2 de decembro de 1914, o voluntario de 25 anos foi galardoado coa Cruz de Ferro, 2.ª medalla. Clase.

En recoñecemento á súa valentía no ataque a Bayernwald e noutros enfrontamentos preto de Wytschaete, ordenóuselle que se incorporase ao servizo como mensaxeiro, o que esixía especial coraxe e fiabilidade, xa que os informes a miúdo tiñan que ser transmitidos a través de terreo aberto baixo fogo intenso. Isto fixo que o seu nome fose coñecido rapidamente en todo o rexemento máis alá do estreito círculo dos seus camaradas.

O 7 de outubro de 1916, foi ferido por unha espiga de obús. En marzo de 1917, regresou ao seu rexemento. Recibiu varias outras distincións, incluíndo un Diploma de Rexemento por especial valentía nos combates preto de Fontaines e, finalmente, a Cruz de Ferro de Clase I.

O 14 de outubro de 1918 resultou gravemente ferido xunto con moitos outros compañeiros do seu rexemento polo gas mostaza que os británicos estaban a usar por primeira vez, e quedou temporalmente cego. Mentres estaba no hospital estalou a Revolución.

Con isto, Hitler decidiu converterse en político. En 1919 uniuse a un pequeno partido formado por 6 homes e nel fundou o Partido Nacionalsocialista dos Traballadores Alemáns. Elaborou en liñas xerais o programa do novo movemento e estableceu o seu carácter e obxectivos.

Machine Translated by Google

O Núcleo: Sete Homes

En setembro de 1919, Adolf Hitler pronunciou o seu primeiro discurso ante sete homes; despois dirixiuse a audiencias de 11, 25 e 47 persoas; en decembro a 111; en xaneiro de 1920 a 270 e pouco despois a 400 O 14 de novembro de 1920, falou nunha asemblea de masas de 1700 persoas. Organizou entón a propaganda do novo Partido, que despois dun ano de traballo contaba con 64 membros. Un ano despois, 1920, xa chegara aos 3000. A actividade propagandística de Hitler en Múnic era tal que finalmente dirixía a asembleas de masas tres veces por semana, e os luns impartía un curso de instrución. Atacou en primeiro lugar a loucura de Versalles e negou as afirmacións dos marxistas, do Partido de Centro, etc., de que era posible cumprir ese Tratado. Puxo en ridiculización a consigna destes partidos: "Entregade as armas e os outros tamén se desarmarán". Falou partindo da suposición de que, despois de que nós entregásemos as armas, o resto continuaría armándose, se non co seu propio diñeiro, si cos millóns espremidos á nación alemá completamente desarmada. Mentres se opoñía á propaganda do SPD e do Centro a favor da sinatura do Tratado, profetizou que o Ruhr sería ocupado, asinásemos o que asinásemos.

1921.

Este ano estivo marcado pola fundación dos primeiros grupos locais en Rosenheim e Landshut. Hitler organizou o primeiro corpo de homes para protexer o Partido e comezou a súa loita contra o movemento separatista en Baviera. O noso líder tamén se dirixiu a unha reunión de máis de 5000 persoas no Circo de Múnic.

Declarou nas súas reunións que o cumprimento do Tratado non axudaría, como afirmaban o SPD, o Centro e o Volkspartei, a construír a prosperidade alemá en paz e tranquilidade, senón que o resultado desa política insensata sería, sen dúbida, unha inflación a grande escala, que implicaría un dano inmenso para a industria alemá. A afirmación de Hitler de que o Goberno negro-vermello planeaba desnacionalizar os ferrocarrís estatais foi declarada unha "mentira descarada". Un intento de revolta dentro do Partido foi frustrado. Hitler redactou a nova Constitución do Partido, que lle outorgaba poderes ditatoriais.

A socialdemocracia, que non podía seguir ignorando o nome de Hitler, agora intentou desfacerse do seu bicho raro mediante métodos de terrorismo. Houbo enfrontamentos sanguinarios nas reunións, nos que os nervios de ferro do noso líder mantiveron a vantaxe. No transcurso delas formouse unha gardacostas invencible, que de aí en diante se chamou "Sturmabteilung".

1922.

Mentres avanzaba a conquista de Múnic, o movemento comezaba a estenderse polo resto de Baviera. Hitler rexeitou todas as propostas de compromiso para unirse a outros partidos. Destruíu gradualmente todas as formacións de partidos "nacionalistas" similares e fixo que o movemento nacionalsocialista fose supremo sobre elas.

En outubro de 1922, Hitler marchou á fronte de 800 homes cara a Coburgo e, en dúas veces 24 horas, por primeira vez esmagou por completo o Terror Vermello na cidade.

Adolf Hitler declarou entón publicamente que nos precipitabamos cara á inflación, que el previra como resultado da política da coalición negro-vermella. Converteuse en

Machine Translated by Google

coñecido como o inimigo máis perigoso e odiado do sistema. A socialdemocracia e o Partido de Centro deixaron de defenderse con argumentos e adoptaron unha política de difamación.

1923.

En xaneiro de 1923 celebrouse a primeira gran Conferencia do Partido e consagráronse as primeiras bandeiras do Partido. A Sturmabteilung constituíuse formalmente.

A propaganda do Partido foi estudada e mellorada exhaustivamente, e os principios permanentes da organización foron establecidos e establecidos. Os adeptos reuníronse arredor de Hitler en gran número, a maioría dos cales son hoxe os seus compañeiros incondicionais na loita. Mentres tanto, os ataques contra el continuaron con crecente determinación; atopouse no cárcere por primeira vez acusado de perturbar as reunións dos seus adversarios; era multado constantemente. Non obstante, nunca deixou de loitar contra o sistema nin por un momento.

Durante o verán de 1923, Adolf Hitler procedeu a reprimir o Terror Vermello na maioría das cidades de Baviera: Ratisbona, Hof, Bayreuth, Núremberg, Fürth, Ingolstadt, Würzburg e Schweinfurt, a miúdo a costa de derramamento de sangue en loitas rueiras, nas que derrotou as bandas terroristas socialdemócratas e comunistas.

A súa loita contra o incompetente Goberno do Reich foi acompañada de amargas acusacións. Profetizou o fracaso da débil resistencia do Goberno no asunto do Ruhr e atacou constantemente a estúpida política dun entendemento con Francia e a do cumprimento. Nunca deixou de sinalar a necesidade dun entendemento con Inglaterra e Italia.

En novembro de 1923, Adolf Hitler fixo o seu intento de derrocar o sistema. O levantamento fracasou e Hitler foi arrestado.

1924.

O gran xuízo tivo lugar en Múnic en marzo de 1921. Aínda que foi declarado culpable polos feitos, o noso líder acadou unha xustificación moral abrumadora. A defensa de Hitler influíu no Tribunal ata tal punto, e a súa asunción da responsabilidade única e exclusiva foi tan convincente que o discurso do avogado que o acusaba converteuse nun testemuño notable dos seus honorables motivos. Non obstante, o xuíz condenouno a un período de detención.

O Partido Nacionalsocialista sufriu a perda do seu líder. Os seus adversarios estaban convencidos de que o movemento estaba rematado e tiveron a coraxe de asinar o infame Pacto de Dawes, iniciando así deliberadamente o sistema de saqueo de Alemaña que culminou no Plan Young. Que triunfo para os socialdemócratas e o centro! O obxectivo da escravitude de Alemaña aparentemente estaba acadado!

En van, Hitler intentou, a través dos seus socios, que estaban en liberdade, loitar contra o Pacto de Dawes. En van, fíxolles declarar en público que as garantías do Partido do Centro, o SPD e o Volkspartei, de que os préstamos estranxeiros ao abeiro do Plan aumentarían a prosperidade nacional, que o desemprego cesaría, que os salarios aumentarían e os impostos reduciríanse, que a agricultura se salvaría, eran simplemente un engano para a nación. En van, fíxolles sinalar que o Pacto de Dawes estaba destinado a aumentar a pobreza, xa que os xuros dos préstamos paralizarían a industria, mentres que os propios préstamos simplemente servían ao propósito de cumprir as obrigas financeiras do Plan; a quebra e o desemprego aumentarían, os salarios...

Machine Translated by Google

afundiríase, os prezos e os impostos subirían aínda máis, e os agricultores enfrontaríanse á ruína total e veríanse obrigados a desfacerse de todo o que posuían.

O 20 de decembro , Hitler abandonou a fortaleza.

1925.

O 27 de febreiro de 1925, Adolf Hitler fixo un chamamento para o renacemento do Partido, e... Pronunciou o seu primeiro discurso despois do seu encarceramento ante un público de 4000 persoas.

O movemento nacionalsocialista foi disolto despois dos acontecementos do 9 de novembro. , e todos os seus bens e diñeiro foran confiscados; de xeito que Adolf Hitler comezou agora sen nada na man para reconstruír o Partido desde os seus alicerces. Vorwärts e Germania en Berlín burláronse dos seus esforzos e burláronse do "tolo ao que o cárcere volvera tolo".

Non obstante, a reconstrución do Partido procedeu con gran rapidez baixo o liderado de Hitler. Os antigos líderes reuníronse fielmente arredor del unha vez máis. Hitler estimulou a prensa do Partido para que renovase a súa actividade.

En decembro de 1925, o Partido contaba con 27.000 membros. O Centro e o Partido Social Os demócratas, alarmados, decretaron que o líder non debería falar en público durante dous anos.

1926.

En xuño deste ano celebrouse a primeira Conferencia do Partido desde o encarceramento de Hitler.

O mundo burgués aínda estaba convencido de que a política de cumprimento salvaría Alemaña e que o Pacto de Dawes reviviría a industria. Os marxistas estaban convencidos de que a súa dominación era inquebrantable.

O presidente von Hindenburg separouse dos seus partidarios e marchou co Centro e o SPD. O Partido continuou a loita; a finais de ano contaba con 49.000 membros.

1927.

A orde que prohibía a Hitler falar en público foi retirada, xa que se considerou imposible aplicala. Dirixiuse a numerosas asembleas masivas. Cada mes, o Partido consolidouse máis e máis.

Os acontecementos en xeral demostraron con cada vez máis forza que Hitler tiña razón. O Pacto de Dawes foi desenmascarado e as súas consecuencias foron terribles. Os socialdemócratas e o Partido de Centro intentaron salvar o que se podería salvar mediante mentiras e abusos.

En agosto, Hitler convocou unha Conferencia do Partido en Núremberg, que resultou ser un grande éxito. A finais de ano, o Partido contaba con 72ÿ000 membros.

1928.

Adolf Hitler liderou o seu partido nun asalto intensificado contra o sistema existente. O nacionalsocialismo era agora o inimigo inexorable dos destrutores de Alemaña, tanto de dentro como de fóra.

Hitler dirixiu o seu ataque especialmente contra a arruína sen sentido dos agricultores e das clases medias. Profetizou a catástrofe que caería sobre os mercados internos. Declarou en centos de reunións unha e outra vez que a política de cumprimento era unha loucura e que a súa

Machine Translated by Google

as consecuencias significarían a morte e a ruína para a industria alemá. Os socialdemócratas e o centro burláronse e escarniáronas no seu intento de vinganza. As súas mentiras e insultos dirixíanse a Hitler persoalmente.

A finais de ano, os membros ascendían a 108.000, e 12 eran membros do Partido.
sentou no Reichstag.

1929.

Adolf Hitler continuou a súa loita contra o sistema existente con enerxía incansable. A prensa do partido perfeccionouse, a Sturmabteilung aumentou, as formacións fortalecéronse e a propaganda intensificouse. As doutrinas do nacionalsocialismo comezaron a penetrar profundamente na conciencia nacional.

O 4 de agosto tivo lugar en Núremberg a segunda Conferencia do Partido a unha escala tremenda. Hitler atacou o sistema negro-vermello con enerxía cada vez maior e erixiuse sen rival como o líder máis poderoso contra todo o que significaba a "democracia". Todos os intentos de destituílo da dirección do Partido foron esmagados.

A finais de ano, o partido contaba con 178.000 membros.

1930.

A loita contra o Plan Young estaba en pleno auxe. Hindenburg defendeuno con enerxía, afirmando que con el Alemaña se salvaría, que a industria alemá reviviría, que o desemprego se frearía, que os agricultores volverían respirar e que sería posible aliviar os impostos.

Adolf Hitler cualificou tales opinións como irreais e fatais; profetizou o contrario. O seu partido procedeu a ilustrar a nación en medio de intensos combates. Os opoñentes responderon cun torrente de mentiras.

As eleccións ao Reichstag tiveron lugar o 14 de setembro , 1930. O Partido obtivo 6,5 votos millóns de votos e elixironse 107 membros. A súa organización interna era máis forte que nunca.
Uns poucos intentos menores de revolta, promovidos desde fóra, foron inmediatamente esmagados por Hitler, e aqueles que non se someteron incondicionalmente foron expulsados.

O Partido de Centro, que se entregara agora ás mans do SPD para ben ou para mal, comezou a incitar á Igrexa contra Hitler. Bispos e sacerdotes pertencentes ao Partido de Centro iniciaron un ataque fanático contra o movemento nacionalsocialista, excomungaron aos seus seguidores e mesmo lles negaron o enterro cristián. Hitler mantivo a súa convicción de que o Centro significaba a ruína para Alemaña e continuou a súa loita contra el con aínda maior determinación que antes. Rexeitou severamente calquera intento de extorsionarlle algunha modificación das súas opinións.

A finais de ano, o partido contaba con 389.000 membros.

1931.

A loita contra o Plan Young continuou. As consecuencias previstas por Hitler convertéronse en realidade.

Machine Translated by Google

O Goberno comezou a administrar mediante medidas de emerxencia, pensando así salvar a industria. Seguiron fortes disputas, nas que Adolf Hitler volveu sinalar as consecuencias fatais desa política. En poucos meses, incluso unhas poucas semanas, demostrouse que tiña razón.

Mentres tanto, varios xornais nacionalsocialistas comezaran a xurdir, e a oficina editorial central do Partido medrara gradualmente ata converterse nunha vasta empresa. A organización volvérase moi eficiente e, co paso do tempo, a Sturmabteilung alcanzara un alto grao de desenvolvemento.

Os nosos opoñentes revolcábanse en mentiras e permitían que se fixesen pedidos de mercadorías en Francia.

A finais do ano 1931, os membros do Partido de Hitler chegaron aos 806.000, un mes despois aos 862.000 e de novo un mes despois aos 920.000. O día das eleccións había algo así como un millón de membros e incontables millóns de simpatizantes nas urnas.

O home que antes fora un pobre traballador e máis tarde un soldado na fronte, en apenas trece anos construíu a maior organización política que Alemaña xamais viu. Os únicos recursos que os seus opoñentes poden empregar contra este home son as mentiras e a difamación. E sempre gañou ata agora a pesar de todas as mentiras, e esta vez estivo a piques de ser elixido presidente do Reich.

Alguén en toda a historia de Alemaña conseguiu un logro semellante en doce anos, fronte á oposición do Partido, as altas finanzas, o capital, a prensa, a opinión pública, a burocracia, as mentiras, o terrorismo e a persecución?

Este non era un neno protexido; dende os seus primeiros anos foi un home na máis alta esfera sentido da palabra, confiando unicamente nas súas propias forzas.

Machine Translated by Google

Prefacio

En Weimar, en 1926, o Consello do Partido decidiu publicar unha serie de panfletos que tratasen de forma concisa as cuestións fundamentais que afectaban a todos os aspectos da vida política en Alemaña. A nosa intención era, e é, presentar unha imaxe coherente e completa da actitude do nacionalsocialismo cara ás diversas tarefas da nosa vida pública e de como espera eliminar os seus erros e defectos.

Polo tanto, a nosa tarefa é examinar exhaustivamente como se atopa, logo indagar cientificamente de onde se orixinou e, finalmente, con inspiración creativa, responder á fatídica pregunta: que faremos despois? O obxectivo principal destes panfletos é indicar novos métodos para a vida do Estado, para as finanzas e a economía; erguer un "rocher de bronze" durante o caos, formar un acervo de coñecementos claros mediante un estudo minucioso, para que de todo iso poida xurdir unha vontade política unida.

Na gran Reunión do 31 de agosto de 1927, Adolf Hitler declarou enfaticamente: "As cuestións do programa non afectan ao Consello de Administración; o programa é fixo e nunca tolerarei cambios nos principios do movemento, tal como se establecen no seu programa". Asociame de todo corazón a esta declaración decisiva por parte do noso Führer, porque nada é máis perigoso para a vida e a forza de ataque dun movemento como o noso que, co paso do tempo, o seu programa fixo sexa sometido a críticas negativas.

Ninguén que sinta que non pode chegar ata o final connosco na cuestión xudía, na nosa loita contra as altas finanzas, o Pacto de Dawes e a política de empobrecemento, ou en calquera outra cuestión contida no noso Programa, ou que estea inclinado a trocar a liberdade da nación alemá a través da Sociedade de Nacións, o Pacto de Locarno, mediante compromisos e covardía, necesita dirixirse a nós; o seu lugar está fóra do NSDAP. Rexeitamos totalmente o "coñecemento privado superior" que alguén como el está tan disposto a airear na oratoria das súas plataformas e nas súas efusións xornalísticas.

Un home que estea fundamentalmente de acordo cos nosos principios pode ter escrúpulos sobre algúns detalles menores, xa que non podemos esperar que esteamos de acordo absolutamente en todas as cuestións, especialmente nun movemento político agresivo.

Non obstante, é unha cuestión diferente cando os inimigos políticos fan carne picada dalgún punto mediante unha terxiversación odiosa que non ten nada que ver co tema, como de feito aconteceu. Neste caso, é necesario un comentario oficial.

Negámonos a variar o noso Programa por razóns de conveniencia, como fan outras Partes, para adaptalo ás chamadas condicións alteradas. Pretendemos facer que as condicións se adapten ao noso Programa, dominándoas.

Adolf Hitler encargoume publicar esta serie de panfletos, que son
para formar a literatura oficial do Partido.

Incluín o Manifesto oficial do Partido do 6 de marzo de 1930; tamén, a miña resposta a dez preguntas que nos formulou a Deutsche Tageszeitung, o órgano principal do Reichslandbund.
Ese xornal aceptou as miñas respostas.

Esta é a mellor e máis eficaz maneira de desfacerse de todas as mentiras sobre a nosa mala disposición cara á propiedade e herdanza de bens inmobles en Alemaña.

Machine Translated by Google

1. Manifesto oficial do partido sobre a posición do NSDAP con respecto á poboación agrícola e á agricultura

Múnic, 6 de marzo de 1930

1. Importancia da clase agrícola e da agricultura para Alemaña

A nación alemá obtén unha parte considerable dos seus alimentos da importación de produtos alimenticios estranxeiros. Antes da Guerra Mundial, conseguíamos pagar estas importacións coas nosas exportacións industriais, o noso comercio e os nosos depósitos de capital no estranxeiro. O resultado da guerra puxo fin a esta posibilidade.

Hoxe pagamos os nosos alimentos importados principalmente coa axuda de préstamos estranxeiros, o que endebeda cada vez máis á nación alemá cos financistas internacionais que lles proporcionan créditos. Se as cousas seguen así, o pobo alemán empobrecerase cada vez máis.

A única posibilidade de escapar desta escravitude reside na capacidade de Alemaña para producir alimentos esenciais no seu propio país. Polo tanto, o aumento da produción da agricultura alemá é unha cuestión de vida ou morte para a nación alemá.

Ademais, unha poboación rural economicamente sólida e altamente produtiva é esencial para a nosa industria, que no futuro terá que buscar cada vez máis oportunidades no mercado interior.

Tamén consideramos a poboación do país como portadora da herdanza da saúde, a fonte da xuventude da nación e como a columna vertebral da súa forza armada.

O mantemento dunha clase agrícola eficiente, que aumente en número a medida que aumenta a poboación xeral, é un elemento esencial da plataforma nacionalsocialista, porque o noso movemento considera o benestar de todo o noso pobo nas xeracións vindeiras.

2. O abandono do Estado actual da clase agrícola e da agricultura

A produción agrícola, que é capaz de aumentar, está a ser prexudicada porque o crecente endebedamento dos agricultores lles impide adquirir as necesidades do cultivo e porque o feito de que a agricultura non sexa rendible elimina o incentivo para aumentar a produción.

As razóns polas que a agricultura non ofrece unha remuneración suficiente polo traballo deben buscarse:

1. na política fiscal vixente, que impón cargas indebidas á agricultura. Isto débese a consideracións do Partido e a que o mercado monetario mundial xudeu (que realmente controla a democracia parlamentaria en Alemaña) desexa destruír a agricultura alemá, xa que isto poría á nación alemá, e especialmente á clase traballadora, á súa mercé;

Machine Translated by Google

2. na competencia de agricultores estranxeiros, que traballan en condicións máis favorables e que non están frenados por unha política de protección da agricultura alemá;

3. nos beneficios extravagantes obtidos polos grandes intermediarios maioristas, que impulsaron a si mesmos entre o produtor e o consumidor.

4. nas taxas opresivas que o agricultor ten que pagar pola enerxía eléctrica e os estercos artificiais para empresas dirixidas principalmente por xudeus.

Os altos impostos non se poden cubrir coa escasa remuneración polo traballo na terra. O agricultor vese obrigado a endebedarse e a pagar xuros usurarios polos préstamos. Afúndese cada vez máis baixo esta tiranía e, ao final, perde todo o que posúe ao prestamista xudeu. A clase agrícola alemá está a ser expropiada.

3. No Reich, como esperamos velo, os dereitos da Terra serán respectados e haberá unha Política Agrícola para Alemaña.

Non pode haber esperanza de ningunha mellora xeneralizada nas condicións de pobreza da poboación rural, ou dun renacemento da agricultura, mentres o Goberno alemán estea de feito controlado polos magnates internacionais do diñeiro, axudados polo sistema de goberno parlamentario-democrático; xa que estes desexos destruír a forza de Alemaña, que se basea na terra.

No novo e moi diferente Estado alemán, ao que aspiramos, os agricultores e a agricultura recibirán a consideración que lles corresponde polo feito de que son un soporte principal dun Estado alemán verdadeiramente nacional.

Disto xorden os seguintes requisitos:

1. A terra de Alemaña, adquirida e defendida pola nación alemá, debe estar ao servizo da nación alemá, como fogar e como medio de vida. Quenes ocupan a terra deben administrala neste sentido.

2. Só os membros da nación alemá poden posuír terras.

3. As terras adquiridas legalmente por eles serán consideradas bens herdables. Non obstante, o dereito de posuír bens leva aparellada a obriga de usalos no interese nacional.
Nomearanse tribunais especiais para supervisar esta obriga; estes estarán compostos por representantes de todos os departamentos da clase terratenente e un representante do Estado.

4. A terra alemá non pode converterse en obxecto de especulación financeira, nin pode proporcionar unha renda non devengada para o seu propietario. Só pode ser adquirida por quen estea disposto a cultivala el mesmo. Polo tanto, o Estado ten dereito de adquisición preferente sobre cada venda de terras.
Está prohibido empeñar terras a prestamistas privados. Os préstamos necesarios para o cultivo en condicións favorables serán concedidos aos agricultores, xa sexa por asociacións recoñecidas polo Estado ou polo propio Estado.

5. Pagaranse cotas ao Estado polo uso da terra segundo a extensión e a calidade da propiedade. Este imposto sobre a terra evitará calquera outra tributación da propiedade inmobiliaria.

6. Non se pode establecer ningunha regra ríxida en canto á cantidade de cultivo. Desde o punto de vista da nosa política de poboación, precisamos un gran número de pequenas e medianas empresas

Machine Translated by Google

granxas. Non obstante, a agricultura a grande escala desempeña un papel esencial e, se mantén unha relación saudable coas empresas máis pequenas, é xustificable.

7. Será necesaria unha lei de herdanza para evitar a subdivisión de bens e unha acumulación de débeda sobre ela.

8. O Estado terá o dereito de apropiarse de terras, mediante unha compensación axeitada. concedido:

   a. cando non sexan propiedade dun membro da nación;

   b. cando —por sentenza dos Tribunais de Terras— se declare que o seu propietario, por mala conduta a agricultura non actúa no interese nacional;

   c. co fin de asentar nela agricultores independentes, cando o propietario non a cultive el mesmo;

   d. cando sexa necesario para fins estatais especiais no interese nacional (por exemplo, comunicacións, defensa nacional). Os terreos adquiridos ilegalmente (segundo a lexislación alemá) poden ser confiscados sen compensación.

É deber do Estado colonizar as terras que se fixeron dispoñibles, mediante un esquema baseado en altas consideracións dunha política demográfica. A terra será asignada aos colonos como posesión hereditaria en condicións que permitan o seu sustento. Os colonos serán seleccionados mediante un exame en canto á súa idoneidade cívica e profesional. Mostrarase un favor especial aos fillos de agricultores que non teñan dereito a herdar.

A colonización das fronteiras orientais é de extrema importancia. Neste caso, o simple establecemento de granxas non será suficiente, senón que será necesario crear vilas comerciais en relación coa nova rama da industria. Esta é a única maneira de crear unha oportunidade para que as granxas máis pequenas sexan rendibles.

Será deber da política exterior de Alemaña proporcionar amplos espazos para o alimento e o asentamento da crecente poboación alemá.

4. A clase agrícola debe ser educada económica e educativamente

1. A pobreza actual da poboación rural debe ser aliviada de inmediato mediante exencións de impostos e outras medidas de emerxencia. Débese frear o endebedamento adicional reducindo por lei o tipo de xuro dos préstamos ao do período anterior á guerra e mediante accións sumarias contra a extorsión.

2. Debe ser política do Estado garantir que a agricultura sexa rendible. A agricultura alemá debe estar protexida por aranceis, regulación estatal das importacións e un plan de formación nacional.

   A fixación dos prezos dos produtos agrícolas debe estar libre da especulación no mercado e debe pórse fin á explotación dos intereses agrícolas por parte dos grandes intermediarios, cuxos negocios ás asociacións agrícolas deben ser fomentados polo Estado.

   Será tarefa destas organizacións profesionais reducir os gastos de funcionamento dos agricultores e aumentar a produción. (Suministro de apeiros, estercos, sementes, cultivos de cría)

Machine Translated by Google

(produtos en condicións favorables, melloras, guerra contra as pragas, asesoramento gratuíto, investigación química, etc.) O Estado prestará plena asistencia ás organizacións no desempeño da súa tarefa. En particular, o Estado debe insistir nunha redución considerable do custo para os agricultores dos estercos artificiais e da enerxía eléctrica.

3. As organizacións tamén deben establecer a clase de traballadores agrícolas como membros da comunidade agrícola mediante contratos que sexan xustos no sentido social. A supervisión e o arbitraxe nestes asuntos serán función do Estado. Debe facerse posible que os bos traballadores ascendan á condición de propietarios de explotacións agrícolas. A tan desexada mellora das condicións de vida e dos salarios dos traballadores agrícolas producirase en canto mellore a situación agrícola xeral. Cando estas condicións melloren, xa non será necesario empregar man de obra estranxeira na terra e este costume estará prohibido no futuro.

4. A importancia nacional da clase agrícola require que o Estado promova a educación técnica na agricultura. (Institucións xuvenís, escolas secundarias para a agricultura, con condicións moi favorables para mozos con talento pero sen recursos.)

5. As organizacións profesionais non poden proporcionar toda a axuda que precisa a clase agrícola; só o movemento político do NSDAP pola liberdade alemá pode facelo.

A poboación rural é pobre porque toda a nación alemá é pobre. É un erro imaxinar que unha soa clase de traballadores poida escapar de compartir a fortuna da comunidade alemá no seu conxunto, e un crime crear celos entre a xente da cidade e a xente do campo, que están unidos para o ben ou para o mal.

A axuda económica baixo o sistema político actual non pode producir unha mellora permanente, xa que a escravitude política é a raíz da pobreza do noso pobo, e só os métodos políticos poden eliminala.

Os antigos partidos políticos, que foron, e son, responsables da escravitude nacional, non poden ser os líderes no camiño cara á liberdade.

Hai importantes tarefas económicas que agardan ás organizacións profesionais no noso futuro Estado; mesmo agora poden facer moito traballo preparatorio nesa dirección; pero para a loita política de liberación, que é sentar as bases dunha nova orde económica, non son axeitadas; xa que esa loita terá que librarse desde o punto de vista non dunha soa profesión, senón desde o de toda a nación.

O movemento que levará a cabo a loita política pola liberación ata o final é o NSDAP

(asinado) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

A política do NSDAP sobre a propiedade da terra

Unha resposta de Gottfried Feder

A Deutsche Tageszeitung *(nº 47)* do 25 de xaneiro de 1930 publicou unha serie de preguntas que nos formularon os líderes do Landbund de Brandeburgo. O seu obxectivo principal era obter unha definición da actitude do NSDAP cara á propiedade privada da terra, a herdanza, a obtención de créditos, os aranceles, a regulación dos prezos, a participación nos beneficios e cara a cuestións de interese sociopolítico xeral e táctico-electoral.

Eu.

Para aliviar a ansiedade con respecto a calquera interpretación arbitraria posterior do punto 17 do programa do partido, a primeira pregunta formulouse nas seguintes palabras: "Está o NSDAP disposto a

garantir que non se opoñerá a
propiedade da terra".

Resposta: O nacionalsocialismo recoñece a propiedade privada como un principio e sitúaa
baixo a protección do Estado.

Procurará manter unha combinación saudable de todas as empresas, pequenas e grandes, na vida económica da nación.

O espírito de todo o Programa demostra claramente que o Nacional Socialismo, sendo un opoñente convencido e coherente do marxismo, rexeita totalmente a súa ruinosa doutrina central de confiscación xeral e considera unha clase agrícola permanente como o mellor e máis seguro fundamento para o Estado nacional.

Pero sendo tamén un decidido opoñente dos grandes capitalistas, cuxo obxectivo é mobilizar para si mesmos todos os valores agrícolas e expulsar os agricultores mediante impostos e xuros dos préstamos, o nacionalsocialismo esixe a protección estatal dos agricultores contra a agresión dos intereses das grandes empresas.

Necesitamos unha clase de agricultores forte e saudable, libre da escravitude dos intereses e da tiranía dos impostos.

II.

A segunda pregunta dirixíase a min persoalmente, xa que fun nomeado por Hitler
"árbitro final de todas as cuestións relativas ao Programa".

"Cal é a actitude do nacionalsocialismo cara á herdanza de bens, e
deberes sucesorios?"

Resposta: Dado que é o piar da idea nacional, a continuidade da propiedade, é dicir, a herdanza da terra que os antepasados dun home recuperaron e cultivaron, é unha consecuencia natural. Polo tanto, o nacionalsocialismo recoñece o principio da herdanza, do mesmo xeito que o da propiedade da terra.

Machine Translated by Google

Se os bens pasan a parentes afastados, o Estado Nacional Socialista cobrará un imposto especial, pero no caso de parentesco máis próximo, este avaliarase segundo o tipo vixente nese momento.

III.

Esta pregunta formulouse debido á ansiedade —en absoluto infundada— relativa á posible consecuencias de prohibir os préstamos a capitalistas privados sobre a seguridade da terra.

Resposta: Un Estado que desexa liberar a propiedade agrícola de débedas e rescatar os agricultores das garras dos financeiros profesionais (moitos agricultores foron expulsados dos seus fogares polos xudeus), un Estado que desexa romper o monopolio do diñeiro do capitalismo e abolir a escravitude dos xuros, non é probable que reteña os créditos necesarios nin que cobre xuros extorsionadores; pola contra, o nacionalsocialismo pretende axudar á agricultura ao máximo.

IV.

"Romper coa escravitude do interese." Abolición dos ingresos non gañados. "Cal é o actitude do Partido Nacional Socialista cara ao capital salvado ou herdado?"

Resposta: Ten algún agricultor hoxe en día "ingresos non devengados" procedentes das demandas de xuros, ou pode algún terratenente vivir co diñeiro aforrado das súas rendas?

Isto significa que existe ansiedade entre certos terratenentes aos que aínda lles queda un pouco de capital, ou ben existe unha incomprensión ou descoñecemento intencionado desa esixencia tan esencial do Programa Nacional Socialista.

NB Literalmente referímonos a "romper coa escravitude do xuro". Ninguén describirá pequenas cantidades de xuros dos aforros, dunha hipoteca ou dun préstamo do goberno como a escravitude do xuro. O que queremos dicir con isto é cando a inflación deliberada nos roubou todos os nosos aforros e o agricultor ten que pagar xuros de novas hipotecas e créditos a curto prazo a taxas que o arruínan.

Quenes están a favor de manter o sistema actual de capitalismo están en contra dos verdadeiros intereses dos agricultores e a favor de permitir que os bancos e os seus axentes se dediquen á agricultura. Para o resto, remito os lectores aos meus panfletos titulados *Der Staat auf nationaler und sozialer Grundlage* e *Das Programm der NSDAP* *(O Estado alemán sobre a Fundación Nacionalsocialista e o Programa do NSDAP).*

V.

A nosa política en materia de impostos afirma de forma clara e coherente: liberar o consumidor de a carga dos impostos indirectos e o produtor de impostos que prexudican o seu negocio.

"Ten o Partido a intención de eliminar os dereitos de importación?"

Resposta: O Landbund debería ser consciente de que o voto nacionalsocialista no Reichstag se decantou totalmente por dereitos proteccionistas sobre os produtos agrícolas, de acordo co seu principio: a protección do traballo da nación na cidade e no campo.

VI.

A cuestión da participación nos beneficios. É imposible tratar aquí este tema amplo e difícil. No meu xornal semanal, Die Flamme, describín a nosa actitude en detalle en varios artigos.

Machine Translated by Google

O artigo do Deutsche Tageszeitung é enganoso, xa que elimina do seu contexto as frases que cita. Persoalmente, considero que a participación nos beneficios no sentido xeral das escolas de ideas capitalistas e marxistas non é a solución correcta. Neste tema, o noso programa refírese aos traballadores das fábricas, e non ten sentido intentar aclarar a cuestión nun panfleto que trata sobre a agricultura.

VII.

Extensión das prestacións do seguro de vellez.

"Como se propón recadar os fondos para este fin?"

Resposta: Na actualidade existe unha provisión para o Seguro de Vellez, pero en moitos casos é insuficiente e considérase unha especie de pauperización. Unha vez eliminada a carga dos impostos e aqueles que agora están desempregados pero capaces de traballar sexan reintegrados á esfera económica, haberá medios suficientes para proporcionar amplas prestacións de vellez para aqueles que xa non traballaron.

VII, IX, X.

Estas son simplemente cuestións relacionadas coa táctica do Partido e non con ningún principio.

Ao opoñernos a unha coalición que trouxo infelicidade a Alemaña, temos que votar de cando en vez cos comunistas (aínda que un mundo enteiro nos separa deles), do mesmo xeito que fan os agricultores nacionais alemáns e os campesiños nacionais cristiáns. Non permitimos que ninguén nos dite de onde vimos os nosos adeptos, senón que nos diriximos a todos — traballadores, burgueses e agricultores — que teñan un bo corazón alemán nos seus corpos e sexan homes de boa vontade, e desexen ver o fin do desgoberno parlamentario e da miserable política de cumprimento (dos Tratados de Paz). Non consideramos que a "comunicación social" con outros partidos sexa un método axeitado para liberar a nación alemá do marxismo e do parlamentarismo, porque iso leva á negociación política. Nada máis que a acción ditatorial e o exercicio decidido do poder poden sacar Alemaña da lama.

A nación non quere boas palabras, senón contundencia; non negociacións, senón traballo sólido para a nosa pobre e oprimida nación.

Unha descrición completa e clara do anterior ofrécese no número 19 da colección nacionalsocialista: Unser täglich Brot: Cuestións básicas da agricultura alemá; de Hermann Schneider, Eckersdorf, Kreis Namslau, sobre toda a política do nacionalsocialismo con respecto á agricultura. Contén propostas ben concibidas para restablecer a sufrida clase agrícola de Alemaña.

O número 16, do Dr. Buchner, contén un excelente ensaio sobre o significado e o espírito da nosa política económica.

O número 12, do coronel Hierl, describe a nosa política de defensa nacional.

Remataremos con algunhas observacións sobre certas cuestións que os nosos inimigos políticos tergiversan con malicia e mentira coa esperanza de prexudicarnos.

A nosa actitude cara á clase oficial permanente é, sen dúbida, loable. Non seriamos tan admiradores incondicionais do gran rei de Prusia se estivésemos en contra desta clase. O que o exército era no estranxeiro, unha clase oficial pura e incorruptible é para o Estado no seu propio país. A honra e o deber deben volver a converterse en calidades esenciais nos nosos funcionarios. O tipo de funcionarios que están ao servizo dos vermellos e dos negros desaparecerá no Estado que vén; eses manipuladores do Partido non precisan da honra nin do deber.

Machine Translated by Google

A suxestión de que os nacionalsocialistas están en contra dos funcionarios e pretenden reducir os seus salarios e eliminar as pensións é da natureza dunha mentira política, que foi difundida pola prensa dos nosos opoñentes. Pola contra, desexamos conceder a todos os membros da nación que serviron fielmente a Alemaña durante toda a súa vida unha pensión de honra que os alivie de preocupacións na súa vellez. Só así a asistencia social se liberará do estigma da "pauperización".

Tamén debemos referirnos á extensión da idea das pensións aos comerciantes independentes e aos traballadores manuais. Non hai necesidade de preocuparse por como imos recadar fondos para este propósito. Cando deixemos de pagar miles de millóns no estranxeiro cada ano, e aínda máis aos nosos propios bancos, unha fracción desas sumas será suficiente para pagar as pensións de vellez.

Axuda e seguro por desemprego

Non é, en si mesmo, asunto do Estado manter con fondos estatais as persoas que son capaces de traballar. A nosa actitude cara ao sistema actual de axuda para aqueles que non poden gañarse a vida nunca cambiou; sempre presionamos no Parlamento para que se avogase por mellores condicións para os desempregados. Facemos isto, non porque pensemos que é un estado de cousas correcto, senón porque un Goberno como o actual, cuxa política exterior e interior idiota levou a man de obra, a produción de alimentos e todo o comercio ao bordo do abismo, ten o deber de deixar que a súa política se pase por alto.

Un Estado que non é capaz de reincorporar no mundo económico a millóns de homes que poden traballar merece ser arrasado; polo tanto, se non consegue financeiramente afrontar o problema da axuda ao desemprego, simplemente encollemos os ombreiros.

Os diversos ataques ao sistema de subsidios, mesmo se están xustificados cando se refiren a casos de abuso desta asistencia social, non conseguen afastarnos do principio no que cremos. Dado que, entre case 3.000.000 de desempregados, pode haber 2 ou 300.000 vagos notorios que volverían facilmente ao traballo se se eliminase o subsidio, non debemos esquecer que aínda quedan polo menos 2,5 millóns de bos traballadores, empregados, enxeñeiros, técnicos, capataces, administrativos, etc. que buscan desesperadamente traballo e non poden atopalo. É debido ao fracaso da nosa política estatal, completamente insólita, que é imposible facer ningún cambio no miserable subsidio de desempregados.

Ataques á relixión e ao clero

Non podemos afirmar con demasiada frecuencia que o NSDA.P. non soña con atacar o
A relixión cristiá e os seus dignos servidores.

É a política corruptora do Centro e do Partido Popular Bávaro a que atacamos; estes non perden ningunha oportunidade de berrar "Igrexa en perigo" agás cando fan causa común coa socialdemocracia atea e negadora de Deus.

É porque temos un ideal tan elevado e santo da relación do home co seu Deus que odiamos ver a relixión manchada coa sucidade do conflito político.

Machine Translated by Google

2. Os 25 puntos

O Partido Nacionalsocialista Obreiro Alemán nunha gran reunión masiva o 25 de febreiro de 1920 na Hofbräuhous-Festsaal de Múnic anunciou o seu programa ao mundo.

Na sección 2 dos Estatutos do noso Partido declárase que este Programa é inalterable.

O programa

O Programa do Partido Obreiro Alemán é limitado no tempo; os líderes non teñen intención, unha vez alcanzados os obxectivos anunciados nel, de establecer outros novos, simplemente para aumentar artificialmente o descontento das masas e garantir así a existencia continuada do Partido.

1. Esiximos a unión de todos os alemáns para formar unha Gran Alemaña sobre a base do dereito da autodeterminación da que gozan as nacións.
2. Esiximos a igualdade de dereitos para o pobo alemán nas súas relacións con outras nacións e a abolición dos Tratados de Paz de Versalles e Saint-Germain.
3. Esiximos terra e territorio (colonias) para o alimento do noso pobo e para o asentamento da nosa poboación superflua.
4. Só os membros da nación poden ser cidadáns do Estado. Só os de sangue alemán, sexa cal sexa o seu credo, poden ser membros da nación. Polo tanto, ningún xudeu pode ser membro da nación.
5. Calquera persoa que non sexa cidadán do Estado só pode vivir en Alemaña como hóspede e debe ser considerados suxeitos a leis estranxeiras.
6. O dereito de voto no goberno e na lexislación do Estado corresponde unicamente aos cidadáns do Estado. Polo tanto, esiximos que todos os nomeamentos oficiais, de calquera tipo, xa sexan no Reich, no campo ou nas localidades máis pequenas, sexan outorgados unicamente aos cidadáns do Estado. Opoñémonos ao costume corruptor do Parlamento de cubrir postos simplemente tendo en conta consideracións de partido e sen referencia ao carácter ou á capacidade.
7. Esiximos que o Estado teña como primeiro deber promover a industria e o sustento dos cidadáns do Estado. Se non é posible alimentar a toda a poboación do Estado, os estranxeiros (non cidadáns do Estado) deben ser excluídos do Reich.
8. Débese impedir toda inmigración non alemá. Eximos que todas as persoas non alemás que entraron en Alemaña despois do 2 de agosto de 1914 sexan obrigadas a abandonar o Reich de inmediato.
9. Todos os cidadáns do Estado serán iguais en dereitos e deberes.
10. Debe ser o primeiro deber de cada cidadán do Estado traballar coa súa mente ou co seu corpo. As actividades do individuo non poden chocar cos intereses do conxunto, pero debe proceder dentro do marco da comunidade e ser para o ben xeral.

Machine Translated by Google

Polo tanto, esiximos:

11. Abolición dos ingresos non obtidos co traballo.

Abolición da escravitude do interese.

12. En vista do enorme sacrificio de vidas e bens que cada guerra esixe a unha nación, o enriquecemento persoal debido a unha guerra debe considerarse un crime contra a nación.
    Polo tanto, esiximos a confiscación implacable de todas as ganancias da guerra.

13. Exiximos a nacionalización de todos os negocios que ata o presente foron transformados en sociedades (fideicomisos).

14. Esiximos que os beneficios do comercio maiorista sexan repartidos.

15. Exiximos un amplo desenvolvemento da provisión para a vellez.

16. Esiximos a creación e o mantemento dunha clase media saudable, a comunalización inmediata dos locais comerciais maioristas e o seu arrendamento a un prezo baixo a pequenos comerciantes, e que se mostre extrema consideración a todos os pequenos provedores do Estado, as autoridades distritais e as localidades máis pequenas.

17. Esiximos unha reforma agraria axeitada ás nosas necesidades nacionais, a aprobación dunha lei para a confiscación sen compensación de terras para fins comunais; a abolición dos xuros dos préstamos inmobiliarios e a prevención de toda especulación coa terra .

18. Esiximos un procesamento implacable daqueles cuxas actividades prexudiquen o interese común. Os sórdidos criminais contra a nación, os usureiros, os especuladores, etc. deben ser castigados coa morte, sexa cal sexa o seu credo ou raza.

19. Esiximos que o Dereito Romano, que serve á orde mundial materialista, sexa substituído por un sistema xurídico para toda Alemaña.

20. Co obxectivo de abrir a todo alemán capaz e traballador a posibilidade de acceder a unha educación superior e, polo tanto, de obter un ascenso, o Estado debe considerar unha reconstrución exhaustiva do noso sistema nacional de educación. O currículo de todos os centros educativos debe adaptarse ás esixencias da vida práctica.
    A comprensión da idea do Estado (a socioloxía do Estado) debe ser o obxectivo da escola, comezando polos primeiros albores da intelixencia no alumno. Eximos o desenvolvemento dos fillos superdotados de pais pobres, sexa cal sexa a súa clase ou ocupación, a expensas do Estado.

21. O Estado debe velar por elevar o nivel de saúde da nación protexendo as nais e os bebés, prohibindo o traballo infantil, aumentando a eficiencia corporal mediante a ximnasia e os deportes obrigatorios establecidos por lei e mediante un amplo apoio aos clubs dedicados ao desenvolvemento corporal dos mozos.

22. Esiximos a abolición dun exército remunerado e a formación dun exército nacional.

23. Exiximos unha guerra legal contra a mentira política consciente e a súa difusión na prensa. Para facilitar a creación dunha prensa nacional alemá, esiximos:

---

[1] O 13 de abril de 1928, Adolf Hitler fixo a seguinte declaración: É necesario responder á falsa interpretación por parte dos nosos opoñentes do punto 17 do programa do NSDAP

Dado que o NSDAP admite o principio da propiedade privada, é obvio que a expresión "confiscación sen compensación" simplemente se refire a posibles poderes legais para confiscar, se fose necesario, terras adquiridas ilegalmente ou non administradas de acordo co benestar nacional. Está dirixida de acordo co benestar nacional. Está dirixida en primeira instancia contra as empresas xudías que especulan con terras.

Múnic, 13 de abril de 1928. (asinado) Adolf Hitler

Machine Translated by Google

a. que todos os editores de xornais e os seus axudantes que empregan o alemán lingua, deben ser membros da nación;

b. que será necesaria unha autorización especial do Estado antes de que poidan aparecer xornais non alemáns. Estes non están necesariamente impresos en lingua alemá;

c. que a lei prohíballes aos non alemáns participar financeiramente ou influír nos xornais alemáns, e que a sanción por contravir a lei será a supresión de calquera deses xornais e a deportación inmediata do non alemán implicado nel. Debe prohibirse a publicación de xornais que non conduzan ao benestar nacional. Esiximos o procesamento legal de todas as tendencias na arte e na literatura que poidan desintegrar a nosa vida como nación e a supresión das institucións que militen en contra dos requisitos mencionados anteriormente.

24. Esiximos liberdade para todas as denominacións relixiosas do Estado, na medida en que non sexan un perigo para el e non militen contra os sentimentos morais da raza alemá.

O Partido, como tal, defende o cristianismo positivo, pero non se vincula en materia de credo a ningunha confesión en particular. Combate o espírito xudeu-materialista dentro e fóra de nós, e está convencido de que a nosa nación só pode acadar a saúde permanente desde dentro segundo o principio:

O interese común por riba do eu.

25. Para que todo o anterior se poida facer realidade, esiximos a creación dun forte poder central do Estado. Autoridade incuestionable do Parlamento politicamente centralizado sobre todo o Reich e a súa organización; e formación de Cámaras para clases e ocupacións co propósito de executar as leis xerais promulgadas polo Reich nos distintos Estados da confederación.

Os líderes do Partido xuran ir directamente adiante; se é necesario, sacrificar os seus vidas — para garantir o cumprimento dos puntos anteriores.

Múnic, 24 de febreiro de 1920.

卐 卐 卐 卐 卐

Tras un debate exhaustivo na Asemblea Xeral de membros o 22 de maio de 1920, resolveuse que "este Programa é inalterable". Isto non implica que cada palabra deba permanecer inalterada, nin que nada que se faga para profundar ou desenvolver o Programa deba ser prohibido, pero implica con absoluta decisión e claridade inquebrantable que os principios e as ideas principais que contén non poden ser manipulados.

Non pode haber flexións nin torsións por consideracións de conveniencia, ningunha interferencia oculta con puntos moi importantes (e, para os arranxos actuais na política, a sociedade e a economía, moi indesexados) do Programa, ningunha desviación de sentimento.

Adolf Hitler imprime os seus dous puntos principais con letra de imprenta: o interese común por riba do eu (o espírito do programa). A abolición da escravitude do interese (o núcleo do nacionalsocialismo). Unha vez acadados estes dous puntos, significa unha vitoria da próxima ordenación universalista da sociedade no "verdadeiro Estado" sobre a separación actual de Estado, nación e economía baixo a influencia corruptora da teoría individualista da sociedade tal como é agora.

Machine Translated by Google

construído. O Estado falso de hoxe, que oprime as clases traballadoras e protexe as ganancias piratas dos banqueiros e dos especuladores da Bolsa, é o escenario do enriquecemento privado imprudente e da menor especulación política; non pensa no seu pobo e non proporciona ningún vínculo moral elevado de unión. O poder do diñeiro, o máis despiadado de todos os poderes, ten o control absoluto e exerce unha influencia corruptora e destrutiva sobre o Estado, a nación, a sociedade, a moral, o teatro, a literatura e sobre todos os asuntos de moralidade, menos fáciles de estimar.

Por suposto, non debe haber vacilacións, nin retrocesos nesta loita xigantesca; ou é a vitoria ou a derrota.

A visión algo variada do mesmo principio básico que dei no meu libro *Der deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage* (F. Eher Nachf.) non é unha alteración, senón unha serie de puntos que van xuntos, recollidos e ordenados segundo varios aspectos políticos, económicos, financeiros e culturais da vida.

Se esas opinións miñas *(véxase a páxina 22)* puidesen considerarse como diferentes ou opostas aos 25 Puntos, Hitler nunca describiría o meu libro no seu breve prefacio como o "catecismo do noso movemento". Calquera é libre de escoller calquera das dúas opinións segundo o seu gusto, pero se as compara non as atopará mutuamente contraditorias.

Para asegurar no futuro un acordo absoluto nas nosas demandas tal como se expresan no noso Programa, e para protexer o movemento contra os impactos que poidan prexudicar calquera movemento, — As "suxestións de mellora" ofrecidas por críticos profesionais e afeccionados, queixosos e sabelotodo, Adolf Hitler, nunha conferencia de todos os organizadores de distrito celebrada en Bamberg o 11 de febreiro de 1926, nomeou formalmente a Gottfried Feder xuíz final de todas as cuestións relacionadas co Programa.

Machine Translated by Google

3. As ideas básicas

A nosa intención neste panfleto é expoñer os principios esenciais da concepción nacionalsocialista do Estado da maneira máis breve e sinxela posible. Nun panfleto posterior trataremos con máis detalle os aspectos sociolóxicos, teóricos e espirituais desa concepción.

Tampouco tentaremos describir as outras aspiracións políticas nin os que as representan nos diferentes partidos e asociacións (isto xa é unha tarefa en si mesma), senón que só establecemos aquí os puntos esenciais das nosas demandas.

O mundo xurdiu do caos, a orde da desorde, a organización da confusión salvaxe.

Hoxe o caos é o terraplén do mundo: confusión, loita, odio, opresión, roubo, crueldade, egoísmo. O irmán está afastado do irmán. Membros da mesma nación atácanse uns aos outros, apuñalan a un home ata a morte simplemente porque leva unha cruz con esvástica. Todos sofren as mesmas cargas, as mesmas privacións; con todo, quen ouviu falar nestes últimos meses de traballadores marxistas atacando ou matando aos seus empregadores, ou aos líderes do seu partido, ou a algún dos banqueiros e chupasangues da Bolsa, ou a algún dos especuladores maioristas? O único sacrificio ao caos é o bo e sinxelo traballador. Os marxistas perderon a cabeza e están a apiñarse para unirse aos saqueadores da súa propia clase, mentres se volven salvaxemente contra aqueles que están dispostos a rescatala.

Os partidos nacionalistas e outros están no Goberno ou loitan para entrar nel con aqueles que destruíron os seus ideais nacionais e perden con iso tanto a honra como o carácter. As asociacións de defensa esfórzanse por penetrar "no Estado" —o Estado de Severing e Grzesinsky— pacifistas, internacionalistas e xudeus, cos que cren que poden dirixir o goberno.

Volvéronse tolos! Os chamados Rechtskreise non ven que as aguias e as serpes, os lobos e os cordeiros, a humanidade e o bacilo do cólera, non poden cooperar. Están a poñer todas as súas forzas para dar unha aparencia de "orde" á desorde, ao caos político, á ineficacia política. Pero enfróntanse aos nacionalsocialistas, a eses "fanáticos", cheos de medos tolos de que estes últimos os poidan privar dalgúns dos seus antigos privilexios e posicións, esquecendo que perderon por completo á mesma xente á que agora lles esixen "unha parte dos pans e peixes políticos".

As empresas industriais, grandes ou pequenas, só teñen un fin en mente (os beneficios), un só desexo (os créditos), unha soa protesta (contra os impostos); só temen e respectan unha cousa: os bancos; encollen os ombreiros ante a esixencia nacionalsocialista de romper a escravitude do interese.

O seu único desexo é "facer débedas". Considérano perfectamente en orde o enorme tributo extraído dos préstamos polos bancos, sen problemas nin traballo. Fundaron partidos de economía e votaron a favor das Leis Dawes, que son a principal causa dos fortes impostos.

A honra abandonou os negocios, que están totalmente en mans de compañías poderosas. Os produtores rendéronse ás altas finanzas, o seu maior inimigo. Os empresarios das fábricas e oficinas, endebedados, teñen que conformarse coa máis mínima miseria, xa que todos os beneficios do traballo van para os petos do poder monetario impersonal en forma de xuros e dividendos.

A xente que ten o control é totalmente incapaz de deter o caos. Esmagada desde arriba polos impostos e o pago de xuros, ameazada desde abaixo polas queixas dos mergullados

Machine Translated by Google

traballadores, atáronse cegamente a un Estado controlado polo capitalismo, mentres que os explotadores do caos actual os toleran no poder simplemente como escravistas sobre as masas traballadoras. A súa furia non se dirixe contra a loucura do marxismo, senón contra os portadores da Cruz de Gancho. Esquecen que nós, e só nós, vimos achegarse a traxedia da economía alemá, percibimos e mostramos como, se se colle a tempo, Alemaña polas súas propias forzas podería restaurar o equilibrio.

Asociacións baixo todo tipo de nomes, razoables nas súas ideas básicas —sen esperanza no caos actual da vida pública—, buscan como producir orde. Todo é en van, xa que non están en contacto coa nación como un gran conxunto social. Todas elas simplemente pretenden arrebatar pequenas vantaxes para a súa propia casta; sen ningún principio político ou económico, aplícanse a cada partido político por quendas. Inclínanse ante o sistema existente e prosternanse ante a chamada autoridade suprema.

Custáronlle á nación alemá sumas incalculables en pagamentos a innumerables organizadores, directores e operadores, pero ningún deles fai o máis mínimo ben. A inflación —unha medida criminal— roubou os aforros a todas as clases: aos aforradores, aos membros de asociacións, aos artesáns.
Algún novo imposto, directamente da mesa verde, destrúe as esperanzas baseadas en anos de traballo. Unha vantaxe obtida despois de innumerables reunións, discusións e delegacións ao Goberno, adoita ser anulada por un aumento do custo da vida, unha subida ou unha baixada dos prezos.

Caos e loucura! Como pode un labrego vivir baixo tal persecución? Como pode o traballador mercar cos prezos subindo todo o tempo? De que serve subir os soldos dos funcionarios e empregados cando o índice do custo da vida segue a subir? Buscan na súa credulidade axuda do Estado, o Estado que causou todo o empobrecemento e a represión, que non é o "Pai da Nación", senón o tirano e recadador de impostos do despotismo do diñeiro.

Así que recorren unha e outra vez aos vellos partidos, din que non lles importa a política e que pertencen a ningún Partido, e ao mesmo tempo deixar que as miserables pelexas do Partido continúen como antes.

A gran tarefa que o nacionalsocialismo se propuxo é a determinación de restaurar a forma, de disipar o caos, de poñer en orde o mundo que se afastou das antigas dispensacións e de gardar esa orde, no sentido platónico máis elevado.

Débese sinalar aquí que non consideramos como "Orde" nin a orde aparente dun Estado vixiado, nin o roubo das finanzas consagradas polo costume e permitidas pola lei, nin as conspiracións de sindicatos, trusts e outras medidas organizadas de traizón nacional, por moi ben que "funcionen". Mesmo unha banda de ladróns ten "orde", as prisións teñen as súas "regulacións". Pero na nación, tomada como un todo orgánico, cada aspecto da nosa vida pública mostra dor, escravitude, represión, falta de sinceridade e presenta unha imaxe caótica dunha loita de todos contra todos.

Goberno contra pobo, partido contra partido, ao mesmo tempo que concluíron as alianzas máis antinaturais, empresario contra empregado, comerciante contra produtor e consumidor, propietario contra arrendatario, traballador contra agricultor, funcionarios contra o público, traballador contra...
«burguesía», Igrexa contra Estado, cada un preparándose cegamente contra o seu adversario particular e pensando só nos seus propios intereses egoístas, no seu avance e nas súas bolsas de cartos. Ninguén reflexiona sobre que o outro ten dereito a vivir, ou que a procura dos seus propios fins egoístas significa que alguén máis ten que pagar por iso. Ninguén pensa no benestar dos seus veciños, nin nos seus deberes superiores para coa comunidade. Unha busca sen alento polo beneficio persoal. Dálle un cóbado ao teu veciño para seguir adiante, pisa o seu corpo se queres conseguir algo con iso... para que importar? Iso é o negocio moderno.

Non nos enganemos a nós mesmos. Estamos no medio dun gran cambio mundial, e é natural que as almas sinxelas, os pobres espíritos errantes, non vexan saída ao caos e busquen alivio en

Machine Translated by Google

suicidarse, ou pensar que o mundo está chegando ao seu fin e unirse á carreira tras o becerro de ouro e precipitarse cegamente no remuíño. "Goza mentres poidas, despois do diluvio".

Un golpe tan terrible á moral dunha nación só é posible e explicable cando todo o alicerce intelectual da sociedade está abalado ou é falso —e, de feito, vemos que o marxismo, o capitalismo e os líderes da nosa vida pública adoran todos ao mesmo deus—
Individualismo. O interese persoal é o único incentivo: obter vantaxes para a propia clase restrinxida na vida.

Máis adiante, aparecerá unha nova contribución a esta serie, dedicada a un coidadoso estudo sociolóxico da construción da sociedade.

Aquí só tentarei mostrar brevemente unha imaxe comparativa da diferenza entre os erros orgánicos no Estado e na economía política actuais e a esencia dun Estado nacionalsocialista. A doutrina actual é: a sociedade é a suma dos individuos: o Estado, no seu mellor momento, unha agregación conveniente de individuos ou asociacións.

Podemos comparar esta doutrina da construción da sociedade cun montón de pedras. O único real nela son os anacos individuais de pedra. A súa forma é unha cuestión de azar; que unha pedra estea enriba ou debaixo é indiferente. O resultado non é nin máis nin menos que un montón de
pedras.

Co mesmo símil, o Estado que responde á nosa doutrina nacionalsocialista da sociedade e á filosofía do Estado é a casa. Falando mecanicamente, a casa tamén consta de moitos ladrillos individuais: area, cemento, vigas, fiestras, portas, pisos, etc. Pero calquera pode ver que unha casa, unha habitación, é unha entidade superior, algo novo, peculiar e completo en si mesma, máis que unha mera suma total de ladrillos amontoados. Calquera pode entender que unha casa non se crea amontoando varias pezas individuais nun montón, senón só ensamblando estas pezas segundo un plan deliberado.

Así ocorre cunha nación. Non pode aparecer o verdadeiro Estado ata que o caos sexa posto en orde organicamente, mediante un plan deliberado, e dea lugar á forma, non ata que se ensamble un todo razoable a partir da masa de partes, pode aparecer. Só entón as partes compoñentes asumirán unha forma con propósito. Othmar Spann, antigo reitor da Universidade de Viena, explicou admirablemente no seu libro *Der wahre Staat* e na súa *Gesellschaftslehre* as bases sociolóxicas do Estado individualista actual en oposición ao elevado ideal da orde universal nun Estado fundado en principios científicos.

Nós, os nacionalsocialistas, acuñamos a frase, que todos os homes poden comprender:

A comunidade antes que o individuo.

Só servindo ao interese xeral como membro da comunidade nacional o individuo esperta a unha vida superior, cada un no seu propio lugar. Só así cada un alcanzará o socialismo xenuíno, o sentimento comunitario, a verdadeira vida, gañará conciencia de seguridade e comprenderá que só baixo a dominación desta idea pode xurdir un goberno nacional orgánico do sistema actual de roubo e ser beneficioso para a comunidade e para cada membro da comunidade.

Hoxe o individuo é unha vítima indefensa das forzas que loitan polo dominio; as súas asociacións son impotentes para axudalo. Non se comprende claramente quen é o verdadeiro inimigo: o especulador e explotador ocioso. A pesar do berro marxista contra o capitalismo, as declaracións piadosas do Centro, as queixas do mundo empresarial sobre a carga de

Machine Translated by Google

impostos e xuros, ninguén se decata do inimigo mundial, as finanzas que eclipsan o mundo, e do seu representante, o magnate xudeu.

Todas as clases sentiron o azoute dos xuros; o recadador de impostos pesa moito sobre cada sector da poboación, pero quen se atreve a opoñerse ao poder da banca e da bolsa? O capital proclama o seu carácter crecendo, ao contrario de toda a experiencia noutros lugares da terra, coma se fose fóra de si mesmo sen dor nin traballo, por medio de xuros e dividendos, e facéndose máis grande e máis poderoso a cada minuto. O principio diabólico das mentiras superou a decencia do traballo creativo.

Rompede, a escravitude do interese é o noso berro de guerra.

Sei que esta demanda, que subxace a todas as demais, non se comprende axeitadamente na súa vasta significación nin sequera nas nosas propias filas. Moi poucos dos nosos oradores, por exemplo, se atreven a atacar esta cuestión básica, aínda que a maioría deles senten o importante que é; pois unha das consignas do noso partido é "Loitar contra o capital e a bolsa". Pero o que é realmente a "escravitude dos intereses", como afecta á vida da nación e do individuo, como as "finanzas" escravizaron á poboación e cales son os métodos correctos e prácticos que deben adoptarse para rompela, e cales serían os resultados de rompela para toda a poboación, é o suficientemente claro para moi poucos como para que poidan explicalo coas súas propias palabras.

Na súa gran obra, Mein Kampf (Vol. I, pp. 224-225), Adolf Hitler indicou a enorme importancia desta cuestión do seguinte xeito: *«Mentres escoitaba a primeira conferencia de Gottfried Feder sobre a ruptura da escravitude dos intereses en xuño de 1919, souben de inmediato que esta era unha verdade teórica inmensamente importante para o futuro da nación alemá. A loita contra o capital e as finanzas internacionais converteuse no punto principal do programa para a loita da nación alemá pola independencia e a liberdade».*

Todos os nacionalsocialistas serios comparten esta convicción, xa que a solución desta cuestión implica a solución da cuestión xudía, e moito máis que iso.

O antisemitismo é, dalgún xeito, o fundamento do sentimento subxacente a todo o noso movemento. Todo nacionalsocialista é antisemita, pero non todos os antisemitas teñen por que ser nacionalsocialistas. O antisemitismo é negativo; o antisemita recoñece o portador do xerme da peste nacional, pero este coñecemento adoita converterse en odio cara ao xudeu individual e no éxito dos xudeus na vida empresarial. Entón, no mellor dos casos, o antisemitismo xorde para axudar a expulsar o xudeu do noso Estado e da vida económica. O antisemita non se preocupa por como nin por que será despois.

Se, mesmo despois de expulsar o xudeu, aínda se mantivera o principio da dominación xudía actual (o interese propio por riba do interese xeral) e o sistema bancario e crediticio xudeu, aínda habería suficientes xudeus bastardos, ou mesmo "alemáns normais" de raza mixta tan dispostos a poñerse no lugar dos xudeus e enfurecerse contra a súa propia raza como o están os xudeus hoxe en día, e quizais veríamos moitos "antisemitas" sentados onde antes se sentaban os xudeus.

Agora o nacionalsocialismo coa súa principal esixencia, a derruba da escravitude dos intereses, é esencialmente construtivo. Atravesa máis fondo e as consecuencias son moito máis amplas.

No meu ensaio, Das Herzstück unseres Programms (Nat.Soc. Jahrbuch, 1927), sinalei a peculiar posición que a reivindicación nos outorga entre todos os demais partidos e asociacións. En todas as nosas outras reivindicacións atopamos aspiracións semellantes e paralelas nos partidos da dereita e da esquerda. Ningún outro partido, agás o noso, pode mostrar ningunha contrapartida desta reivindicación.

Machine Translated by Google

Todos sabemos que nin a esquerda, co seu falso berro de "Abaixo o capitalismo", nin a dereita coas súas frases sobre a Patria, son capaces de iniciar unha nova época mundial, pois nin os marxistas nin os reaccionarios poderían alterar nada na natureza da nosa economía, senón que só destruirían como o fan os comunistas en Rusia. Son incapaces de construír...
como os comunistas en Rusia.

Que entendemos por Escravitude do Interese?

A condición dos pobos baixo o dominio monetario das finanzas do xudaísmo mundial.

O terratenente está baixo este dominio, que ten que obter préstamos para financiar as súas operacións agrícolas (préstamos con xuros tan altos que case devoran os resultados do seu traballo) ou que se ve obrigado a contraer débedas e arrastrar as hipotecas tras de si coma se fosen peso de chumbo.

O mesmo ocorre co traballador, que produce en tendas e fábricas por unha miseria, mentres que o accionista recibe dividendos e bonificacións polos que non traballou.

O mesmo ocorre coa clase media adxunta, cuxo traballo se destina case na súa totalidade a pagar os xuros dos descubertos bancarios.

Así son todos os que deben gañar o pan con traballo mental ou físico, mentres que unha proporción relativamente pequena, sen traballo nin problemas, se embolsa enormes beneficios dos seus dividendos, especulacións e accións bancarias. Non nos referimos aos aforradores aforradores e aos pequenos capitalistas...
aínda que eles tamén deben, ou debían, as súas ganancias a un sistema falso —, pero ao longo das súas vidas moitas veces a cantidade dos seus escasos xuros foilles retirada en forma de impostos, de xeito que podemos permitirnos facilmente devolverlles na súa vellez unha parte das súas ganancias íntegras, que lles foron retiradas. Terei máis que dicir sobre isto máis adiante.

O mesmo ocorre co industrial, que traballosamente construíu o seu negocio e, co tempo, converteuno nunha sociedade. Xa non é un axente libre, senón que ten que satisfacer ao cobicioso consello de administración e tamén aos seus accionistas, se non quere ser esmagado.

Así o son todas as nacións que cobren os seus déficits mediante préstamos.

Esta escravitude significa a ruína para calquera nación que entregue ao poder do diñeiro, aos banqueiros, os seus dereitos soberanos no seu país, o control das súas finanzas, dos seus ferrocarrís e dos impostos e aduanas, como fixo Alemaña ao aceptar a Lei Dawes.

O traballo creativo está baixo o mesmo dominio se pensa no diñeiro por riba de todo. Hoxe
o diñeiro, o "servo dos negocios", converteuse no amo, de feito, no brutal tirano do traballo.

A escravitude do interese é a verdadeira expresión dos antagonismos: Capital contra Traballo, sangue contra Diñeiro, traballo creativo contra Explotación.

A necesidade de romper esta escravitude é de tanta importancia para a nosa nación e a nosa raza, que só dela depende a esperanza da nosa nación de se erguer da súa vergoña e escravitude; de feito, a esperanza de recuperar a felicidade, a prosperidade e a civilización en todo o mundo.

"É o pivote sobre o que xira todo; é moito máis que unha mera necesidade da política financeira. Aínda que os seus principios e consecuencias inciden profundamente na vida política e económica, é unha cuestión fundamental para o estudo económico e, polo tanto, afecta a cada individuo e esixe unha decisión de cada un: — Servizo á nación ou enriquecemento privado ilimitado. Significa unha solución á cuestión social."

Todas as "cuestións mundiais" pódense describir nunha soa palabra, que xurde coma unha chama do caos; ao mesmo tempo, innumerables profetas e libros non poden esgotar todas as preguntas que xorden desa palabra.

Machine Translated by Google

Na actualidade non podemos dicir máis sobre este vasto principio básico do nacionalsocialismo. Xa botei luz sobre todos os aspectos esenciales do problema nos meus folletos: Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft — Múnic, 1926 (agora esgotado); Der Staatsbankrott, Die Rettung - Jos. C. Huber, Diessen, 1919; Der kommende Steuerstreik - Diessen, 1921; e Der Deutsche Staat auf nationaler und sozialer Grundlage — Frz. Eher Nachf., Múnic, (todo obtido a través da biblioteca do noso Partido en Múnic, Thierschstr. 11).

É necesario un estudo intensivo para dominar os detalles deste problema, xa que a economía práctica dos últimos 50 anos seguiu tan de preto a idea capitalista que todos os que creceron con ela necesitan un cambio completo de orientación para liberarse dela.

En breve publicarase un panfleto sobre o tema, que lles dará aos nosos membros unha explicación sobre esta tarefa tan importante do Estado nacionalista que virá.

Ademais dos dous principios básicos bastante novedosos do noso programa mencionados anteriormente, debe mencionar outros certos en relación coa política xeral do Estado.

O principio subxacente á nosa política de Estado é, en poucas palabras, o seguinte: o Reich alemán é o fogar dos alemáns.

É o gran principio de toda a nosa política exterior e inclúe a liberación política de Alemaña, todos os requisitos da nosa política racial e as condicións para ser membro do Estado.

O noso principio económico é: o deber da economía nacional é prover as necesidades da vida e non para asegurar os maiores beneficios posibles para o capital.

Este principio de política económica abrangue unha actitude fundamental do nacionalsocialismo cara á propiedade privada e con respecto ás diversas formas de negocio, desde as máis pequenas ata as máis grandes (sindicatos, trusts) e tamén ás grandes cuestións morais que deben ser unha forza viva nos negocios, se a "economía nacional" non quere converterse en mera explotación da nación e ser dirixida simplemente para o beneficio!

O noso principio en materia de finanzas é o seguinte:

As finanzas existirán para o beneficio do Estado; os magnates financeiros non formarán unha Estado dentro do Estado.

Este principio implica unha mudanza radical. Refírese ás medidas prácticas que haberá que tomar para romper coa escravitude dos intereses: a nacionalización das finanzas, o control do sistema de crédito e o sistema bancario.

Cada unha destas tarefas é da máxima importancia desde o punto de vista do noso Programa. Implican toda a lexislación tributaria, co obxectivo final —e aparentemente imposible— obxectivo dun Estado sen impostos.

O noso principio en canto a asuntos sociais é o seguinte:

O benestar xeral é a lei máis alta de todas.

Este principio noso oponse directamente á práctica actual, segundo a cal cada clase, cada profesión, tenta obter vantaxes para o seu propio grupo particular na política social sen ter en conta o interese xeral. Desexamos facer posible que todos atopen unha vivenda e que todos poidan gañarse a vida, e instituír un sistema xeral de atención ás persoas maiores.

En canto ao progreso educativo e moral, o noso principio inmutable é que todo traballo nesa dirección debe facerse desde o único punto de vista da nacionalidade alemá. Non pode ser por orde nin pola forza que as forzas morais e intelectuais da nosa nación poidan introducir un novo Renacemento, unha nova época clásica nas artes. Haberá que poñer fin ás lesións sufridas.

Machine Translated by Google

pola nosa vida artística e intelectual alemá a mans da ditadura xudía, especialmente mediante o envelenamento da prensa.

Ademais deste importante ámbito da vida pública, hai, por suposto, moitas outras melloras que se deben considerar.

É evidente que o noso sistema xurídico terá que modificarse para adaptarse á variedade de novas institucións; que o escándalo da elección ao Parlamento por voto democrático terá que ser eliminado e que, tras o período de transición dunha ditadura, teremos que decidir sobre a forma visible externa do Estado e as funcións internas dos Estados federais.

Non obstante, xa podemos ver neste breve resumo as vastas dimensións destas cuestións cando se enfrontan cos tremendos principios fundamentais do noso Programa.

Non é fundamental; de feito, énos indiferente se imos ser unha monarquía ou unha república, se imos ter unha federación de 5 ou 25 estados, sempre que sexan todos estados alemáns combinados baixo un forte goberno central, cara a cara co estranxeiro, e sempre que só os cidadáns do estado alemán no seu país poidan vivir felices e satisfeitos.

Machine Translated by Google

4. Os requisitos do programa en detalle

segundo o formulado por Gottfried Feder en Der deutsche Staat.

Isto axudará a ter claridade, ao recrutar novos membros, para empregar o Programa na forma que segue. As cláusulas menores clasifícanse baixo os epígrafes máis importantes, correspondentes aos principios enunciados no capítulo anterior.

O programa político e económico do NSDAP

O noso obxectivo é o renacemento de Alemaña á liberdade alemá no espírito alemán.

Os medios para conseguir este obxectivo son:

1. O principio político: o Reich alemán é o fogar dos alemáns.
    a. En política exterior:
        • Formación dun Estado nacional homoxéneo, que abarque toda a raza alemá.
        • Representación enérxica dos intereses alemáns no estranxeiro.
    b. En política racial:
        • Formación dun Estado nacional homoxéneo, que abarque toda a raza alemá.
        • Representación enérxica dos intereses alemáns no estranxeiro.
    c. En política interna:
        • Só os alemáns que profesen unha comunidade enteira co espírito e o destino de Alemaña poden exercer os dereitos dun cidadán do Estado.
        • Quen non sexa alemán só pode vivir no Estado alemán como hóspede e está baixo a lei estranxeira.
        • Os dereitos dos alemáns terán preferencia sobre os dos cidadáns de nacións estranxeiras.

2. O noso principio económico: o deber do Estado é proporcionar as necesidades da vida e non para asegurar os maiores beneficios posibles para o capital.
    a. O nacionalsocialismo recoñece a propiedade privada como un principio e protéxea mediante lei.
    b. Non obstante, o benestar nacional esixe que se estableza un límite á acumulación de riqueza en mans dos individuos.
    c. Todos os alemáns forman unha comunidade para a promoción do benestar xeral e cultura.
    d. Dentro dos límites da obriga de traballar de todo alemán, respectando a inviolabilidade da propiedade privada, todo alemán é libre de gañar e de dispor dos froitos do seu traballo.

Machine Translated by Google

e. Deberase fomentar a combinación saudable de todas as formas de empresas, pequenas e grandes, en todos os ámbitos da vida económica, incluída a agricultura.

f. Todas as empresas existentes que ata o de agora tivesen a forma de sociedades deberán ser nacionalizado.

g. Usura, especulación e enriquecemento persoal a expensas e para prexuízo da nación serán castigados coa morte.

h. Introdución da obrigación dun ano de traballo (para o Estado), que incumbe a todos Alemán.

3. O noso principio financeiro: as finanzas existirán para o beneficio do Estado; os magnates financeiros non formarán un Estado dentro do Estado. De aí o noso obxectivo de romper coa escravitude dos intereses.

a. Alivio do Estado, e polo tanto da nación, da súa débeda coas grandes entidades financeiras que prestan con xuros.

b. Nacionalización do Reichsbank e das casas emisoras. c. Provisión

de diñeiro para todos os grandes obxectivos públicos (enerxía hidráulica, ferrocarrís, etc.), non mediante préstamos, senón mediante a concesión de bonos estatais sen xuros ou sen usar diñeiro en efectivo.

d. Introdución dun patrón fixo de moeda con garantía.

e. Creación dun banco nacional de desenvolvemento empresarial (reforma monetaria) para a concesión de préstamos sen xuros.

f. Remodelación fundamental do sistema tributario baseada en principios socioeconómicos. Alivio da carga da tributación indirecta para o consumidor e da tributación paralizante para o produtor (reforma fiscal e alivio da tributación).

4. O noso principio sociopolítico: o benestar xeral é a lei superior de todas.

a. Desenvolvemento a grande escala do seguro de vellez mediante a nacionalización do sistema de rendas vitalicias. Todo membro do Estado alemán terá garantido o suficiente para vivir ao alcanzar unha determinada idade ou, se ten unha discapacidade permanente, antes desa idade.

b. Participación nos beneficios de todos os que traballan en empresas produtivas segundo a súa eficiencia e idade. Tamén se compartirá a responsabilidade no cumprimento da tarefa desde un punto de vista nacional.

c. Confiscación con fins sociais de todos os beneficios obtidos da guerra e da Revolución, que non sexan debidos a traballo honesto, e das fortunas dos usureiros e ladróns de diñeiro.

d. Alivio da escaseza de vivendas mediante a construción de novas construcións extensas en todo o Reich polos medios suxeridos no n.º 20 (un novo banco nacional).

5. O noso obxectivo cultural é que todas as ciencias e belas artes florezan sobre a base dun Estado politicamente libre e economicamente san. Os medios para conseguilo serán:

a. Educando os mozos para que sexan sans de corpo e libres de mente, despois dos grandes tradicións da cultura alemá.

b. Completa liberdade de credo e conciencia.

c. Protección especial para as denominacións cristiás.

d. Desánimo de dogmas que se opoñen aos instintos morais alemáns e conteñen materia prexudicial para o Estado e a nación.

Machine Translated by Google

e. Desánimo de todas as influencias malignas na prensa, na literatura, no teatro, nas artes e nos teatros.

f. Liberdade de ensino nos centros de ensino secundario alemáns; formación dunha resolución clase de homes de altas mentes.

6. Asuntos militares.

a. Facer que a nación sexa eficiente permitindo que cada alemán libre sirva e ostente brazos.

b. Abolición do exército remunerado.

c. Creación dun Exército nacional para a defensa nacional baixo o mando dun corpo de oficiais profesionais altamente adestrados.

7. Outras recomendacións.

a. Reforma da prensa. Supresión de todos os xornais que militen contra o ben nacional. Responsabilidade estrita por toda información falsa e intencionadamente falsificada.

b. Modificación das leis do sufraxio para eliminar os métodos desmoralizadores das contienda electoral e a inmunidade dos electos.

c. Formación de cámaras especiais para oficios e profesións.

d. Reforma xudicial no que respecta ás leis da terra: recoñecemento dos dereitos de propiedade sobre a terra como principio; non hai dereito a pedir prestado a fontes privadas para garantir a seguridade da terra; dereito de adquisición preferente do Estado, especialmente no caso de estranxeiros e xudeus; poder do Estado para administrar propiedades en caso de mala xestión por parte do propietario.

Dereito civil: unha protección moito maior da honra persoal e da saúde, en oposición á protección xurídica unilateral dos dereitos de propiedade, que predomina na actualidade.

e. Reforma da lexislación estatal.

A forma de Estado máis axeitada para o carácter alemán é o control soberano unido nun poder persoal central. A nación debe decidir máis tarde se este poder persoal central será exercido por un monarca electo ou por un presidente.

Carácter federal do Reich.

A constitución da nación alemá, formada por varios países estreitamente unidos pola raza e a historia, fai necesario que cada un dos Estados sexa amplamente independente nos asuntos internos.

É asunto do Reich representar a nación alemá no estranxeiro e prover pasaportes, aduanas, así como para o Exército e a Armada.

Hai tres obstáculos principais para levar a cabo este Programa nacional de Socialismo: o marxismo, o sistema parlamentario e os magnates capitalistas.

1. A nosa campaña antimarxista diríxese contra as doutrinas disruptivas do xudeu Karl Marx (a da loita de clases que divide a nación, a da abolición da propiedade privada que fai imposibles os negocios) e contra toda a visión materialista económica da historia.

Machine Translated by Google

2. A nosa campaña contra os parlamentos diríxese contra a falta de responsabilidade dos chamados representantes do pobo, que, sendo inmunes, nunca poden ser chamados na práctica a responder polos resultados das súas decisións; tamén contra todos os males que xorden do sistema (corrupción moral, nepotismo, venalidade), todos eles resultantes no mal final: un goberno que depende de tal parlamento.

3. A nosa campaña contra Mammón, que se sitúa por riba das outras dúas, está dirixida contra o poder mundial do diñeiro, é dicir, a explotación perpetua da nosa nación polas grandes casas de crédito.

É tamén unha loita tremenda contra o espírito materialista e asasino de almas da avaricia e a rapacidade con todos os seus acompañamentos perturbadores ao longo da nosa vida pública, comercial e cultural.

A batalla principal é unha entre dúas teorías do mundo, representadas por dúas estruturas esencialmente diferentes: o espírito que creou e é creativo e o espírito inquieto e avaricioso. O espírito creativo, profundamente arraigado, pero superior ao resto do mundo en experiencia espiritual, é levado principalmente pola raza aria; — O espírito avaricioso, sen raíces en ningún lugar, que só apunta ás cousas materiais, comercial, está representado principalmente polos xudeus.

O nacionalsocialismo, como o antisemitismo, considera o espírito xudeu-materialista como a principal causa do mal; sabe, con todo, que esta maior loita da historia non debe limitarse a destruír o espírito semítico; razón pola cal o gran Programa do Nacionalsocialismo vai moito máis alá do desexo antisemita de destruír, xa que ofrece unha imaxe positiva e construtiva, mostrando como debería aparecer o Estado Nacionalsocialista de traballo e logros unha vez completado.

Unha vez acadado este elevado obxectivo, o Partido Nacionalsocialista disolverase automaticamente; porque o Nacionalsocialismo será entón a vida enteira de toda a nación alemá. O NSDAP non é un partido político no sentido ordinario da palabra, senón aquela sección da nación que confía e está segura do futuro e que se reuniu arredor de líderes fortes e decididos para liberar Alemaña da vergoña e da impotencia no estranxeiro e da desmoralización no interior, e para facela de novo forte e respectada no estranxeiro, e moral e economicamente saudable no interior.

"O Reich alemán é o fogar do pobo alemán."

Cada palabra deste principio de política estatal é un azoute, se consideramos o miserable estado de cousas actual.

O «Reich alemán»: onde existe hoxe un Reich alemán? Pode Alemaña reclamar ser chamada Estado independente? Non! Nin sequera os expertos máis complacentes en Dereito Estatal poderían describir un país, como o que é Alemaña agora, como un que goza plenamente de todos os seus dereitos de soberanía.

Os cinco dereitos máis importantes dun Estado son: a soberanía sobre o seu territorio, o seu exército, o seu as finanzas, a súa administración interna e as comunicacións e, por último, a súa xustiza.

Basta con expoñerlle o asunto deste xeito a calquera profano sen máis explicacións sobre os dereitos dunha nación segundo o Dereito Internacional, e comparalo coa posición actual de Alemaña, para quedar claro que é imposible manter que xa exista un "Reich alemán" soberano.

O noso control do noso territorio é unha burla, xa que cando Francia o decida pode apoderarse de terras alemás sen pedir permiso e sen sufrir oposición. Checos, polacos, daneses

Machine Translated by Google

poden aventurarse en calquera incursión en territorio alemán sen medo a obstáculos. O "maldito antigo réxime" daba unha interpretación moi diferente á máis mínima violación da fronteira. Unha incursión militar en territorio alemán implicaba entón un "estado de guerra".

Para protexer a súa soberanía territorial, unha nación necesita unha forza armada capaz de repeler calquera ataque á súa terra e, polo tanto, ás vidas e felicidade dos seus nacionais. Un Estado libre non pode permitir que unha potencia estranxeira examine as súas accións ou que teña o dereito de decidir a forza, o equipamento, o armamento ou as guarnicións do seu exército; se o fai, certamente non é "soberano"; non pode comandar os seus medios de poder; renunciou ao control das súas forzas militares. Alemaña fíxoo cedendo ás Comisións inimigas de Desarme e Control.

Alemaña xa sufrira esta humillación baixo as condicións do Armisticio e perdera os seus dereitos internacionais.

Non obstante, podería ter conservado algunha parte do seu control interno; pero en canto o control militar foi destruído, os magnates financeiros aproveitaron a oportunidade para a explotación ilimitada da man de obra alemá.

Primeiro de todo, o torrente lamacento da Revolución estalou sobre Alemaña; despois os usureiros e especuladores, os traidores socialdemócratas, fillos do caos, desertores, presos compartiron o poder cos demócratas e o centro, e detrás e por riba de todos os financeiros, os xudeus, fixeron os seus negocios. Pronto foron chamados os masóns dos chamados Partidos Nacionais, especialmente o irmán Stresemann. O golpe final estaba por chegar axiña. Os expertos coa súa Lei Dawes roubaron a Alemaña o control das súas finanzas, que foi trocado a un puñado de xudeus, os magnates financeiros alemáns e estranxeiros. O Reichstag deixou ir os ferrocarrís, e con eles todo o control das comunicacións, tamén unha gran parte do control dos impostos e as aduanas, entregándoos ao Comisionado de Reparacións.

O control da xustiza case non existe. Os distritos ocupados están baixo a lei militar estranxeira; regulamentos especiais rexen o resto de Alemaña, como os para a defensa da República; inseguridade dos dereitos, roubo público organizado a través da chamada Aufwertungsgesetze, obrigando aos tribunais a declarar que o incorrecto é correcto.

Alemaña xa non é un Estado soberano. É unha colonia de escravos. Os alemáns son oprimidos, encarcerados, sen liberdade de expresión, simplemente porque aínda son "alemáns" e desexan acabar coa súa escravitude.

Si, queremos ter Alemaña libre de novo, e este Reich alemán que vén será o fogar dos alemáns, non só unha máquina para manter a orde, non só un "Estado", unha "autoridade", un "goberno", unha sinecura para un puñado de casas reinantes, senón un Fogar, esa palabra encantadora: amor polo fogar, fermoso, soleado, amado. O cheiro da terra natal elévase, o viaxeiro estremécese de alegría ao sentir a terra natal baixo os seus pés; está unido a ela por lazos de sangue.
O sentimento de fogar é o sentimento de seguridade, e de aí florece a fermosa flor do amor polo fogar. O Estado e a nación non poden ter un obxectivo mellor ca este.

É máis que unha política social cautelosa, que un seguro de desemprego, que plans de vivenda, aínda que, de feito, ter unha casa propia é un dos incentivos máis fortes para o amor ao fogar.

O fogar é máis que un "Estado imperial", ao que se serve, xa sexa por entusiasmo ou por baixo compulsión.

É máis que unha administración, máis que a defensa dos propios intereses, máis que un criadeiro para o gando ou a protección da persoa e os bens. Todos estes obxectos públicos deben servir á concepción do fogar. Do mesmo xeito que a idea de fogar ten un encanto especial para os nenos nun ambiente axeitado...

Machine Translated by Google

familia organizada, xa que a propia habitación esperta sentimentos moi diferentes aos dunha habitación dun hotel ou dunha cela de prisión; o fogar é algo indescritiblemente tenro e, ao mesmo tempo, poderoso, superior á idea dunha asociación cun propósito, que é a concepción liberal —parlamentaria — democrática do Estado social.

Política do Estado

Principio: O Reich alemán será un fogar para os alemáns, non para xudeus, rusos (comunistas), socialdemócratas, que non teñen unha patria chamada Alemaña (Crispien), nin para todos os estranxeiros que fan unha estadía máis ou menos longa en solo alemán.

Estamos en oposición rotunda e fundamental á Constitución de Weimar, que só fala de "nacionais alemáns", pero ignora a concepción de "alemán" no sentido nacional, ou mellor dito racial.

(a) Política exterior.

1. Creación dun Estado nacional sólido, que abarque todas as ramas da raza alemá.

   Todo o sangue alemán, tanto se vive baixo a soberanía francesa, dinamarquesa, polaca, checa ou italiana, uniráse nun Reich alemán. Non esiximos nin menos nin máis do que se esixiu para os nosos inimigos: o dereito dos alemáns a decidir pertencer á súa patria, o Estado alemán.

   Reclamamos a todos os alemáns da Alemaña dos Sudetes, Alsacia-Lorena, Polonia, a colonia da Liga de Austria e os Estados que sucederon á antiga Austria. Non obstante, esta demanda exclúe expresamente calquera tendencia ao imperialismo; é a demanda simple e natural que calquera nacionalidade forte presenta como a súa esixencia natural.

2. Unha forte representación dos intereses alemáns no estranxeiro é un corolario adicional e necesario do Punto a.

   Normalmente son os mellores, os máis industriosos e aventureiros (enxeñeiros, exploradores, profesores, comerciantes, médicos) os que van a terras estranxeiras, levando consigo a cultura alemá. Son membros da gran familia nacional alemá, na que nunca deben perderse. Teñen dereito a esperar protección do seu país cando están no estranxeiro. Non deberían ser simplemente difusores da cultura, senón a vangarda consciente da idea xermánica no mundo; non "apóstolos da humanidade", senón portadores da idea nórdica.

   Quenes representan a Alemaña no estranxeiro non deben adquirir nocións estranxeiras, senón apegarse ao seu carácter alemán superior. O noso Ministerio de Asuntos Exteriores debe ser varrido cunha vasoira de ferro. Debemos acabar coa obsequiosidade cara ao estranxeiro ao xeito de Erzberger e Stresemann, e verase que unha forte representación dos intereses alemáns será respectada doutro xeito, e o resultado será a atención aos desexos alemáns en lugar do desprezo.

(b) Política racial.

3. Exclusión dos xudeus e de todos os non alemáns de todos os postos de responsabilidade na vida pública.

   Esta esixencia é tan natural para nós, os nacionalsocialistas, que non se precisa máis explicación; pero non é posible dar argumentos convincentes en breve a aqueles que non comprenden os principios da nosa doutrina racial.

Machine Translated by Google

Calquera que considere a un xudeu como un "cidadán do Estado da relixión xudía" e non como un pobo heteroxéneo e segregado, de carácter parasitario, non apreciará a esencia desta esixencia. Se alguén dixese ou pensase que unha col que creceu por casualidade no medio dunha planta de amorodo é unha planta de amorodo e que se poden obter bos amorodos dela, estaría tan equivocado como se pensase que un cachorro de león que se meteu entre un rabaño de ovellas se converteu nunha ovella. Un alemán non sería un bo funcionario do goberno na China ou na India, e non nos gustaría ter un chinés ou un hotentote como funcionario do Tesouro ou alcalde dunha cidade alemá.

E, con todo, sería mellor ter un Enver Pasha ou un Chang Kai Chek ao mando en Alemaña que ter un xudeu con liberdade para as súas características raciais desintegradoras.
O que si é certo é que a Revolución afrouxou as bandas da orde no Estado e que os banqueiros xudeus de longa data, así como os xudeus do Leste que emigraron recentemente a Alemaña, enriquecéronse empobrecendo Alemaña. Todos vimos e tivemos experiencia disto; sempre estivo a suceder esta desintegración das institucións nórdicas. "Só hai un camiño aberto para este pobo astuto: non ten nada que esperar mentres se manteña a orde". (Goethe na feira de Plundersweilen)

Polo tanto, esiximos:

4. Que se deteña a inmigración de xudeus orientais e outros estranxeiros parasitos, e que os estranxeiros e xudeus indesexables serán deportados.

Na época da gran inflación, os xudeus de Galicia e Polonia acudiron en masa como alimañas ás cidades de Alemaña. Aínda que había unha gran escaseza de casas, pronto se aloxaron moi ben, mentres que os alemáns tiveron que meterse nos buratos. Comezaron os seus negocios sucios, mercando todo: perlas, alfombras persas, diamantes, ouro, prata, platina, préstamos de guerra, billetes de mil marcos, cobre, chumbo, literatura, teatros, gran (a Compañía Evaporadora). Rapidamente fixéronse visiblemente ricos e asumiron o rango de alemáns aos ollos dos "alemáns normais".

O compromiso é totalmente inadmisible para abordar o caso. Necesitamos ter administradores cuxas crenzas raciais sexan claras e inflexibles. A saúde da raza debe ser restaurada mediante a aplicación práctica do tratamento antisemita, e a nosa nación debe ser dirixida cara ao Norte no sentido da idea nórdica.

Esta cuestión quizais non pertenza propiamente ao "Programa provisional" do NSDAP; pero todos debemos entender claramente que non se pode facer moito coa nación alemá ata que sexa "desbastardada".

Pero podemos afirmar aquí e agora que a terrible decadencia racial só se puido frear —polo menos en teoría— grazas ao notable interese que espertan en xeral as cuestións de raza e á existencia dun bo número de libros sobre o tema; con todo, só un traballo sólido e continuo pode permitirnos facer progresos reais.

(c) En canto á cidadanía estatal, esiximos:

5. Que ninguén máis que os alemáns, que cren na cultura alemá e no destino común de todos os alemáns gozarán dos dereitos dun cidadán do Estado.

Machine Translated by Google

Mesmo aquí hai que establecer límites. As persoas que, aínda que naceran en Alemaña, actúan conscientemente dun xeito prexudicial para a nación e o Estado, e reciben e obedecen ordes do estranxeiro, é dicir, non aceptan participar no destino común, non se lles poderán recoñecer os dereitos de cidadanía; hai moitos aos que teremos que negarlles a alta honra de desfrutar destes dereitos.

6. Os non alemáns só poden residir no Estado alemán como hóspedes e serán considerados como suxeito á lexislación estranxeira.

Este é un principio necesario, calculado para poñer fin para sempre á eterna obsequiosidade cara ao estranxeiro. Pero non significa que non debamos acoller calorosamente os cidadáns dun país estranxeiro e tratalos ben como hóspedes sempre que se comporten correctamente; pero

7. Os dereitos e intereses dos alemáns terán preferencia sobre os dos súbditos dunha nación estranxeira.

Non é preciso incluír en detalle os nosos requisitos adicionais no noso Programa. Por exemplo, a forma que adoptarán as leis que afectan aos estranxeiros abordarase máis tarde, así como os métodos para excluír os xudeus. Non se pode esperar que un Programa de principios sexa un Programa de acción, que dea detalles tácticos de como se debe garantir a supremacía, etc. Opóñome totalmente a fixar o noso Programa de forma demasiado ríxida, porque nesta gran loita debemos determinar primeiro os principios dos que nunca nos apartaremos, e non imitar os métodos de captación de votos dos Partidos Burgueses e Socialistas.

Política económica

É deber do Goberno Nacional prover o necesario para vivir e non asegurar os maiores beneficios posibles para o Capital.

Ás persoas sinxelas e de pensamento lúcido poden ocorrerlles que anunciar este feito obvio como un principio é superfluo. É un lugar común para o produtor, o agricultor, o artesán, o fabricante, que o que fabrica é usado ou consumido, por el mesmo ou, como artigo de comercio, por outros.

Aos seus ollos, os negocios que non se preocupan pola produción ou o consumo son ridículo, imposible, contra o sentido común.

Isto lévanos a unha das grandes dificultades intelectuais no noso traballo de recrutamento. Os nosos compatriotas están obrigados a dicir: — Por suposto, o seu sentimento natural ao pensar nos significados e obxectivos do traballo e da economía é bastante correcto, pero por desgraza a nosa chamada economía política actual non responde en absoluto a esta demanda natural. Se observa con máis atención, descubrirá as terribles características que se opoñen totalmente ao deber obvio de toda economía política nacional.

Pois que pasa cos prestamistas e os especuladores? Pensan estes saqueadores universais en proporcionar o necesario para vivir? Non! Dedícanse a crear valores, producen algo? Non! Son ladróns e traidores no sentido económico, e simplemente acumulan riqueza para si mesmos.

E que pasa cos bancos? Eles fan circular diñeiro e dan «crédito». Si; pero Correos faino, e máis barato, máis rápido e mellor; e a quen dan crédito os bancos? — Aos

Machine Translated by Google

necesitados, as masas traballadoras, que non teñen fogar propio, nin para construír casas, nin para abastecer a urxente necesidade de vivendas? Non! Ou para os agricultores, ou para os que dirixen negocios e producen e distribúen os bens de primeira necesidade? Non libremente, e só se se ofrece garantía, ademais do compromiso natural de devolución; ademais, cobran xuros. Impórtalles aos bancos que os clientes dos produtores sexan atendidos ben, de forma barata e puntual, ou que os bens de primeira necesidade se subministren rápida, barata e coa debida atención? Non! O seu único pensamento é obter o seu beneficio dos xuros, as comisións ou como se chame o proceso bancario de aproveitar a oferta de diñeiro. Que producen os bancos? Nada! Que gañan? Ingentes sumas.

Así, os prestamistas, os especuladores, os bancos e os financeiros non subministran ningunha necesidade, senón que obteñen enormes beneficios do sistema capitalista imperante; de feito, tiranizan e explotan o sistema económico antisocial actual. A principal tarefa da economía é asegurar que os xuros dos préstamos sexan seguros, é dicir, que os traballadores se vexan obrigados a ceder parte dos seus ingresos á «Cidade». Que fai o dono da fábrica, ou como o chaman os traballadores, o «explotador» e o «chupasangues»? Pagando os salarios máis baixos posibles, utilizando materiais inferiores, mediante a produción en masa, a media e os altos prezos de venda ao público, intenta obter o maior beneficio posible para si mesmo.

Non pensa na pobreza dos seus empregados; non lle importa se as súas mercadorías teñen que ser botadas rapidamente ao lixo, tanto mellor, xa que iso significa máis traballo e máis beneficios para el. A xente parva corre unha e outra vez tras o lixo barato, se é que se mostra de forma atractiva.

A rendibilidade do seu capital é o primeiro para el, e o subministro de artigos necesarios para a vida ocupa un mal segundo lugar.

Non obstante, fai algo. Ofrece traballo.

O verdadeiro dono dunha fábrica é algo moi diferente, aquel que é consciente da súa elevada tarefa como líder económico. Debe posuír un alto valor moral, polo menos no sentido económico.
A súa tarefa é descubrir as necesidades económicas reais da xente; se tamén é inventor, fai el mesmo este traballo pioneiro. Debe manter os seus custos o máis baixos posible e distribuílos da mellor maneira posible, manter os prezos o máis baixos posible para levar os seus produtos ao mercado; manter tanto a calidade como a cantidade da produción, pagar ben aos seus empregados para que poidan mercar produtos libremente, debe estar sempre a pensar en melloras e renovacións das plantas e dos métodos comerciais. Se pon todo isto en primeiro lugar no seu negocio, está a "subministrar os artigos de primeira necesidade" no mellor e máis elevado sentido, e os beneficios virán por si mesmos sen que os converta no seu primeiro obxectivo. "O mellor e máis universalmente coñecido exemplo deste tipo de fabricante é Henry Ford. Hai outros nomes nas nosas propias industrias pesadas que son igualmente importantes,..."
Krupp, Kirdorf, Abbe, Mannesmann, Siemens e moitos outros.

O carácter deses negocios é completamente diferente cando non están controlados persoalmente por homes de altas calidades morais que coidan dos intereses dos seus traballadores, senón que son entregados a sociedades limitadas impersonais.

Mentres o fundador dunha empresa sexa tamén o principal accionista e poida manter o nivel de excelencia dos seus produtos, todo pode ir ben; pero en canto se produce a conversión, esta vese superada polos intereses dos accionistas capitalistas. Os antigos propietarios, os xerentes, dependen agora do Consello de Administración, que representa aos accionistas, para mellorar os métodos empresariais e as condicións laborais, e os accionistas non teñen ningún interese (máis alá do escravista) no benestar dos traballadores e na excelencia do traballo, sempre que...

Machine Translated by Google

Os dividendos que saen dela son bastante grandes. A introdución de accións propias tivo unha influencia moi devastadora, xa que calquera especulador pode acaparar as accións e converterse en propietario de grandes obras industriais sen saber nada sobre elas. Para a Bolsa, as accións e as participacións son simplemente papel co que xogar. Non lles interesan as condicións de produción e traballo, a maioría deles non poderían dicir cales son os produtos ou as condicións de comercialización, traballo, salarios e mantemento no negocio do que son propietarios por lei. (!) E propietarios que realmente son, simplemente porque resulta que acaparan as accións desta ou daquela fábrica no mercado.

Examinemos agora este estado de cousas á luz do seu efecto na economía política, para comprender o carácter corrupto do sistema capitalista.

Hoxe en día, as empresas só buscan unha rendibilidade do capital.

As grandes superficies comerciais seguen métodos diferentes. Cultivan a "atracción", o "engano", "calcular a media", "artigos de luxo" e espertar o desexo de artigos non necesarios, como xa mostrei anteriormente.

Os grandes pazos, construídos con todas as artes do refinamento, invitan a mercar artigos aparentemente baratos, pero na súa maioría bastante inútiles, e ao ofrecer condicións de pago fáciles atraen aos seus clientes a gastar todo tipo de sumas en puro luxo. Os baños están dispoñibles para permitir que a xente pase moito tempo nos almacéns, que se converten así en simples fervedoiros de extravagancia, porque que ninguén imaxine que recibe algo como agasallo. A xente realmente rica non compra en grandes almacéns; sabe o que o máis pobre non sabe: quen compra barato compra caro. Imaxinan as multitudes que compran neses pazos que foron construídos doutro xeito que cos seus peniques aforrados? Pensan que se libran pagando as escaleiras mecánicas, os ascensores, os baños, a iluminación de feines?

Tede en conta tamén que as grandes superficies supoñen a ruína para os pequenos tendeiros, que explotan a man de obra caseira e o seu persoal da maneira máis cruel, que o que se fabrica é na súa maioría lixo. Os mellores artigos adoitan ser máis caros que nas respectables tendas especializadas, un feito que xustifica a nosa loita contra as grandes superficies. Considerámolos como unha forma especial da idea capitalista na práctica, que non proporciona as necesidades da vida, senón que simplemente existe co propósito de producir enormes beneficios para os accionistas.

Dada esta concepción principal da provisión dos artigos de primeira necesidade (que, debemos observar, non ten nada que ver co esquema económico comunista), a cuestión ocupa o primeiro lugar en importancia na nosa actitude cara á propiedade privada.

8. O nacionalsocialismo recoñece a propiedade privada da propiedade como un principio e protéxea por lei, sempre que se adquira e empregue honorablemente. Non podemos discutilo aquí, pero calquera que comprenda correctamente o termo "traballo" verá rapidamente que o produto do "traballo" debe ser propiedade da persoa que traballa. Un produtor non entenderá por que o seu traballo, ou o seu valor, debería ser propiedade dunha vaga "comunidade", nin admitirá facilmente que os froitos do seu traballo deberían ir a un individuo, o capitalista. Polo tanto, unha correcta comprensión do significado de "traballo" leva naturalmente ao recoñecemento da propiedade privada.

Finalmente, hai outro tema: a concepción do fogar. O fogar non é unha realidade a menos que sexa realmente propiedade propia dun home, e o seu propio fogar alberga á súa propia familia. As froitas e verduras dun home, colleitas da súa propia horta, saben mellor que unha comida nun restaurante cheo de xente. Calquera que non coñeza o anhelo de posesións nin a alegría da posesión, non comprenderá a importancia de recoñecer a propiedade privada. Un home así non ten raíces en ningún lugar, é curioso que

Machine Translated by Google

O home de rapiña é sempre envexoso, sempre busca algo novo que posuír, mentres que o home nórdico, o home sólido da terra, é absolutamente modesto nas súas ideas. Non quere máis do que pode obter co seu traballo. Un traballador non desexa ter unha fermosa vila que nunca podería gañar; quere unha fermosa casiña propia, non unha alugada pola que no transcurso da súa vida pagaría tres ou catro veces máis do que custa construír a casa. Pero o xudeu, o capitalista, non quere estar atado a ningunha parcela de terra; o seu ideal é unha gran caixa forte chea de vales, escrituras hipotecarias e pagarés. A riqueza, non en propiedades, senón en propiedades hipotecadas doutras persoas, é o seu obxectivo. Non traballa, pero non descansa ata que amasou feixes de bonos que lle dan o control sobre todos aqueles aos que lles prestou diñeiro. A seguinte esixencia do noso Programa está formulada para poñer fin a isto.

9. O benestar da nación esixe que se estableza un límite á acumulación de riqueza en mans de particulares.

A riqueza non é prexudicial en si mesma; pola contra, as posesións ben administradas fan ben a todos os que están relacionados con elas. Pero, de novo, é o sistema capitalista de préstamos o que converteu a riqueza dunha bendición nunha maldición; é un roubo. A gran masa de traballadores sen posesións e a clase media endebedada están a separarse cada vez máis dos ricos; innumerables pequenos propietarios están embargados por débedas, e o poder dos financeiros, que non coñecen patria, nin patria, faise cada vez máis sinistro, mentres se asentan nos seus modernos castelos de baróns ladróns, os bancos. Para facer fronte a isto, o Estado Nacional asegurará que:

10. Todos os alemáns formarán unha comunidade de traballo para a promoción do benestar común e cultura.

Esta idea de comunidade de traballo implica o derrocamento económico da concepción universalista da sociedade. Todo traballo e produción deben estar incluídos dentro da idea superior de servizo á comunidade. Non se opón en absoluto ao esforzo persoal e á industria, pero significa que o progreso individual non debe ser a expensas dos semellantes. O seguinte punto dá expresión a esta demanda.

11. Dentro do marco do deber xeral de traballo que incumbe a todo alemán, e co recoñecemento da propiedade privada como principio, todo alemán será libre de gañar da maneira que desexe e libre de dispor dos resultados do seu traballo.

O anterior rexeita expresamente os esquemas socializadores do marxismo e tamén das altas finanzas. O Estado incluirá o maior número posible de existencias libres unidas pola idea social de servizo. — Por suposto, está fóra de cuestión xestionar minas, altos fornos, laminadores, estaleiros a pequena escala, pero cen mil mestres zapateiros libres e independentes valen mellor que cinco fábricas de zapatos monstruosas.

As grandes propiedades terratenentes do norte e do leste de Alemaña son máis produtivas ao seren xestionadas a grande escala que se as xestionan pequenos agricultores independentes. As pequenas propiedades independentes funcionan mellor se están preto de cidades e aldeas. O noso seguinte punto esixe que

12. Unha combinación saudable de empresas de todo tipo, grandes e pequenas, incluídas as agrícolas, manterase.

13. As grandes empresas (sindicatos, trusts) son nacionalizadas. Esta demanda é coherente coa nosa loita xeral contra a idea capitalista. — O primeiro obxectivo dos sindicatos e trusts en calquera rama de produción particular é unirse con outras empresas similares

Machine Translated by Google

co propósito de ditar prezos. Non se rexen polo desexo de distribuír boas mercadorías a un prezo barato. Estes "redes" son especialmente atraídos por novos negocios que funcionan ben. As novas empresas na mesma liña de negocio son compradas e eliminadas, a miúdo a un prezo moi alto a modo de compensación. A subministración regúlase mediante a mancomunación, polo que poden regular os prezos de acordo cunha "oferta e demanda" aparentemente xenuína. Iso é o que preocupa aos accionistas, que non desexan ver os prezos mantidos baixos pola competencia. As novas ideas e invencións son vistas con ollos hostiles e, preferiblemente, suprimidas se a súa adopción puxese en perigo a capacidade de pago das plantas máis antigas. Estes negocios, dirixidos como enormes fideicomisos desde unha gran oficina central, están claramente "maduros para a socialización", é dicir, deixaron de prestar calquera dos servizos á comunidade que realiza a competencia individual. Están paralizados desde o principio e só serven á cobiza do capitalismo.

14. Os usureiros e os especuladores, e o enriquecemento propio sen piedade a expensas da nación, serán castigados coa morte.

A Lei, tal como está agora, ofrece unha protección especial á propiedade individual. Os pequenos roubos son castigados inhumanamente, mentres que a Lei non ofrece ningún xeito de atrapar aos estafadores a grande escala, que rouban unha nación enteira con "métodos capitalistas". Referímonos especialmente a aqueles que promoveron e se beneficiaron da inflación. Foi a primeira vez na historia que unha nación industriosa enteira foi roubada da totalidade dos seus aforros por un crime de inflación a grande escala como ocorreu en Alemaña.

A cobiza dos bancos despois da estabilización foi peor que o roubo en camiños. Máis alemáns caeron vítimas das prácticas das "compañías de guerra" que de calquera banda de ladróns organizada.

Cando chegue o momento, trataremos estas cousas con máis detalle e teremos que atopar unha fórmula legal para elas. Pero todos estarán de acordo en que a "fraude organizada contra a nación" debe ser castigada tan severamente, e incluso máis, que os pequenos roubos de diñeiro ou a fraude.

15. Introdución dun ano obrigatorio de traballo ou servizo para cada alemán.

A obriga de servir traballando será a expresión visible para o público do deber de servizo. Preténdese que sexa educativa e que coloque ante cada alemán un exemplo de toda a comunidade traballando como un só home. Mostraralle a cada alemán a bendición do estrito cumprimento do deber traballando ao servizo da nación.

Política financeira

Romper a escravitude do interese.

Os nosos principios sobre este tema foron establecidos tan completamente no segundo capítulo que só describiremos aquí as medidas axeitadas para acadar o noso obxectivo na práctica.

16. Liberación do Estado, e polo tanto da nación, do seu endebedamento e da obriga de pagar xuros ás grandes entidades financeiras.

O Estado pode non contraer débedas, porque non ten necesidade de facelo. Non hai comparación entre o Estado e a persoa privada que de cando en vez require préstamos e se ve obrigada a contraer débedas. O Estado controla a Casa da Moeda; pode así gañar diñeiro, algo que a persoa privada non pode facer! Fixo isto dun xeito tolo:

Machine Translated by Google

durante a inflación. Fixo o mesmo co Rentenmark e o mesmo —despois de ceder o seu control ao chamado Reichsbank— co chamado Reichsmark.

O Estado podería facer un uso moito mellor deste dereito a gañar diñeiro, sen o perigo de inflación. — Pero só se primeiro:

17. O Reichsbank e todos os bancos emisores están nacionalizados e
18. Se hai provisión de diñeiro para todos os grandes obxectivos públicos (enerxía hidráulica, ferrocarrís, etc.) non mediante préstamos, senón mediante a concesión de bonos estatais sen xuros ou sen usar diñeiro en efectivo.

Noutras palabras: — A impresión gratuíta de billetes, sen crear novos valores, significa inflación. Todos o vivimos. Pero a conclusión correcta é que unha emisión de bonos sen xuros por parte do Estado non pode producir inflación se ao mesmo tempo se crean novos valores.

O feito de que hoxe en día non se poidan poñer en marcha grandes empresas económicas sen recorrer a préstamos é unha auténtica loucura. Aquí é onde entra en xogo o uso razoable do dereito do Estado a producir diñeiro que podería producir os resultados máis beneficiosos.

Debe quedar claro para calquera que, por exemplo, unha gran central eléctrica que use a enerxía hidráulica ben podería erixirse do seguinte xeito nada excepcional:

O Goberno presenta un proxecto de lei no Consello lexislativo para explotar a enerxía hidráulica de Baviera, Saxonia, etc., satisfacendo todas as necesidades económicas. A Dieta local, ou outro organismo, decide sobre a construción, autoriza o Ministro de Facenda ou o Banco Estatal a emitir unha serie de billetes, marcados especialmente para indicar que están totalmente cubertos polas novas obras en contemplación. Estes billetes están apoiados polo crédito combinado do Estado ou do Reich. Ninguén pode presentar ningunha obxección por mor da inflación. A construción ten lugar co crédito adicional concedido polo Consello que representa á nación, e os billetes convértense en moeda de curso legal como o resto.

Cando se completa a obra, subminístranselles nitratos ou electricidade aos clientes con este diñeiro e, en poucos anos, a emisión pode ser retirada e destruída. Resultado: o Estado, a nación, instituíu unha nova obra, que lles asegura unha nova e gran fonte de ingresos, e a nación é máis rica grazas a iso.

Para demostrar a loucura do sistema actual, comparemos o anterior co que ocorre agora.

Concédese un préstamo. Uns poucos capitalistas fan o que toda a nación, mesmo que o Parlamento vote a favor, non pode facer; permiten que o Estado lles pida diñeiro prestado. En lugar de usar a súa autoridade directa en beneficio da nación, o Estado comprométese a pagar xuros permanentes pola suma necesaria para completar certo traballo, colgándose así unha pedra de muíño ao pescozo. E, o que é máis custoso de todo, emite bonos creando así "nova capacidade adquisitiva". No balance non importa se o novo traballo está representado por novo papel moeda ou novos bonos.
Pero a comunidade sofre prexuízos porque os bonos implican que a nova obra está hipotecada co capital, que naturalmente se fai bastante seguro, dita os prezos e leva os beneficios. Polo tanto, son realmente os financeiros os que son máis ricos polo desenvolvemento da enerxía hidráulica da nación; son indiferentes ao reembolso; prefiren ter monopolios como as vacas leiteiras permanentes. A poboación está obrigada

Machine Translated by Google

pagar caro a corrente eléctrica ou os nitratos, e unha vez máis unha parte da propiedade nacional é convertida en interese dos financeiros.

Debo remitir o lector aos meus escritos anteriores, especialmente Der deutsche Staat, que trata estas cuestións con máis detalle do que é posible neste panfleto. Ademais, varios números desta serie tratan diversos aspectos especiais dos novos métodos do Estado emerxente para crear diñeiro.

19. Eximos a introdución dun estándar fixo para a moeda. É certo que xa o temos agora, pero o roubo segue sendo o mesmo que antes. Nós, os nacionalsocialistas, tiñamos todo preparado, unha vez no poder, para poñer fin á estafa inflacionaria de inmediato e introducir un novo estándar garantido para a moeda.

20. Creación dun novo banco nacional para o desenvolvemento e a economía.

Esta demanda explícase exhaustivamente no Folleto 8 da Biblioteca Nacional Socialista: Die Wohnungsnot und die Sociale Bau - und Wirtschaftsbank als Retterin aus Wohnungselend, Wirtschaftskrise und Erwerbs1osene1end. É destacable que esta nosa demanda dunha política financeira penetre profundamente noutros círculos políticos ademais do noso.

En 1921 presentei esta demanda ao Goberno bávaro en forma dun proxecto de lei totalmente elaborado. Ao principio houbo moita simpatía pola idea, pero unha vez que os "expertos" (a fraternidade bancaria) foron convocados para consultar, o Goberno rexeitou a "utopía de Feder".

Tras o éxito das eleccións en Turinxia en febreiro de 1921, o noso partido no Landtag traballou arreo para establecer un banco deste tipo e atopou a von Kluchtzner, o ministro de Facenda, disposto a cooperar; a sección burguesa tamén mostrou a súa simpatía. Por maioría de votos no Landtag, o Goberno foi autorizado a establecer un Banco Social para o desenvolvemento e a economía. Tras isto, o Goberno do Reich, baixo presión do Reichsbank, prohibiu que se levase a cabo a vontade do pobo.

Mentres tanto, eu conseguira que se presentase no Reichstag un proxecto de lei en esbozo, que prevía bancos semellantes nos diferentes estados; porén, na curta sesión do ano de Dawes (1924), os partidos gobernamentais o aprazaron cautelosamente ata a disolución no outono dese ano.

Un proxecto de lei para a creación dun banco presentouse ante o Landtag de Mechlenburg. A resolución quedou ineficaz pola vacilación do ministro de Facenda nacionalista alemán, tamén debido aos obstáculos que se esperaba que o Reichsbank puxese no camiño.

A idea subxacente ao banco para o desenvolvemento non é menos simple que o plan explicado anteriormente para crear diñeiro para grandes fins públicos.

Unha corporación económica combinada, como o Banco para o Desenvolvemento Económico, debería ter o dereito de emitir diñeiro para o desenvolvemento (Baumark-Scheinen) cuberto polo valor das casas de nova construción. Estas poderían entón erixirse libres da enorme carga dos xuros, que por si soas hoxe en día fan imposible construír en cantidades suficientes.

Todo alemán cun fogar propio. Un pobo libre en terra libre.

Machine Translated by Google

21. Remodelación completa do sistema tributario baseada en principios económico-políticos sociais. Liberación do consumidor da carga da tributación indirecta e do produtor dos impostos que dificultan as súas actividades.

Política social

A política social é o lema favorito dos nosos actuais panaceas políticas. Soa tan ben, fainos populares e atrae votos para o Partido que promete facelo todo ben.

Cando cada partido promete a un funcionario, por exemplo, un aumento de soldo, chámanlle a iso Política Social.

É o mesmo cando prometen conceder os desexos dos empregados e obreiros; ou cando fan un pouco para axudar á xente con poucos ingresos, ou aos vítimas da guerra, ou aos profesores novos, ou aos alemáns no estranxeiro.

E toda a xente corre detrás destes cazadores de ratas políticos cando tocan a súa frauta "social" .

Primeiro debe quedar claro que a política social denota o benestar público como a lei superior e que, tal como se entende agora, a política social é en realidade unha política de interese propio que non ten en conta o benestar xeral. Fánse todo tipo de promesas imprudentes e aqueles que as fan deben saber desde o principio que é imposible cumprilas.

Agora que Alemaña é tan impotente política, económica e financeiramente —o que se manifesta primeiro nas Leis Dawes e agora na Lei Young, e na chamada política de cumprimento que impuxo cargas á nosa nación, facendo a vida case imposible— é falso e ridículo falar de "política social". Agora que a vida alemá é tan apertada, cando cada home pisotea ao seu veciño e intenta adiantarse a el e apartalo, cando as diferentes clases da poboación discrepan, promete favorecer a un grupo a expensas doutro, non unha "política social para o ben xeral", senón unha de incitación a unha clase contra outra. Saben moi ben que unha "mellora" momentánea queda anulada por un custo da vida máis alto e uns impostos máis altos.

A política social significa algo moi diferente: a determinación de resolver o problema social.

As clases traballadoras explotadas e desafortunadas cren que os seus salarios xustos, os seus dereitos axeitados estáselles a negar unha posición na orde social, de aí a guerra de clases.

É evidente para todos que a nosa vida económica está a sufrir profundas feridas; unha amarga inxustiza. E, con todo, as conclusións extraídas polo marxismo coa súa "loita de clases" e as súas "esixencias sociais e económicas" de "expropiar o expropiador" e "socialización" son completamente falsas, xa que iso ataca todos os verdadeiros requisitos dunha política social xenuína, cuxa lei superior é o benestar xeral.

O principio reitor da loita de clases —como principio da política— é o odio. A «expropiación do expropiador» converte da envexa nun principio da economía, e a «socialización» significa derrubar a personalidade no liderado e colocar o materialismo, a masa, no lugar do intelecto e a eficiencia.

---

2 Unha alusión ao flautista de Hamelín.

Machine Translated by Google

Non se precisa nada máis para demostrar o colapso total das doutrinas marxistas, vendo a completa quebra do sistema económico comunista e o miserable fracaso da Revolución alemá de 1918.

Chamarei especialmente a atención dos meus lectores sobre o feito de que este pseudosocialismo, nado do marxismo, non se funda no sentido común nin en ningunha idea "social", non é construtivo, senón que permanece afundido nas profundidades máis baixas do pensamento político, que se asenta no mesmo principio xeral de individualismo craso e caótico que sempre coñecemos. Créno simplemente un certo número de individuos, unidos por sentimentos de odio e envexa —non por ningún propósito construtivo— contra a outra metade da nación. Podemos sorprendernos de que a cuestión social non se resolva, nin poida resolverse, por este medio, e que a súa única solución sexa o odio e o desexo de saqueo; que un Estado vivo non podería resultar da revolta marxista da Bolsa, senón só dun montón de ruínas?

Unha vez máis o nacionalsocialismo atopa a palabra axeitada: revolta da Bolsa. O marxismo é unha expresión da traizón capitalista. Capitalista, porque cando unha sociedade fundada no individualismo cae no caos, necesariamente cae baixo o dominio do gran magnate financeiro.

As teorías sociopolíticas que pretenden ser "anticapitalistas" (o marxismo, a guerra entre clases) —a política social tal e como se entende hoxe— son necesariamente capitalistas, xa que comparten o mesmo principio intelectual. Non desexan construír organicamente membro por membro, entrelazar con coidado doloroso as diferentes clases que traballan baixo a elevada concepción da unidade nacional, senón que as súas aspiracións son puramente egoístas, o seu desexo é mellorar a súa propia posición sen ter en conta aos demais.

O capitalismo e o marxismo son o mesmo! Medran no mesmo tronco intelectual.
Hai toda unha diferenza entre eles e nós, os seus máis acérrimos opoñentes. A nosa concepción da construción da sociedade difire amplamente da súa. Non é nin loita de clases nin egoísmo de clases, senón que a nosa lei principal é o benestar xeral.

22. Grandes avances no seguro de vellez mediante a nacionalización das rendas vitalicias. Todo membro da nación alemá terá asegurado o suficiente para vivir ao alcanzar unha determinada idade e, antes desa idade, se está permanentemente incapacitado.

Esa é a solución ao problema social.

Non é tanto o descontento directo cos salarios, soldos e ingresos o que causa tensión social, senón a incerteza, a ansiedade dun home polos seus últimos anos, por medo a ser botado á rúa. É esta ansiedade consciente a que impulsa as diversas ocupacións a unirse en organizacións sociais ficticias de tipo marxista e capitalista e agrava a animosidade entre empresario e empregado. Libera os instintos máis baixos en ambos os dous lados, e o resultado é a animosidade mutua. O obxectivo propio do traballador na vida esváese na loita por un aumento momentáneo dos salarios, e nunca se decata de cal debería ser o gran obxectivo da política social: unha provisión axeitada para os maiores.

idade.

Observamos unha vez máis como o Estado descubriu unha solución boa e encomiable no caso da clase funcionaria, proverlles despois da xubilación. É a solución axeitada e feliz do ideal capitalista de renda, é dicir, convertela no verdadeiro ideal de provisión do Estado, baseado no traballo persoal e na eficiencia.

Machine Translated by Google

Será o obxectivo máis elevado e nobre do nacionalsocialismo realizar este estándar de benestar xeral.

23. Repartición de beneficios para todos.

O NSDAP identifícase con esta demanda. De feito, é unha demanda puramente socialista no sentido estrito da palabra; non obstante, chéganos como un agasallo atractivo pero corruptor do capitalismo.

A distribución dos beneficios derivados do traballo dos demais pertence á categoría de ingresos non gañados, que é o máis duramente atacado polo nacionalsocialismo. A distribución dos beneficios do propio traballo dun home é unha esixencia tan natural e socialmente tan xusta que nada se pode opoñer a ela como principio.

É na súa execución onde xorde a dificultade, é dicir, en limitar a cantidade da parte debida á produción, habilidade e industria do traballador, e daquela debida ao traballo intelectual do inventor, do contable, do comerciante, da dirección e outras circunstancias relacionadas co negocio.

Por suposto, é moi importante que non se deixen de lado as partes que aumentan o valor dun produto. Mesmo co sistema actual, unha parte do botín que o capital espera obter dun negocio podería ser recuperado para o traballador.

Non imos discutir aquí a cuestión de como máis tarde o Estado nacionalsocialista resolverá o problema.

Eu persoalmente consideraba que unha baixada xeral dos prezos, mantendo ao mesmo tempo os salarios no nivel actual, sería a mellor e máis práctica maneira de satisfacer a demanda de repartir os beneficios de toda a nosa produción nacional.

Non obstante, é posible que o Estado Nacional Socialista resolva o problema dun xeito moito máis completo do que conciben hoxe os cerebros cunha tendencia marxista e capitalista. A demanda actual de participación nos beneficios xorde ou ben do desexo de beneficios (esencialmente capitalista) ou ben da envexa (esencialmente marxista).

Só no Estado ideal, tal e como o concibimos, está xustificado, porque, cando chegamos a resolvelo, debemos evitar o método capitalista de outorgar unha pequena participación no negocio, cuxo único obxectivo é garantir aos accionistas máis grandes o seu dereito aos seus dividendos, e tamén a idea marxista da envexa, xa que iso degrada o factor persoal e prexudica o público en xeral.

Damos algúns exemplos para maior claridade.

Non lles serve de nada aos traballadores que participan nos beneficios dunha fábrica de zapatos obter unhas cantas accións do negocio, unha pequena bonificación ou un par de zapatos a prezo de custo se teñen que pagar igual de caros as súas camisas, traxes, calcetíns, comida e bebida, porque os xastres, panadeiros e cervexeiros cubren a avaricia dos tecedores, panaderías e cervexeiras coa súa propia participación nos beneficios.

A baixada de prezos é o encanto que debe dar a cada membro da nación unha participación nos beneficios da produción nacional.

Machine Translated by Google

Non satisfará o sentimento de xustiza social dun auténtico nacionalsocialista se os varredores de rúas, os xornaleiros, os ferroviarios, os carteiros, os traballadores do transporte, os traballadores dos hospitais (por citar só algúns), os traballadores agrícolas, os mineiros, os construtores, os obreiros, sexan excluídos da participación nos beneficios, simplemente porque estas clases non contribúen ao aumento dos valores. Ademais, da agricultura (na que non só se deben considerar os detalles da agricultura, senón tamén os millóns de persoas dedicadas a outros negocios relacionados con ela) hai que dicir que "rende" nos anos en que a colleita é boa; tamén nas industrias pesadas, as minas só producen un beneficio escuro debido á presión da competencia mundial.

Podemos afirmar que estes millóns de traballadores e empregados, que a miúdo se dedican ás ramas máis importantes da industria, pero que, debido ás circunstancias, non poden esperar unha participación directa nos beneficios, reciben menos consideración que a clase numerosa, que traballa quizais como limpadores ou porteiros nun club nocturno ou nun baño turco, ou nunha fábrica óptica ou química que goza dun monopolio e abastece a todo o mundo? Se estes últimos van compartir os beneficios e dividendos da produción de luxo, van facer cada vez máis imposible que a maioría da nación alcance estas vantaxes?

Gústanos contemplar unha chuvia de dividendos, bonificacións, agasallos de Nadal de diñeiro derramados sobre traballadores e funcionarios, que fixeron un traballo espléndido para unha empresa durante anos. Tales aspiracións de natureza sociopolítica non precisan ser discutidas e argumentadas neste tratado sobre principios xerais. A demanda, tal como están as cousas agora, é unha demanda importante e que debería atraer adeptos. Os "beneficios" dependen principalmente da situación xeral da empresa e da habilidade técnica e comercial da dirección; o fracaso pode vir dunha construción defectuosa ou dun erro nos cálculos. Por moi cualificados que sexan os traballadores, por moi industriosos que sexan, poden ter pouca ou ningunha influencia nos resultados do traballo do ano ou nas ganancias ou perdas.

A súa eficiencia xustifícaos para esixir un salario axeitado e suficiente, pero non hai fundamentos morais ou económicos para reclamar unha participación nos beneficios. Resistiríanse con razón á suxestión de que deberían cubrir calquera perda do exercicio cos seus aforros; resistiríanse con razón a que se lles esixa que compensen, cunha redución de salarios, a mala xestión ou a vida extravagante por parte dos directores. Pero a "participación nos beneficios" só se xustifica se existe a capacidade e a disposición para compartir os riscos e as perdas, ou se unha eficiencia especial o merece.

Aquí tes un aspecto da participación xeral nos beneficios.

Por que, por exemplo, deberían as grandes tinguiduras de Alemaña, coa súa posición predominante de monopolio, seguir sendo só unha vaca leiteira capitalista para os accionistas da IG Farbenindustrie e, na mellor das hipóteses, ao subir os prezos, dar unha parte dos beneficios aos seus traballadores e funcionarios?

Será tarefa do Estado Nacional Socialista ver que os enormes beneficios monopolísticos se poñan á disposición xeral mediante unha redución de prezos moi xenerosa.

É obvio que o problema non é unha cuestión de política social, senón que está estreitamente ligado á orde social capitalista actual (reivindicacións dos accionistas).

Machine Translated by Google

Desexamos aplicar estes principios brevemente expresados e guiarnos por eles no noso obxectivo de lograr unha participación nos beneficios o máis amplamente posible en todos os negocios nos que os beneficios vaian exclusivamente aos petos de financeiros profesionais.

24. Expropiación de todos os beneficios non obtidos mediante traballo honesto, senón mediante a guerra, a Revolución e, ademais, a estabilización e revalorización do marco; así como da propiedade dos prestamistas e dos usurpadores.

Esta é unha medida de castigo e xustiza, que non require explicación baixo ningún principio.

25. Eliminación da escaseza de vivendas mediante a construción extensiva en todo o Reich cos medios previstos no número 20 (o banco para o desenvolvemento). Isto pecha a lista de demandas sociopolíticas. Sobre a cuestión financeira técnica non se pode dicir moito neste panfleto, xa que é un tema especial moi amplo e que, ao parecer, só as mentes financeiras entenden e que en realidade terán que ser levadas a cabo por elas. O panfleto 8 da biblioteca NS trata o tema en profundidade.

Relixión e arte

Non é posible enunciar sobre este tema máis que uns poucos principios reais no espazo dun Programa. Iso xa se fixo. Para o resto, o noso principio debe ser non arrastrar cuestións de relixión a declaracións sobre política xeral; aínda que ben podemos tratar a influencia corruptora das doutrinas secretas do xudaísmo como obxecto de declaracións e ataques públicos.

O mesmo aplícase a todos os ataques estúpidos contra o cristianismo. Expresións como "o cristianismo só fixo dano" simplemente demostran que quen as di non ten intelixencia humana nin política.

Pódese culpar á Igrexa por intrometerse na política, e todos os bos cristiáns desaprobarán as crueldades practicadas en nome da Cruz pola Inquisición e os xuízos por bruxería, pero é incorrecto abusar en termos xerais do maior fenómeno da historia da humanidade polos erros e depravacións dos individuos. A relixión cristiá elevou e edificou a millóns e millóns de persoas e levounos a Deus polo camiño do sufrimento.

A cultura da Idade Media erguíase no sinal da Cruz; os logros, o sacrificio e as fes valentes teñen as súas raíces no cristianismo. Polo tanto, debemos ter coidado de distinguir o núcleo espiritual interno do cristianismo das diversas formas de excrecencia que apareceron nel ao longo da súa historia.

O noso partido baséase no cristianismo positivo.

Este non é o lugar para discutir todos os problemas, esperanzas e desexos sobre se a nación alemá poderá nalgún momento descubrir algunha nova forma para as súas crenzas e experiencias relixiosas; son cuestións que van moito máis alá dos límites dun programa como o do nacionalsocialismo.

É de urxente importancia opoñernos a todas as influencias prexudiciais que están a prexudicar a nosa nación no ámbito da arte, a literatura, a ciencia, o teatro, o cine e, sobre todo, en toda a prensa. O noso programa de principios —os 25 puntos—
entra no suficiente detalle como para que sexa innecesario dicir máis sobre este tema.

Machine Translated by Google

Reformas militares e outras reformas

O Exército nacional, as Cámaras de Comercio e Profesións, a reforma do dereito de voto e a lei son cuestións tan vastas que afectan á vida pública que non se poden descartar en poucas frases. As ideas principais están expostas no propio Programa, pero a tarefa de pensalas e elaboralas e, sobre todo, de enxertalas no pasado histórico será o gran problema dos vindeiros anos, cando esperemos que o poder político sexa noso e cando esteamos equipados coa forza e o coñecemento necesarios para asumir os asuntos do Estado.

Aquí temos un rico campo de investigación baixo o nacionalsocialismo.

A importancia do nacionalsocialismo demóstrase no feito de que non deixa intacto ningún ámbito da vida nacional; pois proporciona un alicerce completamente novo sobre o que teremos que construír esa vida.

Machine Translated by Google

5. O que non desexamos

Para reforzar o lado positivo do noso Programa, convén afirmar en breve
o que non desexamos.

Non desexamos que as rodas da historia xiren cara atrás nin que se devolvan á vida dinastías que desapareceron sen deixar case rastro de si mesmas, por culpa propia. Tampouco desexamos que as clases que foron destronadas volvan ás súas antigas posicións privilexiadas.
A clase de oficiais e os funcionarios non son realmente superiores nin mellores que calquera outra clase profesional, na medida en que traballan xenuinamente coa nosa idea de servir á nación en primeiro lugar.

Non é o uniforme nin o encaixe dourado, senón o rendemento, o que fai a un home.

Non desexamos preferencia unilateral nin elevación artificial para a clase traballadora, nin ningún tipo de ditadura proletaria. Ninguén pode convencerse a si mesmo de que calquera clase pode, simplemente por ter sido oprimida no pasado, asumir un dereito a que se lle dea o poder. Tales aspiracións, cando se traducen en realidades, conducen infaliblemente a consecuencias terribles, como as que acompañaron a revolta da Bolsa de novembro de 1918. Ata o de agora non é o sector "oprimido" da poboación o que está no cumio, senón unha multitude de estafadores políticos, aventureiros avariciosos, especuladores, farfullos e parvos, os que se apoderaron da máquina política e da administración. A prometida ditadura do proletariado converteuse en

A ditadura do "profitariado".

Mesmo unha nova ordenación do Estado baixo o nacionalsocialismo non podería ter esperanza de éxito a menos que tivese á súa disposición un equipo moi ben adestrado de homes resolutos completamente imbuídos dos principios do noso programa, homes serios, enérxicos e experimentados. Mesmo entre nós, demasiados demagogos puros se abrirían paso e obterían vantaxe baixo a nova orde.

É moito máis doado criticar os defectos dunha orde social en colapso que facer un traballo construtivo sobre ela.

Non precisamos simplemente un novo partido, que vaia conseguindo un lugar no Parlamento e na administración e que logo acepte quizais un ou dous postos nun ministerio de coalición, só para que lle quebren as costas ao final, porque entón o noso papel na historia remataría, do mesmo xeito que hoxe a socialdemocracia está acabada como forza política e intelectual en Alemaña. O mesmo aplícase aos nacionalistas alemáns, que xa retractáronse dos seus principios básicos para conseguir escanos no goberno.

Non queremos ministros que asuman o cargo unicamente polo seu cargo ou polo poder, senón que consideraremos calquera cargo deste tipo como unha etapa cara ao noso gran obxectivo. Entre nós e os demais sempre existe a espada flamexante da nosa teoría do mundo.

Por un lado, o Estado; ou mellor dito, o Estado falso, de calibre liberal-demócrata-parlamentario, obrigado pola necesidade a ocultar a tiranía dos financeiros, e aos seus pés unha multitude fervente de seguidores do campamento xudeu e cazadores de lugares, loitando para gañar a vida co sistema.

Do noso lado, a loita pola liberación e purificación do noso pobo, ata acadar o verdadeiro Estado de xustiza social e liberdade nacional.

Machine Translated by Google

6. Conclusión

A tarefa deste primeiro panfleto da Biblioteca NS é ensinarlle ao nacionalsocialista o que debe saber sobre o programa do partido. Vimos unha e outra vez o único principio fundamental que se desliza a través de todos os nosos argumentos coma un fío escarlata: o nacionalsocialismo é unha teoría do mundo, que se opón abertamente ao mundo actual do capitalismo e aos seus satélites marxistas e burgueses.

A nosa vida é unha loita ao servizo desta poderosa idea, unha loita por unha nova Alemaña.

Nós, os nacionalsocialistas, ondeamos a nosa bandeira de tormenta ante o mundo. Sempre novos, brillantes e brillante ao sol, elévase a Cruz Ganchada, símbolo do rexurdimento da vida.

Machine Translated by Google

O Manifesto pola Abolición da Escravitude de interese

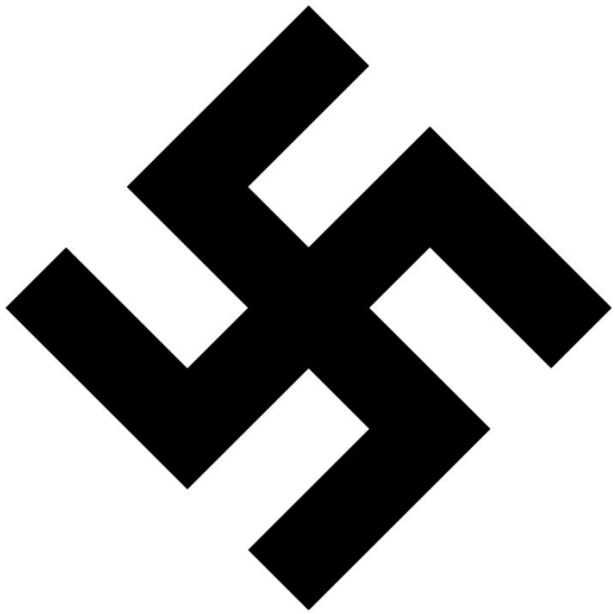

Machine Translated by Google

O mammonismo é a grave, abafadora e abrumadora enfermidade da que sofre a nosa esfera cultural contemporánea, e de feito toda a humanidade. É coma unha enfermidade devastadora, coma un veleno devorador que se apoderou dos pobos do mundo.

Por mammonismo enténdese:

por unha banda, os abafadores poderes monetarios internacionais, o poder financeiro supragobernamental entronizado por riba de calquera dereito de autodeterminación dos pobos, o gran capital internacional, a Internacional puramente do Ouro;

por outra banda, unha mentalidade que se apoderou do círculo máis amplo de pobos; a insaciable ansia de ganancia, a concepción da vida puramente mundana que xa levou a un declive aterrador de todos os conceptos morais e só pode levar a máis.

Esta mentalidade está plasmada e alcanza o seu cumio na plutocracia internacional.

A principal fonte de poder para o mammonismo son os ingresos sen esforzo e infinitos que se producen a través dos xuros.

Da idea completamente inmoral dos xuros dos préstamos naceu a Internacional do Ouro.
A constitución mental e moral xurdida da paixón polo interese e o lucro de todo tipo levou á espantosa corrupción dunha parte da burguesía.

A idea do xuro dos préstamos é a invención diabólica do gran capital mutuário; só ela fai posible a vida preguiceira dunha minoría de magnates a expensas dos pobos produtivos e do seu potencial laboral; levou a diferenzas profundas e irreconciliables, ao odio de clase, do que naceu a guerra entre cidadáns e irmáns.

A única cura, o medio radical para curar á humanidade que sofre é

a abolición da servidume de interese.

A abolición da escravitude dos xuros do diñeiro significa a única posible e
liberación concluínte do traballo produtivo dos poderes coercitivos ocultos do diñeiro.

A abolición da escravitude ao interese significa a restauración da personalidade libre, a redención do home da escravitude, da maldición pola que o mammonismo atou a súa alma.
Quen queira loitar contra o capitalismo debe abolir a escravitude do interese.

Onde debe comezar a abolición da escravitude do xuro? *Co capital de préstamo!*

Por que?

Porque o capital de préstamo, comparado con todo o gran capital industrial, é tan poderoso que as grandes potencias monetarias só poden ser combatidas eficazmente mediante a abolición da escravitude do interese. 20:1 é a proporción de capital de préstamo con respecto ao gran capital industrial. O pobo alemán debe recadar anualmente máis de 12.000 millóns en xuros para o capital de préstamo en forma de impostos directos e indirectos, aluguer e o aumento do custo da vida, mentres que mesmo nos anos de auxe da guerra a suma total de todos os dividendos distribuídos polas sociedades anónimas alemás ascendía a só 1.000 millóns.

O *crecemento semellante a unha avalancha* do capital empréstito supera toda capacidade humana de cálculo, a través de ingresos eternos, infinitos e sen esforzo procedentes de xuros e de xuros sobre xuros.

Que bendición trae a abolición da escravitude do interese para o pobo traballador
de Alemaña, para os proletarios de todos os países da Terra?

A abolición da escravitude do interese dános a posibilidade de buscar *a revogación de todos os impostos directos e indirectos.* Escoitade isto, homes produtores de valor de todas as terras, todos os estados e continentes: todos os ingresos estatais que proveñen de fontes directas e indirectas verteranse constantemente nos petos do gran capital de préstamo.

Machine Translated by Google

Os beneficios das empresas estatais, incluíndo o servizo postal, o telégrafo, o teléfono, o ferrocarril, as minas, os bosques, etc., abonda por completo para financiar todos os compromisos estatais esenciais para escolas, universidades, tribunais, organismos administrativos e benestar social.

Polo tanto, ningún socialismo verdadeiro traerá ningunha bendición á humanidade mentres os beneficios de As empresas públicas seguen a ser tributarias do gran capital préstamorio.

Polo tanto, esiximos como lei fundamental do estado, primeiro para os pobos alemáns, despois como lei fundamental para todos aqueles pobos afíns que desexen entrar connosco na comunidade cultural dunha liga de nacións, o seguinte:

1. Os bonos de guerra, xunto con todos os demais instrumentos de débeda do Reich alemán, xunto con todos os demais instrumentos de débeda dos estados federais alemáns, especialmente os bonos ferroviarios, así como os bonos de debentura de todos os gobernos locais, decláranse, en virtude da cancelación da obriga de pago de xuros, como moeda de curso legal polo seu valor nominal [ou mellor dito, deben converterse en crédito bancario].
2. Con todos os demais títulos de interese fixo, bonos garantidos, bonos industriais, hipotecas, etc., a obriga de pagar xuros substitúese pola obriga de devolver o principal; así, despois de 20 ou 25 anos, dependendo do tipo de xuro, o capital prestado devólvese e a débeda limítase.
3. Todas as débedas inmobiliarias, hipotecas, etc., deberán pagarse a prazos da mesma contía que os pagamentos esixidos ata o de agora, de acordo coas cargas rexistradas no rexistro da propiedade. A propiedade en casas e terreos liberados de débedas deste xeito pasa a ser parcialmente propiedade do estado ou do goberno local. [Deste xeito, o estado queda mellor situado para controlar e baixar os alugueiros.]
4. Todo o sistema monetario debería estar baixo a administración do banco central do estado. Do mesmo xeito, todos os bancos privados, os bancos de cheques postais, as caixas de aforro e as cooperativas de crédito, afiliaranse como sucursais.
5. Todo o crédito para bens inmobles concédese unicamente a través do banco estatal. O crédito persoal e o crédito comercial concédense obrigatoriamente a banqueiros privados en virtude dunha concesión do estado. Esta concesión outórgase en función da necesidade, coa prohibición de establecer sucursais para certos distritos. A escala de tarifas fíxaa o estado.
6. Os títulos de renda variable páganse do mesmo xeito que os títulos de renda fixa a unha taxa anual do 5 %. O exceso de beneficios págase en parte aos accionistas como compensación polo capital "arriscado" (en contraste cos títulos de renda fixa e os títulos con respaldo de moedas), mentres que o excedente restante, polo dereito soberano do traballo, distribúese socialmente ou se aplica á redución dos prezos dos produtos.
7. Para todas as persoas que, por razóns físicas (idade avanzada, enfermidade, incapacidade laboral física ou mental, xuventude extrema) non estean en condicións de gañar o seu sustento, os rendementos por xuros dos activos de capital actuais seguirán a pagarse como pensión nos mesmos niveis, e eventualmente incluso en niveis maiores, a cambio da entrega de valores.
8. Co obxectivo de reducir a inflación actual do papel moeda, promúlgase un imposto universal e fortemente gradual sobre os certificados de bonos de guerra e outros instrumentos de débeda do Reich e dos estados. Estes papeis serán triturados.
9. Mediante unha intensa formación da xente, débese deixar claro que o diñeiro non é e non debe ser máis que un vale polo traballo realizado; que, aínda que toda economía altamente desenvolvida, por suposto, necesita o diñeiro como medio de

Machine Translated by Google

intercambio, a función do diñeiro tamén remata con iso, e en ningún caso se lle debe prestar ao diñeiro un poder supramundano para crecer por si mesmo mediante xuros, a expensas do traballo produtivo.

Por que non fixemos xa todo isto, que é tan evidente, que debe considerarse como o Ovo de Colón para a cuestión social?

Porque na nosa cegueira mamónica desaprendemos a ver con claridade que a doutrina da santidade do xuro é un autoengano monstruoso, que o evanxeo do xuro do préstamo que é o único que fai a un bendicido enredou todo o noso pensamento na tea dourada da plutocracia internacional. Porque esquecemos e os poderes omnipotentes do diñeiro manteñen deliberadamente a confusión sobre o feito de que —agás no caso duns poucos ricos—
O xuro que parece tan fermoso e que é tan querido polos irreflexivos, está completamente compensado polos impostos. Toda a nosa lexislación fiscal é e segue sendo, mentres non nos liberemos da escravitude do xuro, só unha obriga tributaria ao gran capital e non, como imaxinaríamos, un sacrificio voluntario pola realización de traballo para a comunidade.

Polo tanto, a liberación da escravitude do interese do diñeiro é o lema claro para a revolución global, para a liberación do traballo produtivo das cadeas dos poderes monetarios supragobernamentais.

Implementacións e xustificación

Atopámonos no medio dunha das crises máis graves que o noso pobo empobrecido tivo que soportar na súa dolorosa historia. Gravemente enfermo está o noso pobo; gravemente enfermo está o mundo enteiro. As nacións balbucean impotentes; un anhelo apaixonado, un berro de redención percorre as masas sombrías. Con risas e bailes, con cine e pompa, o pobo busca esquecer o seu propio destino lamentable, esquecer as súas esperanzas desilusionadas, a profunda dor interior,
sobre a terrible decepción polo que alguén chamaría con tanta alegría "gangas da revolución".
Pero como imaxinabamos todo de xeito diferente? Como funcionaban de xeito diferente todas as boas promesas? Todo o que esperabamos gañar na escuridade da noite, na escuridade do noso colapso militar, parecía ouro brillante, pero agora, cando o día gris ilumina o achado, todo son anacos de madeira podre. Agora estamos aquí perdidos. Por mor destes anacos de madeira podre que brillaban tan ben na noite, botamos fóra todo o que ata agora nos era querido e valioso e enchemos todos os nosos petos con este lamentable tesouro. Non é de estrañar que a rabia da desesperación se apodere precisamente dos máis pobres, e que se enfurezan con ira sen sentido contra os seus propios irmáns, e no seu profundo anhelo de redención busquen destruír todo o que se interpón no camiño.
Esta condición debe levar á tolemia total, se a falta de conciencia e a estupidez aguijonean aínda máis á xente.

E onde leva esta loucura, vémolo na Rusia bolxevique. A nacionalización, como se chama a socialización en Rusia, demostrou ser un fracaso, declara un imperturbable Lenin. A economía está destruída, o poder adquisitivo do diñeiro reducido a nada, a intelectualidade asasinada, o traballador sen pan. Desesperación en todo o pobo; só o terror sanguento baseado en mercenarios chineses e letóns é capaz de protexer os ditadores vermellos da vinganza do pobo traizoado. Entre nós tamén o desenvolvemento seguirá este curso, se especuladores internacionais, fanáticos obsesionados cos partidos, representantes da burguesía máis gravemente agobiada e membros dunha raza de natureza moi profundamente allea ao pobo alemán, seguen sendo permitidos no goberno.

Machine Translated by Google

Que eran, en realidade, esas fermosas, fermosas palabras que alguén nos susurrou ao oído? Negociado paz, Sociedade de Nacións, parlamentarismo, soberanía do pobo, democracia, ditadura do proletariado, socialismo, destrución do capitalismo, liberación do militarismo e outras fermosas consignas semellantes. Supoñíase que xurdiría un novo pobo libre, que debería determinar o seu propio destino. Nada diso se fixo realidade, puido facerse realidade ou podería facerse realidade nunca, se non investigamos coa máxima seriedade moral todas estas aparicións, todas estas consignas, se non probamos conscientemente os síntomas da enfermidade como un médico intelixente e preocupado, e diagnosticamos minuciosamente o estado actual da persoa enferma, sen escatimar esforzos para determinar de onde xorde esta grave enfermidade crítica.

卐卐卐卐卐

A enfermidade da nosa época chámase mammonismo.

Que é o mammonismo?

O mamonismo é o sinistro, invisible e misterioso reino das grandes potencias monetarias internacionais. Non obstante, o mamonismo tamén é unha mentalidade; é a adoración destas potencias monetarias por parte de todos aqueles que están infectados co veleno mamónico. O mamonismo é a hipertrofia ilimitada do —en si mesmo saudable— impulso humano de adquisición. O mamonismo é a ansia polo diñeiro convertida nunha loucura, que non coñece un obxectivo máis alto que amontoar diñeiro enriba do diñeiro, que busca cunha brutalidade sen igual coaccionar todas as forzas do mundo ao seu servizo e debe levar á escravitude económica, á explotación do potencial laboral de todos os pobos do mundo. O mamonismo é a mentalidade que levou a un declive de todos os conceptos morais. O mamonismo considerado como un fenómeno mundial debe equipararse ao egoísmo brutal e despiadado do home. O mamonismo é o espírito da cobiza, do desexo ilimitado de gobernar, da mentalidade totalmente centrada en apoderarse dos bens e tesouros do mundo; é no seu núcleo a relixión do tipo humano puramente mundano.

O mammonismo é o contrario directo do socialismo. O socialismo, concibido como a idea moral máis elevada, como a idea de que o home non está no mundo só para si mesmo, que todo home ten deberes cara á comunidade, cara a toda a humanidade, e que non só é responsable do benestar momentáneo da súa familia, dos membros da súa tribo, do seu pobo, senón que tamén ten obrigas morais inquebrantables cara ao futuro dos seus fillos e do seu pobo.

Máis concretamente, debemos ver o mammonismo como a colusión consciente dos grandes capitalistas sedentos de poder de todos os pobos. Nisto sempre cabe destacar a chegada oculta do mammonismo.

Os grandes magnates agóchanse, de feito, como a forza motriz definitiva detrás do imperialismo angloamericano que abrangue todo o mundo; nada máis. As grandes potencias monetarias financiaron, de feito, os terroríficos homicidios en masa da Guerra Mundial. As grandes potencias monetarias, como propietarias de todos os grandes xornais, teceron o mundo nunha tea de mentiras. Con satisfacción, avivaron todas as paixóns inferiores, fomentaron con dilixencia o crecemento das tendencias actuais e, mediante unha hábil propaganda de prensa, levaron o revanchismo francés a ferver. Nutriron coidadosamente a idea paneslava, a presunción serbia de ser unha gran potencia e a necesidade destes estados de diñeiro, ata o punto de que a conflagración mundial debe acenderse.

Mesmo entre nós en Alemaña, o espírito do mammonismo que só quería coñecer máis cifras de exportación, riqueza nacional, expansión, grandes proxectos bancarios e acordos financeiros internacionais,

Machine Translated by Google

levou a unha derrota da moralidade pública, ao declive do noso círculo gobernante cara ao materialismo e o hedonismo, a unha superficialidade na nosa vida nacional, todos factores que comparten a culpa do terrorífico colapso.

卐 卐 卐 卐 卐

Con asombro debemos preguntarnos de onde o mammonismo, de onde o gran capital internacional obtén o seu poder irresistible.

Non se debe pasar por alto que a colaboración internacional das grandes potencias monetarias representa un fenómeno completamente novo. Non temos paralelo para isto na historia. As obrigas internacionais de natureza monetaria eran practicamente descoñecidas. Só coa economía global en auxe, co comercio global xeral, se estableceu a idea dunha economía de interese internacional, e aquí tocamos a raíz máis profunda, aquí atopamos a fonte de forza máis íntima da que a Internacional Dourada extrae o seu poder irresistible.

O xuro, o fluxo sen esforzo e interminable de bens baseado na mera propiedade do diñeiro sen ningún tipo de traballo aditivo, fixo que as grandes potencias monetarias medrasen. O xuro dos préstamos é o principio diabólico do que naceu a Internacional do Ouro. O capital de préstamo ten firmemente o seu funil de sangue en todas partes. Coma os brazos dunha anémona, o gran capital de préstamo atrapou a todos os estados, a todos os pobos do mundo.

Préstamos gobernamentais, bonos gobernamentais, bonos ferroviarios, bonos de guerra, hipotecas, obrigas de bonos garantidos: en resumo, instrumentos de préstamo de todo tipo atraparon dalgún xeito toda a nosa vida económica, de xeito que de agora en diante todos os pobos do mundo se retorcen indefensos nas teas de ouro. En aras do principio do xuro, seguindo unha ilusión política completamente tola de que todo tipo de posesión conleva un dereito a ingresos, sometémonos á escravitude do xuro do diñeiro. Non se pode dar ningunha razón moral real e válida de por que a mera posesión de diñeiro debería traer un dereito a pagos de xuros perpetuos.

Esta oposición interna ao interese e aos ingresos de todo tipo sen que se produza traballo produtivo esténdese a través da vida da alma de todos os pobos e tempos. Pero nunca esta profunda resistencia interna ao poder do diñeiro se volveu tan consciente para as nacións como no noso tempo.

Nunca o mamonismo se preparou dun xeito tan abarcador para comezar a dominación mundial. Nunca puxo ao seu servizo toda a vileza, a ansia de poder, a ansia de vinganza, a cobiza, a envexa e a falsidade dun xeito tan habilmente agochado e, ao mesmo tempo, brutalmente agresivo como agora. A Guerra Mundial é, no seu núcleo máis íntimo, unha das maiores decisións no proceso evolutivo da humanidade na loita por decidir se no futuro a cosmovisión mammonista-materialista ou a cosmovisión socialista-aristocrática debería determinar o destino de
o mundo.

卐 卐 卐 卐 卐

Superficialmente, a coalición angloamericana mamónica foi sen dúbida vitoriosa inicialmente. Como reacción contra ela, o bolxevismo xurdiu en Oriente, e se alguén quere ver unha gran idea no bolxevismo, é sen dúbida a posición diametralmente oposta á cosmovisión mamónica. Non obstante, os métodos que o bolxevismo busca empregar para isto son as curas erradas dun doutor Eisenbarth. Trátase do intento de axudar a alguén enfermo de intoxicación interna cun bisturí, amputándolle a cabeza, o brazo e as pernas.

Machine Translated by Google

Contra este ataque de bolxevismo, contra este derrocamento sen sentido, debemos presentar unha nova idea viable que, cunha forza unificadora, una a todas as clases traballadoras, para expulsar o veleno que enfermou o mundo.

Vexo isto significado na abolición da escravitude polos xuros do diñeiro.

Hai tres factores que fan que os xuros do capital emprestado conspírense como a causa auténtica e verdadeira da nosa miseria financeira.

Primeiro, a monstruosa desproporción do capital emprestario a xuro fixo, polo tanto, do capital que medra por si só sen aplicación de traballo creativo, e que de feito medra para sempre.
Entre nós, en Alemaña, este capital emprestado xa alcanzou un nivel que non consideramos demasiado alto, de 250.000 millóns. En contraste con esta enorme suma, o capital circulante industrial de toda a nosa industria alemá ascende a só 11.800 millóns. Ademais, hai os 3.500 millóns de capital das 16.000 sociedades industriais de responsabilidade limitada [GmbH], polo que en total só temos uns 15.000 millóns de capital industrial para contabilizar. 20:1 é o primeiro achado fundamental3 .

Esta avaliación significa que, nos problemas financeiros da maior importancia, todas as medidas relacionadas co capital préstamo deben resultar 20 veces máis eficaces que as medidas dirixidas ao gran capital industrial.

Segundo: o pago de xuros sobre o capital empréstito mencionado, estimado en 250.000 millóns, considerado na súa totalidade para todos os tempos, ascende a uns 12.500 millóns anuais. En contraste, a suma total de todos os dividendos industriais distribuídos no ano 1916 ascendeu no ano 1915 a uns mil millóns de marcos. Nas décadas anteriores, esta cifra era, de media, duns 600 millóns. Nos dous últimos anos da guerra [1914-1918] pode que subise considerablemente, pero rexistrará unha caída aínda maior para o ano en curso [1919].

A rendibilidade media de todas as sociedades por accións alemás [AG] foi do 8,21 %; polo tanto, só un 3,5 % superior á rendibilidade media dos valores dos préstamos a xuro fixo.

Así, recapito, no futuro o pobo alemán terá que pagar uns 12.500 millóns [anuais] polos diversos xuros eternos do gran capital préstamo, mentres que a rendibilidade do capital industrial no ano de maior auxe foi de 1.000 millóns e, en tempos de prosperidade ininterrompida, só de 600 millóns. Polo tanto, vemos de novo aquí unha proporción das ordes de magnitude de 20:1 a 12:1.

O terceiro e máis perigoso factor é o enorme crecemento incomprensible do gran capital empréstito a través dos xuros e dos xuros sobre os xuros. Debo divagar un pouco máis e esperar que unha pequena excursión ás matemáticas superiores poida explicar o problema. Primeiro, algúns exemplos.

A encantadora historia da invención do xogo do xadrez é ben coñecida. O rico rei indio Shihram concedeulle ao inventor, como agradecemento pola invención do xogo real, o cumprimento dun desexo. O desexo do sabio era que o rei lle desen un gran de trigo na primeira casa do xogo de xadrez, dous na segunda, catro na terceira e, polo tanto, sempre en cada casa o dobre que na anterior. O rei sorriu ante o desexo aparentemente modesto do sabio e ordenou que trouxesen un saco de trigo para que por cada casa se puidesen repartir os grans de trigo. Como todos sabemos, o cumprimento deste desexo era imposible nin sequera para o príncipe máis rico do mundo. Todas as colleitas do mundo en mil anos non serían suficientes para encher as 64 casas do taboleiro de xadrez.

[3] Obviamente, 17:1 é máis preciso, pero quizais Feder estea a ter en conta a probabilidade de que a proporción aumente.

Machine Translated by Google

Un exemplo máis: moitos aínda lembrarán dos seus tempos de escola a tortura de calcular os xuros compostos; como o centavo investido no momento do nacemento de Cristo se multiplica co xuro composto de xeito que se duplica cada 15 anos. No ano 15 despois do nacemento de Cristo, o centavo creceu a 2 centavos, no ano 30 d. C. a 4 centavos, no ano 45 d. C. a 8 centavos e así sucesivamente. Moi poucos lembrarán o valor que representaría este centavo hoxe: un volume de ouro equivalente ao volume da Terra, o Sol e todos os planetas xuntos non sería suficiente para representar o valor deste centavo investido co xuro composto.

Un terceiro exemplo: a fortuna da Casa Rothschild, a plutocracia internacional máis antiga, está valorada hoxe en día en arredor de 40.000 millóns. É ben sabido que en Frankfurt, arredor do ano 1800, o vello alcalde Amschel Rothschild, sen riqueza propia digna de mención, sentou as bases da xigantesca fortuna da súa casa mediante préstamos con reserva fraccionaria dos millóns que o conde Guillerme I de Hesse lle confiara para a súa custodia.

Se a acumulación de diñeiro a través dos xuros e dos xuros sobre os xuros con Rothschild só tivese éxito á modesta taxa do penique, a curva non tería subido tan abruptamente como o fixo. Pero supoñendo que a riqueza colectiva dos Rothschild só aumentase á taxa do penique, a fortuna dos Rothschild no ano 1935 sería de 80.000 millóns, en 1950 de 160.000 millóns, en 1965 de 320.000 millóns, e con iso xa superaría con creces a riqueza nacional alemá total.

A partir destes tres exemplos pódese derivar unha lei matemática. A curva que representa o aumento da fortuna dos Rothschild, a curva que se pode derivar do número de grans de trigo para o taboleiro de xadrez e o número que representa a multiplicación do penique

produce a xuro composto, son curvas matemáticas simples. Todas estas curvas teñen

o mesmo carácter. Tras un aumento inicial modesto e gradual, a curva faise cada vez máis pronunciada e axiña se achega practicamente a ser case tanxencial ao infinito.

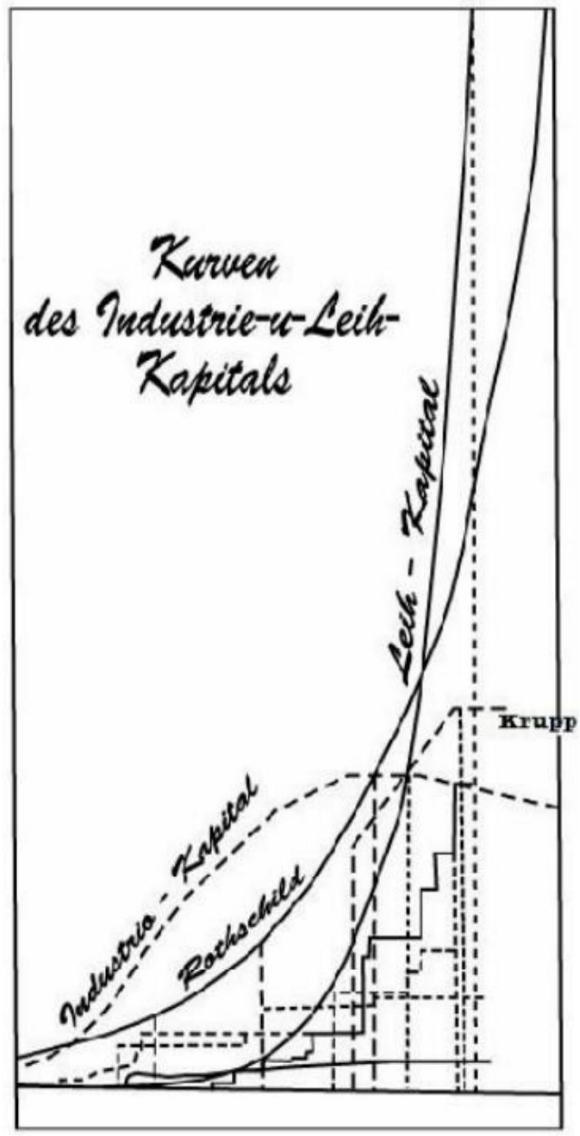

Porén, a curva de crecemento do capital industrial procede de xeito completamente diferente.
Do mesmo xeito, xurdindo principalmente de pequenos comezos, axiña aparece unha forte escalada das curvas, ata que se alcanza unha certa saturación de capital. Entón as curvas son máis planas e, nalgúns sectores, quizais incluso diminúan lixeiramente se os novos inventos levaron á desvalorización das fábricas, máquinas, etc. existentes. Gustaríame escoller só un exemplo aquí: o desenvolvemento das fábricas Krupp. En 1826, o vello Krupp morreu case sen bens. En 1855, Alfred Krupp recibiu o seu primeiro pedido de 36 canóns en nome do goberno exipcio.

En 1873, Krupp xa empregaba a 12.000 traballadores. En 1903, Frau Berta Krupp vendeu toda a fábrica e a propiedade a Alfred Krupp.

Machine Translated by Google

sociedade anónima por 160 millóns. Hoxe o valor total do capital social ascende a 250 millóns. Que connota o nome Krupp para nós, os alemáns? O cumio do noso desenvolvemento industrial. O primeiro fabricante mundial de canóns [de aceiro]. Unha vasta suma da produtividade máis tenaz, decidida e intensiva. Para centos de miles dos nosos camaradas populares, o esforzo de Krupp significou pan e traballo. Para a nosa nación, armas e defensa, e con todo é un anano comparado cos miles de millóns dos Rothschild. Que importancia ten o crecemento da fortuna de Krupp durante un século comparado co crecemento da fortuna dos Rothschild mediante a acreción sen esforzo e interminable dos xuros e dos xuros sobre os xuros?

As dúas curvas debuxadas en liñas grosas representan os xuros dos préstamos e, de feito, a curva superior mostra o desenvolvemento da fortuna dos Rothschild e a curva inferior, ao principio plana e despois en rápido ascenso, mostra dun xeito moi xeral o desenvolvemento característico de todas estas curvas, nas que un pequeno avance no eixe horizontal pode producir unha duplicación do valor no eixe vertical. A liña sombreada mostra a curva de desenvolvemento da nosa industria total no transcurso dos últimos 40-50 anos. As liñas finas sombreadas de xeito diferente mostran o desenvolvemento de varias grandes empresas industriais seleccionadas ao chou, das que se deriva o carácter xeral da curva sombreada do capital industrial.

Débese sinalar expresamente que as curvas do capital de préstamo móstranse fortemente comprimidas. Así, por exemplo, a curva da fortuna dos Rothschild debe fixarse 80 veces máis alta que a curva de Krupp. O propósito de mostrar as curvas, por suposto, é só demostrar o carácter fundamentalmente diferente dos dous tipos de capital. As curvas do capital de préstamo mostran ao principio un desenvolvemento ascendente bastante gradual; o desenvolvemento vai entón máis rápido ata que, cada vez máis salvaxe e arrastrando todo consigo, se eleva moito máis alá dos conceptos humanos e loita cara ao infinito.

A curva do capital industrial, pola contra, permanece no finito! Por moi fortes que sexan as diverxencias que un trazo poida mostrar en detalle, en xeral o carácter fundamental do desenvolvemento industrial sempre será tal que despois dun forte desenvolvemento inicial segue un certo período de madurez, de saturación, tras o cal, tarde ou cedo, se produce o declive.

卐卐卐卐卐

Nada nos mostra con maior claridade a profunda e esencial diferenza entre o capital de préstamo e o capital industrial. Nada pode aclararnos a diferenza entre os efectos devastadores do capital de préstamo e os beneficios empresariais (dividendos) do capital empresarial investido e arriscado nas grandes empresas industriais que esta comparación.

Non se pode subliñar dabondo que o recoñecemento das leis matemáticas que seguen o capital préstamo e o capital industrial, por si só, nos mostra o camiño claro onde se debe aplicar a panca para arranxar a nosa economía financeira destrozada. Recoñecemos claramente que non a orde económica capitalista, nin o capital en si mesmo e como tal, é o azoute da humanidade. *A insaciable necesidade de interese do gran capital préstamo é a maldición de toda a humanidade traballadora!*

O capital debe existir! O traballo debe existir! O traballo por si só pouco pode facer. O capital por si só non pode facer nada!

O capital sen traballo só pode ser estéril! Polo tanto, a reivindicación máis importante, a tarefa máis nobre da revolución, o significado máis sensato dunha revolución mundial, é a abolición da escravitude polos xuros do diñeiro.

A Casa Rothschild está valorada hoxe en día en 40.000 millóns. Os multimillonarios das altas finanzas americanas, os señores Cahn, Loeb, Schiff, Speyer, Morgan, Vanderbilt e Astor, están valorados xuntos

Machine Translated by Google

como mínimo entre 60 e 70ÿ000 millóns. Cun tipo de xuro de só o 5ÿ%, isto significa uns ingresos para estas oito familias de entre 5 e 6ÿ000 millóns, o que, segundo as investigacións de Karl Helfferich, é aproximadamente o 75ÿ% dos ingresos anuais que tiñan todos os contribuíntes de Prusia no ano 1912. (Naquel momento había uns 21ÿ000ÿ000 de contribuíntes, dos cales o 75ÿ% serían uns 15ÿ000ÿ000. Por cada contribuínte hai unha media de 1,56 parentes; polo tanto, 23 millóns de parentes).

Deste xeito, arredor de 38.000.000 de alemáns tiveron que vivir co que os multimillonarios mencionados anteriormente teñen como ingresos anuais. Certamente, os multimillonarios estadounidenses non son capitalistas de préstamo puros no mesmo sentido que a Casa Rothschild e demais. Non me importa en absoluto discutir sobre se os multimillonarios estadounidenses son realmente "millonarios de 100 millóns de dólares" ou "millonarios de 1000 millóns de dóla multimillonarios millonarios"; no primeiro caso, só habería que contar cunha ou dúas ducias de Cresos adicionais. Ou simplemente aceptemos os "300" de Rathenau; entón o noso inventario estará certamente en orde. Aquí non é importante dar un número exacto, pero a proporción recoñecida de 300 a 38.000.000 ábrenos os ollos sobre o brutal reinado do capital préstamo internacional.

Polo tanto, desfagámonos destas terribles cadeas que só poden estrangular todo traballo enérxico; arrebatémoslle ao diñeiro o poder de xerar xuros, e de xerar xuros para sempre ata que toda a humanidade estea totalmente obrigada polos xuros ao capital préstamo internacional.

Así, son estes tres puntos os que nos deixan claro por primeira vez onde está a panca poida aplicarse eficazmente para aliviar as nosas dificultades financeiras internas.

Por outra banda, recoñecemos que o ataque de todo o mundo das ideas socialistas contra o capital industrial foi completamente erróneo, porque mesmo unha regulación ou socialización completa pretendida de todo o beneficio empresarial (supoñendo unha economía non debilitada) rendería unha suma risiblemente mísera, comparada coas enormes cargas financeiras dos orzamentos do noso Reich e do noso Estado.

Mediante a abolición da escravitude polos xuros do diñeiro, todo o malestar financeiro pode ser eliminado dun só golpe. De inmediato sentimos de novo terra firme baixo os nosos pés; de inmediato debe e farase evidente para nós que só nos enganamos a nós mesmos da maneira máis grotesca con esta miserable economía de bonos.

Porque que máis é o capital de préstamo senón débedas? *O capital de préstamo son débedas!* Non se pode repetir isto con suficiente frecuencia. Que forma de loucura é esta cando o pobo alemán na súa totalidade pediu prestados 150.000 millóns para a súa guerra? Cando incluso se prometeu a si mesmo para iso unha cantidade de 7.500 millóns en xuros e agora séntese levado á incómoda situación, inevitable desde o principio, de tentar cobrar eses 7.500 millóns de si mesmo en forma de impostos totalmente fantasiosos?

卐卐卐卐卐

O tráxico deste autoengano, mentres tanto, non é tanto a estupidez de toda esta economía de bonos de guerra, da que sempre fixemos un uso moito mellor que o resto do mundo, senón o feito de que só un número relativamente pequeno de grandes capitalistas obtén un enorme beneficio dela, mentres que toda a poboación traballadora, incluídos os capitalistas medianos e pequenos, así como as empresas, o comercio e a industria, deben pagar os xuros. E aquí sae á luz o lado político de toda a idea. Aquí poden recoñecer que, de feito, o gran capital de préstamo e só este [é dicir, non o capital industrial] é a maldición de toda a humanidade traballadora. Pódese torcer e darlle voltas á cousa como se queira, pero sempre a masa de toda a xente traballadora debe, ao final, soportar o custo dos pagos de xuros do capital de préstamo. Os capitalistas medianos e pequenos non teñen nada que mostrar polos seus fermosos pagos de xuros; non poden ter nada que mostrar, polas sumas de

Machine Translated by Google

os xuros deben ser totalmente gravados. Xa sexa en forma de impostos directos ou indirectamente en forma de impostos indirectos, selos, aranceis ou outras cargas sobre o comercio, a xente traballadora é *sempre a que perde o diñeiro* e *o gran capital* o beneficiario. Agora é bastante sorprendente ver como o mundo das ideas socialistas de Marx e Engels

Agora resulta bastante sorprendente ver como o mundo das ideas socialistas de Marx e Engels, dende o Manifesto Comunista ata o Programa de Erfurt (especialmente Kautsky), e mesmo os actuais líderes socialistas, perdoan os intereses do capital préstamo coma se fosen mandados. A santidade do interese é un tabú; o interese é o lugar máis sagrado; ninguén se atreveu aínda a cuestionalo. Mentres que a propiedade, a nobreza, a seguridade da persoa e das posesións, as leis da Coroa, os privilexios e as convicción relixiosas, a honra dos oficiais, a patria e a liberdade están máis ou menos prohibidos, o interese é sagrado e inexpugnable. A confiscación da riqueza e a socialización, e polo tanto as violacións descaradas da lei que só están algo edulcoradas, na medida en que se cometen ostensiblemente en nome da totalidade dos individuos, están á orde do día: todo iso está permitido, pero o interese, o interese é o *noli me tangere,* o "non me toques".

O pago de xuros da débeda do Reich é o alfa e o omega do orzamento estatal. O seu peso xigantesco arrastra o barco do Estado ao abismo e, con todo... todo é unha gran estafa... un autoengano monstruoso, unha fomentado única e exclusivamente para o beneficio das grandes potencias monetarias.

Aquí gustaríame abordar brevemente as obxeccións relativas aos pequenos pensionistas, que se discutirán máis adiante, para que non se teña que afondar en pensar nelas. Ao considerar as cuestións máis importantes, estas non se teñen en conta, pero non fai falta dicir que estas compensacións se proporcionarán mediante a máis ampla expansión dos servizos de benestar social.

¡Estafa!, dixen! *¡Estafa por intereses!* Unha palabra forte. Pero se esta palabra ten xustificación, que durante a guerra foi quizais a palabra máis usada no campo de batalla e na casa, ten a maior xustificación no que respecta á estafa por intereses.

Pero que pasa cos bonos de guerra? Cos primeiros 5.000 millóns, o Reich sacou dos petos da xente os aforros que realmente existían. O diñeiro volveu fluír. Despois chegou o novo préstamo para absorber o diñeiro de novo, e con iso os últimos aforros residuais. E de novo, chegou a bomba e absorbeu os miles de millóns, e de novo volveron baixar, ata que alegremente, despois de que este encantador xogo se repetise nove veces, o Reich contraera 100.000 millóns de débeda.

A cambio, a xente, por suposto, tiña nas súas mans 100.000 millóns en papel finamente impreso (ao principio imaxinabamos que nos fixéramos moito máis ricos), pero entón aparece o Estado e di: «Estou a piques de declararme en bancarrota».

Si, pero por que? – Eu mesmo non podo declararme en quebra, mesmo que de cando en vez saque un billete de cen marcos do peto superior dereito e o meta no esquerdo. Sen dúbida, sería a maior loucura de todas se continuásemos coa loucura da nosa economía de bonos de guerra declarándonos en quebra4 .

Rompamos coa escravitude dos xuros do diñeiro! Declaremos que os certificados de bonos de guerra son moeda de curso legal cos xuros cancelados, e o pesadelo da quebra do estado desaparecerá de nós coma a neve de marzo baixo o sol.

4 Feder considera aquí a nación alemá como unha entidade unificada en lugar dunha mera agregación de individuos: o diñeiro que foi transferido dalgúns alemáns a outros alemáns permanece dentro da nación alemá, o que significa que está dentro do poder do goberno alemán axustar a distribución, quizais en prexuízo inmediato dalgúns individuos pero para o ben da nación no seu conxunto.

Machine Translated by Google

A xente díme que a cancelación dos pagos de xuros é unha bancarrota estatal disfrazada. Non, iso non é certo! – O espectro da bancarrota do estado é en realidade só un conto de fadas e un pantasma inventado polas forzas mammonistas.

O libro de Franz Röhr, Was jeder vom Staatsbankerott wissen muß [O que todo o mundo debería saber sobre a quebra do Estado], está completamente atascado no pensamento mammonista. Aínda que o autor en xeral recoñece con bastante claridade os problemas económicos que nos ameazan a través da socialización, e aínda que aconsella enfatica e correctamente que ao final só unha reconstrución da nosa economía pode salvarnos, non pode liberarse da crenza supersticiosa na santidade do interese e, polo tanto, describe a bancarrota estatal totalmente de acordo co interese do mammonismo, como unha catástrofe completamente terrorífica.

É interesante observar que Röhr, a pesar dos seus mellores coñecementos históricos, non pode liberarse da visión mammonista e sinala nas súas palabras finais: «Se non se evita a ruinosa catástrofe económica, ninguén se librará dela», mentres que na páxina 81 admite que as consecuencias da mala xestión das finanzas públicas revertironse parcialmente moi rapidamente e na páxina 68 di que, en calquera caso, non debería haber dúbida de que Rusia (no século pasado) superou estas crises monetarias sen problemas duradeiros. Na páxina 76 di, ao examinar os efectos das quebras estatais, que aínda que, por suposto, se produciron profundos problemas económicos, etc., en xeral non se produciu nin a destrución do estado nin a da súa forza económica. *Pola contra, observouse con bastante frecuencia unha rápida reactivación da economía nacional e unha recuperación das finanzas públicas.* Cando o autor continúa durante tres liñas máis dicindo que a quebra estatal significa absolutamente catástrofe económica e causa miseria infinita, lamento non poder seguir esta lóxica.

Pero volvendo ao noso caso particular! Que sería máis honesto? Falar farisaicamente da inexpugnabilidade dos bonos de guerra mentres se oprime ao pobo cunha carga fiscal atroz? Ou, se un ministro de finanzas tivese a coraxe de achegarse abertamente ao pobo e declarar: «Non podo pagar os xuros dos bonos de guerra, ou só podo se vos cobro exactamente a mesma cantidade en impostos».... Pero naquel entón, durante a guerra, necesitaba cartos absolutamente; non se me ocorreu nada máis intelixente (véxase Inglaterra), e así fixen a estafa cos bonos de guerra con xuros elevados. Debedes perdoarme, xente querida; en última instancia, todo foi por vós, pero se non queremos xogar máis ás agachadas... Eu, o Estado, non pagarei máis xuros, e vós, o contribuínte, non tedes que pagar impostos para cubrir estes pagos de xuros... Iso simplifica completamente as nosas transaccións; evitamos a enorme burocracia fiscal e, do mesmo xeito, a enorme burocracia que paga xuros, conservando así unha inmensa cantidade de diñeiro e potencial de traballo».

Demoreime moito en expoñer esta estafa, pero considéroa absolutamente fundamental aquí en ningún momento para perder de vista o panorama xeral.

卐卐卐卐卐

Segundo as declaracións de impostos bávaras, o círculo de persoas que sufrirían (digamos, precisamente aquelas que, segundo as súas declaracións de impostos, recibiron máis de 30.000 marcos en xuros) é de 822 persoas, o que supón só o 0,4 % das obrigadas a pagar impostos (Bayr. St-Z. 1913) en toda Alemaña, polo tanto, aproximadamente 10.000. (As 10.000 superiores!)

Aclaremos agora para nós mesmos o máis brevemente posible os aspectos máis importantes desta esixencia revolucionaria e, de feito, consideremos as cuestións primeiro desde a nosa perspectiva nacional.

Machine Translated by Google

Para isto, primeiro cómpre analizar con claridade a nosa situación actual. O secretario de Estado Eugen Schiffer, no seu importante discurso na Cámara de Comercio de Berlín, declarou que é «imposible ignorala». Iso só é parcialmente correcto. É posible ignorar a enorme débeda da nosa economía nacional e a desvalorización sen precedentes da nosa moeda.
en definitiva, o feito de que nos convertimos nun pobo empobrecido da noite para a mañá.

Non obstante, non se poden ignorar as cargas que se nos impoñen a través do tratado de paz. Os certificados de débeda existentes na actualidade, como vimos, ascenden a uns 250.000 millóns. Supoñamos primeiro que a Entente nos impón 50.000 millóns adicionais en reparacións de guerra dalgunha forma: iso supón un total duns 300.000 millóns de débeda.

Por moito que poida limitar os estreitos límites deste tratado, débense dicir algunhas palabras sobre a magnitude da riqueza nacional alemá. As investigacións de Helferrich e Steinmann-Bucher avalían a riqueza nacional alemá en arredor de 350.000 millóns. Só se pode atribuír un valor moi limitado a tales descubrimentos, por moi coidadosamente que se derivasen. Son válidos só para tempos de actividade económica ininterrompida. Pero tamén son bastante enganosos, xa que inclúen as propiedades estatais e municipais, así como, por exemplo, a reparación de estradas, as modificacións das vías fluviais, etc. É evidente que, aínda que a produción de tales obras pode ter custado un diñeiro enorme, non obstante, en rigor non teñen valor intrínseco. Un mellor criterio para a riqueza nacional é a chamada riqueza tributable, tal como se desprende das declaracións de impostos da contribución á defensa ou do imposto sobre o patrimonio en tempos de guerra. Para isto resulta unha suma total de 192.000 millóns, polo tanto, moito menos que a cifra de Helfferich. Non obstante, a esta suma pódeselle engadir arredor do 10ÿ%, segundo a experiencia, polas pequenas fortunas legalmente exentas de impostos, e aproximadamente unha cantidade igual polas «reservas silenciosas ».5

En calquera caso, paréceme excesivamente optimista falar dunha riqueza nacional de máis de 250.000 millóns. Pero mesmo esta cifra ten unha importancia moi limitada. O máis correcto sería romper por completo coa idea dunha riqueza nacional que sexa numericamente comprensible e chegar ao recoñecemento de que a riqueza nacional atopa a súa expresión exclusivamente no potencial de traballo mental e físico de toda a nación e, polo tanto, pertence a ordes de magnitude que non teñen relación co concepto máis estrito de capital. De feito, aínda debemos ver unha fonte adicional de riqueza nacional na presenza de recursos minerais, as riquezas do bosque e do solo fértil, pero estas cousas tampouco se poden comprender numericamente, xa que o seu valor flutúa entre cero e infinito, dependendo de se os recursos minerais están inexplorados ou, segundo un informe xeolóxico, se poden calcular por miles de millóns de toneladas de carbón e...

así sucesivamente.

Non esquezamos que Alemaña é realmente un país pobre. De monopolios non posúe case ningún. En riqueza de recursos minerais, está moi por detrás da maioría dos seus veciños, por non falar dos recursos minerais sen parangón dos imperios chinés, indio e americano. En fertilidade do solo, está moi por debaixo dos benditos campos do solo negro de Rusia e das extensións produtivas sen esforzo de terra tropical e subtropical. Polo tanto, ao final, só temos o potencial e a vontade do noso pobo para traballar, así como a dispoñibilidade de traballo suficiente, e debemos entender claramente que neste estado de cousas non se pode falar de débedas garantidas, de garantías para os nosos instrumentos de débeda...

5 As «reservas silenciosas» son o resultado de subestimar os valores positivos e sobreestimar os valores negativos en contabilidade, polo que para crear a aparencia do menor patrimonio neto posible.

Machine Translated by Google

Xa sexan bonos de guerra con xuros ou billetes do Reich sen xuros, detrás deles atópase única e unicamente o potencial fiscal de todo o pobo; e que é o potencial fiscal senón unha función da forza de traballo da poboación traballadora total?

卐卐卐卐卐

Agora debemos aclarar para nós mesmos outro complexo relevante de cuestións e, por suposto, as principais partidas das fontes de ingresos e gastos do noso estado. Existe un contraste notable entre o amplo espazo que ocupa a preocupación por gañar diñeiro nas nosas vidas privadas e a atención que prestamos ás grandes cuestións da xestión financeira do noso estado, e con todo entre a economía individual e a economía nacional non existe ningunha diferenza esencial.

As principais partidas dos ingresos estatais son: primeiro, os beneficios netos das oficinas de correos e ferrocarrís; segundo, os das minas, administracións forestais e outras empresas estatais; terceiro, peaxes e impostos indirectos; cuarto, impostos directos.

Para non fomentar discusións puramente teóricas sobre cuestións tan eminentemente prácticas, quero aclarar as partidas individuais do orzamento estatal bávaro do ano 1911 segundo a súa orde de magnitude. Correos, telégrafos e ferrocarrís achegaron 120 millóns; bosques, minas, etc., uns 40 millóns; impostos indirectos, 53 millóns; impostos directos, 60 millóns. Outros 67 millóns proviñan de impostos de timbre, taxas, impostos de sucesións, impostos sobre a terra, transferencias de ingresos do Reich, etc.

E os gastos? Atopamos aquí, en primeiro lugar, os pagos de xuros da débeda estatal, incluíndo as débedas ferroviarias con 85 millóns. Para a casa real, 5 millóns; administración de xustiza, 27 millóns; administración interna, 40 millóns; igrexas e escolas, 51 millóns; administración financeira, 13 millóns; gastos para fins relacionados co Reich, 50 millóns; pensións, 36 millóns. Gastos diversos, 5 millóns. Naquel entón, neste ano afortunado das finanzas bávaras, o orzamento anual deixou un superávit de ingresos de 27 millóns.

Non obstante, no ámbito da nosa reflexión só nos conciernen aqueles gastos que se poden omitir mediante a abolición da escravitude polos xuros. Aquí, o pago de xuros da débeda estatal ocupa naturalmente o primeiro lugar, con 85 millóns de marcos; engádese a iso a maior parte do noso pago para a administración financeira, duns 10 millóns; ademais, unha gran parte dos pagos para fins relacionados co Reich, dos cales engadamos a metade, 25 millóns, e finalmente os 5 millóns en pagos para a casa real xa desapareceron: un total de 125 millóns.

A desaparición destas entradas significa a posibilidade de renunciar á imposición de *todos os impostos directos e indirectos,* que, como vimos, reportaron 53 millóns e 60 millóns de marcos, un total de 113 millóns de marcos!

Agora non somos en absoluto da opinión de que se deban abolir por completo os impostos directos e indirectos; sen dúbida, dentro de límites razoables, serven por unha banda para educar e, por outra, para regular. Certamente, non é máis que correcto e xusto que os beneficios da propiedade libre e libre de cargas permanezan suxeitos a un imposto moderado e gradual, xa que o estado, por suposto, tamén debe manter unha propiedade segura cos seus organismos policiais. Parece igual de aconsellable que o comercio e a industria estean obrigados a facer contribucións fiscais correspondentes aos seus beneficios laborais, xa que o estado tamén ten que coidar do mantemento e desenvolvemento das vías públicas de comercio para eles. Un imposto mínimo correspondente para cada cidadán con dereito a voto é tamén un...

Machine Translated by Google

esixencia de xustiza, xa que tamén se esixe por parte do Estado o coidado da seguridade da persoa e dos seus bens.

No ámbito dos impostos indirectos, unha forte expansión de todos os impostos sobre o luxo puro ten un efecto regulador no mellor sentido do termo, mentres que todos os alimentos e artigos de primeira necesidade sinxelos da xente deberían manterse libres de impostos!

O resultado dunha política fiscal deste tipo non se traduciría tanto en ingresos elevados, dos que non se pode falar, xa que para a gran masa da poboación os impostos non deberían ser unha carga real, senón só un recordatorio de que a persoa non é só unha esencia individual, senón tamén un cidadán do estado, e que, ademais dos dereitos civís, tamén ten deberes civís.

Os ingresos fiscais deberían ser menos necesarios para pagar as débedas das empresas estatais, cuxos beneficios netos, como vimos, abonda para cubrir os gastos normais do estado en escolas, universidades, administración de xustiza, administración interna, etc. Os ingresos fiscais deberían utilizarse para promover tarefas culturais especiais do estado para as que nunca se dispuxeron de recursos suficientes no ámbito do orzamento estatal normal. Aquí estou a pensar principalmente en orfanatos, institutos para cegos e discapacitados, garderías, coidados para mulleres embarazadas, as loitas contra a tuberculose, o alcol e as enfermidades venéreas, e a construción de cidades-xardín e asentamentos, especialmente para o aloxamento e a atención humana dos nosos discapacitados pola guerra.

卐卐卐卐卐

A nosa visión amplíase. Vemos terra virxe. Podería a abolición da escravitude por intereses significar a cancelación de todos os impostos? Significaría que, se saíramos desta loita xigantesca como un pobo vitorioso. Tal e como están as cousas, non celebremos demasiado cedo; as cargas que nos impoñen os nosos inimigos farán que non o fagamos. Pero en calquera caso, vemos terra virxe baseándonos no exemplo, en realidade bastante sinxelo, do noso orzamento estatal bávaro que acabamos de usar...

En xeral, atopamos relacións bastante semellantes nos outros estados federais alemáns, e non é esaxerado dicir que cos excedentes das empresas estatais, os ferrocarrís, as oficinas de correos, os telégrafos, os bosques, as minas, etc., todos os gastos estatais para toda a administración de xustiza, para toda a administración interna, incluídos os proxectos de construción estatais, todos os desembolsos para escolas e universidades, así como para fins culturais, poderíanse cubrir sen dificultade. Polo tanto, unha condición perfectamente ideal.

Por que non é así? Os xuros entraron de súpeto. Debido ao pago de xuros, os alimentos da poboación encarecéronse; debido aos xuros, o azucre e o sal, a cervexa e o viño, os mistos, o tabaco e outras moitas necesidades diarias supoñen impostos indirectos.
Debido aos xuros, hai que subir os impostos directos, que se dividen en impostos sobre a terra que se repercuten en forma de prezos máis altos para o gran, impostos sobre a vivenda que elevan o alugueiro e impostos sobre as empresas que gravan o traballo produtivo, os impostos sobre a renda que inevitablemente deprimen o nivel de vida dos funcionarios e das persoas con salarios fixos e, finalmente, ao final, modesto en dar pero insaciable en recibir, o capital de préstamo paga impostos sobre os dividendos de capital. Segundo as declaracións de impostos do ano 1911, de 253 millóns en dividendos de capital recibidos en Baviera, a totalidade dos 8,1 millóns pagáronse en impostos estatais.

Vimos que todos os dividendos de capital, todos os xuros do capital, en última instancia deben recadarse mediante o traballo de todo o pobo. Vimos que o pago de xuros das débedas públicas

Machine Translated by Google

constitúe a maior partida do noso orzamento estatal e vimos que os obrigados a pagar impostos sobre os pagos de xuros só fan unha contribución extremadamente limitada aos ingresos estatais.

En termos de magnitude relativa, o capitalista pagou 8 millóns dun total de 60 millóns en impostos directos, o que só representa entre unha oitava e unha sexta parte dos impostos estatais directos pagados en Baviera en 1911. Non obstante, os impostos directos só representan aproximadamente unha quinta parte dos ingresos estatais totais. Polo tanto, o capital de préstamo só contribúe con entre unha trixésima e unha corenta e oitava parte das necesidades totais do estado.

Non se debe negar que a lexislación fiscal durante a guerra, especialmente nos últimos anos, recorreu a un imposto máis forte sobre os dividendos de capital, pero unha maior tributación indirecta seguiu máis ou menos o seu ritmo, de xeito que o tamaño relativo apenas cambiou.

O panorama tórnase nefasto cando consideramos o orzamento do Reich. Aquí as proporcións en si mesmas xa son moito menos favorables. O Reich non ten as mesmas fontes de impostos que os estados federais individuais. Os impostos directos están reservados para os estados federais; as empresas do Reich limítanse á oficina de correos e ao ferrocarril do Reich (téñase en conta que isto non inclúe os ferrocarrís estatais prusianos) e, en consecuencia, só quedan peaxes e impostos indirectos.

As ordes de magnitude das fontes de ingresos do Reich *(véxase Statistisches Jahrbuch für das Deutsche Reich para os anos 1917 e 1918)* foron, no ano 1915, 1.000 millóns en impostos indirectos, 0.800 millóns en ingresos especiais (contribución de guerra, taxas de matrícula), etc. Aquí tamén se repite o mesmo panorama. Máis dun terzo, 1.300 millóns para ser específicos, xa foron devorados no ano 1915 polo pago de xuros da débeda do Reich. Aquí tamén o capital de préstamo volveu entrar. Aquí tamén require todos os impostos directos para satisfacelo. O azucre paga 163 millóns, o sal 61 millóns, a cervexa 128 millóns, o tabaco, o schnapps, o viño espumoso, o combustible para lámpadas, os mistos, as cartas de xogo e innumerables outros artigos tiveron que ser gravados para reunir 1.000 millóns de marcos que logo flúen completamente aos petos dos capitalistas.

Hoxe en día, como pagar os xuros da débeda do Reich é un enigma. Só os pagos de xuros devoran 8.000 millóns [anuais], baseándose en 100.000 millóns en bonos de guerra máis outros créditos de guerra. Os ingresos de correos e ferrocarril dificilmente poden aumentarse máis. Un aumento adicional das peaxes dificilmente se tolerará; polo tanto, probablemente só queda un aumento de cinco ou dez veces nos impostos indirectos (unha imposibilidade!) ou a clara visión de que só e unicamente a abolición da escravitude dos xuros do diñeiro pode traernos a salvación. Un enorme autoengano foi o que foi toda a economía dos bonos de guerra. A nación alemá pediu prestados cen mil millóns de si mesma para a súa guerra. Para iso prometeu 5.000 millóns en xuros para si mesma; polo tanto, debe pagar 5.000 millóns en impostos. Todo o beneficio vai para o gran capitalista, que obtén tantos dividendos de capital que non pode gastalos, e con todo só se retira unha porcentaxe bastante modesta a través do imposto sobre os dividendos de capital, como vimos.

卐卐卐卐卐

Espero ter disipado agora, cos puntos principais da miña presentación, o terror humanamente comprensible que moitos lectores poidan ter de perder finalmente os ingresos por xuros dos seus fermosos certificados. Demostremos moi brevemente cun exemplo que toda a economía dos xuros é un gran autoengano, e xunto con iso quero analizar un nivel superior de ingresos sólidos da clase media.

Supoñamos que o cabeza de familia ten unha renda laboral de 10.000 marcos e, ademais, outras 5.000 marcos procedentes de dividendos de capital. En primeiro lugar, unhas 1.500 marcos destas cantidades pagaranse en impostos directos; despois, polo menos entre 1.000 e 1.200 marcos en forma de alugueiros elevados...

Machine Translated by Google

desposuídos para xuros eternos. É probable que outros 1000 marcos sexan drenados en forma de impostos indirectos para unha familia de cinco ou seis membros, e xa agora un se dá conta de que non queda moito dos fermosos dividendos de capital dos que gozaban os pequenos e medianos capitalistas cos felices tipos impositivos dos primeiros anos. De feito, xa hoxe xa non se pode falar de "excedente"; pola contra, se un examina por si mesmo hoxe as fantásticas propostas fiscais actuais, probablemente se gravarán considerablemente máis ingresos do traballo.

Naturalmente, a situación semella ser bastante diferente para o gran capitalista que, digamos por exemplo, só cobra 1 millón en dividendos de capital. (Estas persoas son bastante numerosas na Alemaña actual). Do imposto sobre os dividendos de capital, este afortunado home paga como máximo 50.000 ou 60.000 marcos. De impostos indirectos tampouco paga máis que o pai de familia do exemplo anterior. Co seu orzamento, despois de todo, aínda pode vivir comodamente con 40.000 ou 50.000 marcos, mesmo na actual era cara. Se lle quedan uns bos 900.000 marcos en efectivo, por iso, cun 5 % de xuros sobre os préstamos, obterá outros 45.000 marcos o próximo ano e iso, por lei, a expensas da poboación traballadora.

O pequeno pensionista que só vive dos seus xuros sen dúbida veríase prexudicado. Se é capaz de traballar, entón debe, por suposto, decidirse a obter uns ingresos do traballo. Con iso, sitúase moito mellor que os millóns dos seus camaradas populares que non teñen nada máis que o seu potencial laboral físico ou mental. Se non quere iso, entón debe comer da súa riqueza. En última instancia, ten 20 anos para mordisqueala unha e outra vez, se continúa consumindo a suma anual que recibiu cun xuro do 5%. Para as persoas que non están en condicións de traballar ou están debilitadas por enfermidade ou idade, obviamente débese organizar un sustento axeitado mediante o desenvolvemento do benestar social para todos os segmentos da poboación.

Eu visualizo o benestar social do seguinte xeito:

Supoñamos que unha señora maior, unha viúva, que ata agora tiña que vivir dos xuros dun investimento de capital de 60.000 marcos, é privada, debido á abolición legalmente proclamada da escravitude por xuros, da súa fonte de ingresos. Neste caso, mediante a expansión máis ampla do sistema de pensións, daríaselle á persoa mencionada a oportunidade de percibir unha pensión correspondente ao seu capital, coa que a pensión anual podería incluso aumentarse en relación coa rendibilidade por xuros anterior, para así dar tamén unha certa compensación pola diminución do valor do diñeiro mesmo a este círculo de persoas. Así, por exemplo, a cambio dos 60.000 marcos entregados en instrumentos de débeda do Reich, dos estados ou en bonos garantidos, poderíase conceder unha pensión anual vitalicia de 4.000 marcos. Se a viúva ten fillos e quere deixarlles unha parte da riqueza, entón pódeselle permitir que só 40.000 marcos se transformen nunha pensión, mentres que os 20.000 restantes se gardarían para os fillos. Dos 40.000 marcos, dependendo da idade do solicitante da pensión, poderíase entregar anualmente ata 1/12 do capital recibido. Ademais, tamén convén sinalar aquí que, coa supresión dos impostos opresivos como resultado da abolición da escravitude por intereses, o custo da vida das viúvas reducirase considerablemente.

Excedería con creces o alcance deste ensaio examinar en detalle os intereses persoais de cada estrato da poboación. Unha demanda tan revolucionaria non pode ser sobre intereses persoais; non obstante, a medida que a idea se faga efectiva, comprobarase que as consecuencias saudables benefician persoalmente a cada individuo ao final.

Precisamente polo problema xa illado anteriormente, de como lograr a liberación dos xuros dos bonos de guerra, xa tratei de deixar claro que os pequenos capitalistas (co que me refiro a todos os centos de miles que foron inducidos a través dunha publicidade hiperamericana)

Machine Translated by Google

campaña para dedicar os seus aforros á subscrición de bonos de guerra — non só non reciben ningún beneficio dos xuros, xa que, por suposto, deben pagalos eles mesmos con impostos, senón que, cunha lexislación fiscal deseñada para a protección do gran capital, deben apoiar o pago de xuros para subscricións millonarias.

Paréceme que, á parte destas consideracións inmediatas, un chamamento a todos polo ben dos seus fillos debe por si só persuadir ao ansioso titular de bonos a aceptar como completamente natural a renuncia aos xuros eternos das débedas do Reich. Neste caso, que perde realmente o patriota, que deu 10.000 marcos á súa patria con maior necesidade, ademais dunha reclamación usurera de cobrar 50.000 marcos en xuros dentro de cen anos, sen sequera diminuír o principal? Eternamente os seus fillos e netos deben traballar, só para pagar todos os xuros.

卐卐卐卐卐

A cuestión da devolución das sumas prestadas pódese resolver de varias maneiras. Nas miñas ideas principais brevemente expostas sobre o problema en cuestión, que presentei ao goberno do Estado Popular de Baviera [baixo Kurt Eisner] o 20 de novembro do ano pasado [1918], propuxen simplemente que a devolución substituíse o pago de xuros a unha taxa do 5% anual durante 20 anos. Creo que a continuación podo facer incluso unha suxestión moito mellor, que pola súa simplicidade certamente merece preferencia: "Os certificados de bonos de guerra, tras a cancelación dos xuros, serán declarados moeda". Ese é o Ovo de Colón. A vantaxe desta medida é, en primeiro lugar, que ninguén sente realmente nada por ela. Os certificados de bonos de guerra seguen repousando nos depósitos; pero ningún mozo os consegue, non máis que un libro, ou un armario, ou algún obxecto útil que alguén lle prestaría ao seu amigo.

Se alguén precisa cartos, simplemente saca un billete de guerra e paga con el.
Os billetes de guerra teñen, despois de todo, tanta beleza e valor en papel como os nosos outros billetes de 10, 20, 100 e 1000 marcos. Certamente non se pode falar de que o mercado se vexa inundado de moeda nunha transición tan sen obstáculos da economía de xuros á economía nacional sen xuros.
economía. De feito, todos os certificados de bonos de guerra xa están ben protexidos e almacenados en caixas fortes dos bancos ou noutros lugares de ocultación considerados seguros pola xente, como unha media de la ou un esterco. De feito, non se pode negar que o noso papel moeda emitido, uns 40.000 millóns, tampouco está en circulación, senón que na súa maior parte está atesourado do xeito descrito anteriormente. A nosa necesidade de diñeiro nos tempos de auxe económico anterior á guerra tamén era só duns 4.000 a 6.000 millóns, e é inconcebible que necesitemos máis do dobre diso hoxe na economía sen diñeiro en efectivo, cada vez máis habitual6 .

卐卐卐卐卐

A cancelación dos xuros debe facerse exactamente do mesmo xeito para todos os activos de renda fixa. Para estes activos, do mesmo xeito que para os activos que renden dividendos, recoméndase o "reembolso" proposto orixinalmente en pensións anuais a 20 ou 25 anos, especialmente para as hipotecas.

A abolición da escravitude hipotecaria por intereses significa sen dúbida a solución do problema da vivenda, a liberación das rendas exorbitantes. Non é en absoluto evidente por que o titular

6 Nunha sección posterior, Feder afirma que decidiu que o simple feito de permitir que os certificados de bonos de guerra se utilicen como moeda non é a solución a mellor idea. Propón que se convertan en crédito bancario.

Machine Translated by Google

dunha hipoteca debería ter o beneficio eterno dos xuros dunha suma prestada unha vez, por que se lle debería conceder un fluxo de bens sen esforzo e interminable, por que a gran masa dun pobo, só por este principio pouco saudable de xuros, debería pagar alugueres elevados ano tras ano. Intervén moi brevemente que, por si mesmo, non se pode falar dunha cancelación completa do aluguer, xa que, por suposto, a administración e o mantemento das casas requiren traballo e diñeiro constantes. Polo tanto, unha redución dos alugueres só pode producirse na medida en que se produza por si mesma a través do reembolso realizado das hipotecas.

Só unha cousa debe ser salientada con contundencia: a abolición da escravitude do interese non ten nada que ver co noso traballo total produtor de valor, na medida en que non se supón ningún obstáculo para o espírito emprendedor, para o traballo produtivo, para a fabricación de bens, para a adquisición de riqueza. Pola contra, como vimos, todo o pobo traballador libérase dunha carga asfixiante, irracional e pesada; a nosa vida da alma está purgada dun veleno intoxicante.

卐卐卐卐卐

Podemos dicir con que acerto se recoñeceu a fecundidade do problema do interese ao longo da historia polo feito de que as mentes de todas as épocas e de todos os pobos estiveron ocupadas con el...

En varias pasaxes do Antigo Testamento, como Levítico 25 e Deuteronomio 15, atopamos regulacións sobre a cesación dos xuros na forma de que o sétimo ano debe ser sempre unha aceptación ou xubileu, no que todas as débedas dos compañeiros populares deben ser reducidas.

Solón, no ano 594 a. C., aboliu a escravitude persoal por débedas mediante lexislación. Esta lei foi chamada a gran Seisachtheia (librarse das cargas).

Na antiga Roma, a *Lex Gemicia* do ano 332 a. C. prohibiu abruptamente aos cidadáns romanos cobrar xuros.

Baixo o réxime de Xustiniano promulgouse a prohibición dos xuros compostos, coa regulación de que non se deberían esixir máis xuros cando os xuros atrasados se acumularan ata o nivel da suma prestada orixinalmente.

O papa León I (o Grande) decretou no ano 443 unha prohibición xeral de cobrar xuros; ata entón, só aos clérigos se lles prohibira esixir xuros sobre un préstamo. A prohibición dos xuros xa formaba parte do dereito canónico e tamén era unha regulación vinculante para os laicos. A lexislación secular tamén se foi aliñando gradualmente cos puntos de vista canónicos e mesmo ameazaba con castigar o cobro de xuros. Atopámolo nas ordenanzas de policía do Sacro Imperio Romano Xermánico dos anos 1500, 1530 e 1577.

Por suposto, tales leis eran agora moi obxecto de oposición e frecuentemente eludidas, e nesta breve retrospectiva histórica só se pode mencionar como un feito histórico asombroso que, aínda que baixo o dereito canónico dos séculos XI ao XVII o cobro de xuros estaba prohibido aos cristiáns, estaba permitido aos xudeus.

Sería extraordinariamente encantador investigar en cada caso que tumores económicos levaron a esta poderosa eliminación de cargas. Sería especialmente valioso ver que poderes e forzas violaron as prohibicións sobre os xuros unha e outra vez.

Na Idade Media, certamente, os usureiros adoitaban facer traballo curto; os labregos ou cidadáns, despois de seren desangrados, reuníanse e golpeaban aos especuladores ata a morte. Hoxe temos

Machine Translated by Google

entrou nunha fase completamente diferente do problema dos intereses. Semellantes pogromos son profundamente desaprobados.

Ademais, xa non se trata de síntomas individuais e locais de enfermidade que se poderían combater coa extirpación da bolsa de pus; o que está a suceder é unha grave doenza para toda a humanidade.

卐卐卐卐卐

Debería subliñarse con moita énfase que precisamente a nosa cultura contemporánea, precisamente a internacionalidade das relacións económicas, fai que o principio de interese sexa tan asasino.
A retrospectiva histórica anterior tampouco debe considerarse como unha analoxía para as circunstancias actuais. Cando os babilonios venceron os asirios, os romanos os cartaxineses, os alemáns os romanos, entón non houbo continuación da escravitude ao xuro; non había potencias mundiais internacionais. As guerras tampouco se financiaron mediante préstamos, senón con tesouros acumulados durante a paz. David Hume ofrece unha moi boa visión xeral disto no seu Ensaio sobre o crédito público. Só a era moderna, coa súa continuidade da propiedade e o seu dereito internacional, permite que o capital préstamo se escale ata o infinito. O penique que se investiu con xuros no momento do nacemento de Cristo xa non existe, porque desde entón todos os dereitos de propiedade tiveron que ceder á violencia varias veces; pola contra, o penique que os antigos Rothschild investiron con xuros aínda existe e existirá, se hai dereito internacional, por toda a eternidade.

Ademais, débese considerar que amplas extensións da Terra só na era moderna pasaron da economía natural á economía monetaria. É especialmente importante neste sentido que só a mediados do século XIX se aboliron todas as restricións sobre o cobro de xuros, e tamén todas as prohibicións sobre os xuros: así, Inglaterra no ano 1854, Dinamarca en 1856, Bélxica en 1865 e Austria en 1868.

Así, o concepto actual de interese como inseparable da posesión de diñeiro non ten máis de medio século. Pero precisamente este concepto de interese fixo que o diñeiro se convertese por primeira vez no poder demoníaco da coerción universal que coñecemos.

O endebedamento incipiente e despois cada vez maior dos estados cos capitalistas data tamén só de mediados do século XIX . Só desde entón vemos como o estado pasou de ser o administrador da comunidade popular a ser o administrador dos intereses capitalistas. Este desenvolvemento alcanzou o seu punto álxido nos bonos de guerra, que atopamos en todos os países, que exclusivamente, como recoñecemos, serven só a intereses mamonistas, que deberían ser coroados co xigantesco edificio crediticio dun préstamo mundial.

卐卐卐卐卐

Estas breves retrospectivas deberían facilitarnos finalmente romper coa suposición de que ao capital de préstamo debe prestarse o poder supramundano para crecer eterna e interminablemente a partir de si mesmo. Dotado dun potencial terrorífico para secar. Debemos romper coa noción de que o capital de préstamo, non afectado polas accións e malas accións mundanas, debería poder sentarse entronizado sobre as nubes, non afectado pola transitoriedade, non afectado polas forzas da destrución, non afectado polos disparos dos nosos canóns xigantes. Porque, mesmo se as casas e as cabanas, os ferrocarrís e as pontes esnaquizados polos proxectís se afundisen en po e cinza, as hipotecas seguirían existindo;

Machine Translated by Google

Os bonos ferroviarios e os certificados públicos de débeda non se borran por iso. Se aldeas e cidades, provincias enteiras, caen vítimas da destrución tola da guerra, cal é o resultado? Novos certificados de débeda son o que significa. Con ollos brillantes de cobiza, a Internacional do Ouro entronizada sobre as nubes observa a tola carreira da humanidade. E non moi lonxe está o momento en que toda a humanidade finalmente servirá só como escrava de intereses do mamonismo.

A idea é internacional; debe liberar o mundo enteiro. Viva a nación que primeiro atrévese ao paso audaz. Pronto outros seguirán.

A pregunta que a miúdo me fan, se a idea é realizable a nivel nacional, eu responder con si. Estamos endebedados internamente.

Contra as reclamacións de xuros estranxeiros somos naturalmente impotentes por agora; estas simplemente deben pagarse. A saída excesiva de capital debe ser bloqueada na medida do posible, pero, por pouco que o lexislador se absteña de elaborar leis contra o asasinato, o homicidio involuntario, a fraude, etc., porque sempre habería canallas, do mesmo xeito un pobo na súa totalidade non debería absterse de dar un paso recoñecido como necesario para a sanación das súas finanzas públicas, simplemente polo feito de que non precisamente os mellores elementos do pobo están a tentar levar o seu botín a un lugar seguro fóra do país. Se asumimos que centos de millóns, mesmo miles de millóns en certificados de bonos de guerra se gastarían no estranxeiro; mesmo isto podería non ser un impulso significativo para non abolir a escravitude do xuro; xa que proporcionalmente, dos máis de 250.000 millóns de marcos en activos de investimento nacionais a xuro fixo, a gran maioría debe seguir no país.

Resumamos de novo brevemente. – A abolición da escravitude do interese é o medio radical para a sanación definitiva e permanente das nosas finanzas públicas. – A abolición da comunidade de intereses significa a posibilidade de renunciar aos impostos directos e indirectos opresivos, porque as empresas estatais, especialmente despois da socialización doutros sectores axeitados (navegación interior, electricidade, tráfico aéreo, etc.), proporcionarán excedentes suficientes ás arcas públicas para soster todas as tarefas sociais e culturais do estado.

Ademais desta consideración financeira, a abolición da comunidade de intereses outorgará ao traballo produtivo en todos os campos de actividade a prioridade que merece. O diñeiro devolve unha vez máis ao papel que lle corresponde, para ser un servidor no poderoso impulso da nosa economía nacional. *Volverá a ser o que é, un vale polo traballo realizado,* e alí, ábrese o camiño cara a un obxectivo máis elevado, para a abstención da furiosa ansia de diñeiro da nosa época.

A idea apunta ao establecemento dunha fronte unida de toda a poboación traballadora: desde o traballador sen propiedade que, como vimos, está moi cargado con impostos indirectos para a satisfacción do capital de préstamo, pasando por toda a clase burguesa de funcionarios e empregados, da clase media agrícola e de pequenos comerciantes, que chega a sentir a despiadada tiranía do diñeiro en forma de vivendas miserables, alugueiro de terras agrícolas, xuros bancarios, etc., ata os principais xefes, inventores e directores da nosa gran industria, que están todos máis ou menos atrapados nas garras do gran capital de préstamo, para os que a primeira tarefa da vida é sempre traballar polo ben das pensións, dividendos e xuros para os poderes do diñeiro que xogan entre bastidores. Non menos pertencen a este grupo todos os círculos da intelectualidade (artistas, escritores, actores, estudosos, así como outros profesionais independentes).

Aínda que o gran capital mutuário, como grupo de persoas físicas ou como personificación do principio de interese, busca consciente ou instintivamente ocultar o feito da súa ilimitada ansia de control, e aínda que toda a nosa tradición xurídica baseada no dereito romano, polo tanto, no dereito que serve para a protección dunha plutocracia, sempre puxo énfase na protección da propiedade e, con iso, impregnou o sentido de xustiza do noso pobo, *a abolición da escravitude do interese sobre*

Machine Translated by Google

o diñeiro debe chegar, como a única saída da ameazante escravitude económica de todo o mundo pola Internacional do Ouro, como unha das formas de expulsar o veleno do mammonismo coa súa corrupción e contaminación da mentalidade da nosa época.

A conversión de bonos de guerra en crédito bancario

A esixencia do §1, para a conversión de certificados de bonos de guerra etc. en moeda de curso legal, atopouse en numerosas ocasións coa obxección de que significaría inundar excesivamente o mercado con moeda. Esta obxección é en si mesma bastante errónea. A inflación prodúcese pola mera existencia de bonos de guerra.

Non obstante, é certo que, a pesar da súa equivocación, a preocupación pola presenza física destes papeis declarados moeda non vai desaparecer e, polo tanto, a pesar de ser pouco realista, esta preocupación podería xerar efectos secundarios desafortunados, coma se de feito se producise unha nova inflación. Polo tanto, ao emendar o artigo 1, esiximos, tras a cancelación lexislativa da obriga de pagar xuros, a conversión dos certificados de bonos de guerra, xunto con outros bonos públicos, [non en moeda senón] en crédito bancario.

Esta formulación ten a gran vantaxe de que a existencia física dos bonos de guerra en papel cesaría; os certificados de bonos de guerra serían entregados ao Reichsbank por bancos, banqueiros, institucións de aforro, etc., e serían destruídos despois de que se emitise unha nota de crédito polo seu valor nominal. Deste xeito, case todas as persoas en Alemaña recibirían un crédito bancario, unha conta bancaria aberta que poderían usar.

Un procedemento deste tipo tamén tería a gran vantaxe de que non sería posible manter maiores investimentos en posesión privada, xa que unha vez transcorrido un prazo especificado os certificados non entregados serían declarados nulos.

Ademais, polo menos sería posible controlar canto se gasta en bonos de guerra fóra do país [o que afectaría á balanza comercial de Alemaña]. Non obstante, o último punto non debe impedir de ningún xeito o cumprimento da abolición da escravitude dos xuros. Dado que nos sentimos demasiado débiles en comparación cos países estranxeiros, debemos satisfacer (só) as demandas de xuros que nos afrontan desde o estranxeiro. Persoalmente, son totalmente da opinión de que tamén deberiamos manter a cancelación dos xuros mesmo para os titulares de bonos estranxeiros. Non debemos temer que os dereitos de xuros estranxeiros sexan aplicados pola forza das armas, xa que houbo tantos progresos no retorno [da tolemia bélica] a algo parecido á autoconciencia, e nunca na historia se levou a cabo unha acción bélica contra un gran estado debido a medidas financeiras que afectan a persoas privadas.
Tampouco se debe imaxinar que nin sequera o pobo francés emitiría un ultimato a Alemaña por mor das reclamacións de intereses dos señores Mayer, Schulze e Cohn de Alemaña, baseadas nos seus bonos de guerra alemáns levados a través da fronteira.

Ademais disto sería posible, para evitar incluso a aparencia para o resto do mundo dunha bancarrota estatal, levar a cabo unha lotaría do bono de guerra, que entón, por suposto, podería ser facilmente manipulada con base en estatísticas obtidas mediante a entrega requirida de certificados, de xeito que ao principio só se extraesen e pagasen en billetes do Reich os números presuntamente pertencentes a persoas no estranxeiro.

Unha terceira cousa sería a benvida comprobación da distribución dos bonos de guerra e a oportunidade que aínda existe para unha recadación extraordinariamente sinxela do imposto sobre o patrimonio, mentres que os bolseiros, por suposto, só terían que instruír ás oficinas do Reichsbank para que cargasen na conta do Sr. NN tantas e tantas marcas en impostos. Deste xeito, os impostos...

Machine Translated by Google

os pagamentos serían moito máis indoloros, aínda que, por suposto, o dereito de recurso dos contribuíntes seguiría existindo na súa totalidade.

Con tal transformación (conversión) de bonos de guerra en créditos bancarios tamén se podería lograr unha certa nivelación social, na medida en que investimentos menores en bonos de guerra, polo tanto, todas as pequenas subscricións de todos aqueles para os que a subscrición de bonos de guerra realmente se considera un acto patriótico; digamos ata 5 ou 10 mil marcos, serían pagadas á par, mentres que todas as subscricións maiores poderían acreditarse a unha taxa que se establecería. Os créditos para todos os demais papel gobernamental serían tratados exactamente do mesmo xeito.

Comentarios especiais sobre a demanda de dereito no Manifesto

Sobre

o § 1 É completamente indispensable que todas as subscricións de débeda estatal e municipal sexan tratadas do mesmo xeito, xa que só se pode implementar unha regulación unitaria a grande escala de todo o noso sistema monetario, da man da abolición da escravitude do interese.

Sobre o § 2

Xa está claro que a abolición da escravitude do xuro debe aplicarse simultaneamente a todos os demais papeis de xuro fixo, para non provocar un auxe absurdo nestes papeis, que obviamente ocorrería se só os papeis públicos fosen declarados libres de xuros. A redución da débeda como tal lograríase mediante o reembolso anual, polo que se lograría unha desendeudación constante e consistente de todos os obxectos endebedados.

Sobre o § 3

Este parágrafo está moi relacionado cos anteriores, así como coa esixencia de nacionalización dos préstamos hipotecarios do § 5. O agricultor ou propietario dunha vivenda cargada con hipotecas continúa, despois como antes, pagando a cantidade que tiña que pagar aos seus acredores, pero xa non como xuros eternos, senón como reembolso. Así, despois de 20, 25 ou 30 anos, dependendo do tipo de xuro preexistente, a propiedade da terra e da vivenda quedará liberada de débedas. (O banco hipotecario, pola súa banda, naturalmente, só pode durante este tempo seguir pagando os xuros correspondentes dos bonos garantidos aos titulares de bonos garantidos). Da man desta liberación da débeda xorde o dereito de propiedade da comunidade sobre os bens inmobles liberados de hipotecas.

Un rexistro universal de vivendas, ou mellor dito, un catastro inmobiliario, tería que ser o primeiro; porque a propiedade de bens inmobles libre de débedas naturalmente tamén ten o dereito ao reembolso do capital investido e tamén un dereito permanente sobre unha parte do aluguer, para pagar todas as cargas, gastos etc. que veñen coa propiedade de bens inmobles, así como unha compensación axeitada polo traballo que o propio propietario realiza7 .

Consideremos isto a grandes liñas co exemplo dun edificio de apartamentos urbano.
A casa ten un valor de 100.000 marcos. Contra iso rexístrase un investimento dun banco hipotecario de 50.000 marcos ao 4% na posición 1, un investimento non corporativo de 20.000 marcos ao 5% en

7 A conexión entre o rexistro de vivendas e os dereitos dos propietarios libres de débedas é desconcertante, a non ser que a idea sexa xestionar o crecemento dos inmobles de alugueiro para mantelos razoablemente rendibles.

Machine Translated by Google

posición 2, e 30.000 marcos é a cantidade aportada polo propio propietario da vivenda. Os ingresos do alugueiro son de 7.000 marcos. Deles débense pagar 2.000 marcos pola primeira hipoteca, 1.000 marcos pola segunda hipoteca e 1.000 marcos para gastos, desembolsos, etc.: en total 4.000 marcos. Así, o propietario da vivenda queda con 3.000 marcos como pago de xuros [por así dicilo] polo seu propio capital investido de 30.000 marcos.

Tras a aplicación da abolición legal dos xuros do diñeiro, a situación despois de dez anos é a seguinte: 1.ª hipoteca 30.000 marcos, 2.ª hipoteca 10.000 marcos. O propietario da vivenda recuperou completamente o seu investimento de capital, pero por outra banda hai un novo dereito público de propiedade por importe de 50.000 marcos. Con iso comeza o dereito do Estado a opinar sobre os ingresos adicionais do aluguer e a determinar a contía do aluguer .

Sería inxusto agora, en canto ao reembolso, poñer o propietario da vivenda ao mesmo nivel que as hipotecas. Pois o seu capital non é capital de préstamo puro no sentido máis estrito que debería verse afectado pola abolición da escravitude do interese; aquí estamos a falar de capital "de risco", concretamente de diñeiro convertido nun ben valioso, concretamente nunha casa. Polo tanto, depende do propietario da casa se concede unha duración máis longa dos pagos ou unha porcentaxe correspondente incluída permanentemente nos gastos de funcionamento da casa.

Non pode ser o propósito aquí facer ningunha proposta vinculante; aquí só se fan suxestións sobre como podería producirse unha transición sen fricción da economía de xuros á economía sen xuros mesmo no ámbito inmobiliario.

Para completar o exemplo, supoñamos que a situación despois de 25 anos é a seguinte: nese momento todas as hipotecas están pagadas; só os gastos permanentes son os mesmos ou, debido á maior idade da casa, aumentaron de 1000 marcos a quizais 1500 marcos. Supoñamos que o retorno que lle obtén ao propietario desta suma tamén sexa duns 1000 a 1500 marcos; polo tanto, parece que uns 3000 marcos dos ingresos por aluguer destínanse a cubrir cargas non negociables, mentres que os 4000 restantes dos 7000 orixinais en ingresos por aluguer serían libremente dispoñibles. O estado ten así a posibilidade de reducir os alugueres en máis da metade; fará isto, por exemplo, nas vivendas dos traballadores, ou o estado pode reducir os alugueres só nun 20, 30 ou 40 %, e así obter coa diferenza unha enorme fonte de ingresos para outras necesidades públicas, sobre todo, naturalmente, para a construción de vivendas públicas. Para as mansións, os alugueiros non se baixan, ou non se baixan moito, polo que tamén se dispoñen de grandes medios adicionais para unha mellor construción de vivendas ou para fins sociais especiais. Non obstante, este estado de cousas futuro revela -e considero que isto é unha perspectiva moi frutífera- a xustificación interna para que a comunidade (o estado) mesmo agora participe na determinación da cantidade do alugueiro do xeito que esbocei anteriormente, cunha redución do alugueiro para as vivendas dos traballadores.

No crecente dereito do Estado a participar na propiedade inmobiliaria tamén reside o base para un sólido banco emisor e emisión de crédito a acredores hipotecarios.

Sobre os artigos 4 e 5

Estes parágrafos esixen a socialización de todo o sistema monetario. O diñeiro é única e exclusivamente un vale para o traballo realizado emitido por unha comunidade que ten a súa propia

8 Feder non indica como obtén a cifra de 50.000 marcos: é a metade do valor do edificio de apartamentos, pero tamén igual á cantidade da hipoteca corporativa. Probablemente o feito máis importante é que non é máis que a cantidade debida en hipotecas e, polo tanto, non causa dor ao propietario da vivenda. Presumiblemente, dada a énfase que Feder pon nunha transición indolora, se a cantidade debida pola casa fose inferior á metade do seu valor, o estado segundo o plan de Feder aínda non reclamaría unha parte da propiedade maior que a que se debe en hipotecas.

Machine Translated by Google

Estado. Emitir moedas en forma de ficha é un dos dereitos fundamentais soberanos do Estado. A falsificación das moedas en forma de ficha do Estado está suxeita aos castigos máis severos; *polo tanto, é unha demanda social bastante contundente que o sistema monetario sexa posto baixo o control da colectividade.* A forza de traballo da colectividade é o único substrato das moedas en forma de ficha, e só a falta de recoñecemento deste feito fundamental levou en xeral ao deterioro das nosas finanzas públicas e á completa anarquía do sistema monetario en xeral.

Coa renuncia ao crédito persoal e comercial por parte dos banqueiros privados, proposta no § 5, prodúcese unha incisión máis profunda no sistema crediticio total. Tanto para o sistema crediticio estatal, como para o crédito municipal e mesmo inmobiliario, débese apegarse á abolición da escravitude do interese co máximo rigor e enerxía, porque é o requisito indispensable para o estado social en xeral.

A situación é diferente co crédito persoal. Tamén esiximos, en si mesmo e por si mesmo, a falta de xuros do crédito persoal; porén, esta esixencia non ten a mesma enorme e principal importancia. Lembramos os 250.000 millóns en capital de préstamo a xuros fixos comparados con os únicos 12.000 millóns en accións que pagan dividendos.

Todos eses créditos, accións, certificados de participación, accións mineiras, participacións en accións, etc., son capital de risco. O rendemento deste capital depende da industria e da eficiencia das persoas ás que se lles confiou o diñeiro. Aquí entra en xogo o elemento de risco e perigo de perda, xunto coa cuestión da confianza persoal. Para iso, unha certa compensación dun tipo especial segue a parecer indispensable. O propietario de accións, etc., non recibe ningunha compensación nin se beneficia de ningún xeito se a empresa á que lle confiou o seu diñeiro non gaña nada. Perde o seu diñeiro por completo se a empresa colapsa.

O caso é diferente, por exemplo, do propietario de bonos do Reicheisenbahn.
Os ferrocarrís do Reich [en Elsaß-Lothringen] pérdense por completo coa perda de Elsaß-Lothringen. Non obstante, o titular dos bonos ferroviarios continúa a recibir os seus pagos de xuros. De quen? Dos impostos da colectividade. Os ferrocarrís poden funcionar cun saldo deficitario de calquera magnitude como en Prusia e Baviera o ano pasado; con todo, os titulares de bonos reciben os seus pagos de xuros do mesmo xeito. De quen? Dos tributos pagados do potencial de traballo e do consumo da poboación traballadora.

Só queremos deixar clara esta distinción fundamental para, finalmente,
para recoñecer onde é que o vampiro absorbe o potencial laboral da xente.

Polo tanto, o crédito persoal debería permanecer, ou mellor dito, asignarse de novo, ás transaccións persoais a través da banca privada. A eficiencia persoal do solicitante de crédito, coa que o banqueiro está familiarizado persoalmente, debería converterse de novo no factor determinante para o crédito persoal. As comisións fixadas polo estado regularanse por si mesmas, de acordo coa fluidez do diñeiro que, en calquera caso, comezará coa abolición da escravitude do interese.

No § 6

O punto principal do § 5 tamén é válido para os activos de dividendos en particular. No interese da comunidade estatal social, débese esixir que se intente a devolución do capital unha vez prestado tamén para as grandes empresas industriais, para lograr aquí unha redución do endebedamento das obras industriais individuais cara a aquelas que son só investidores.

Pois, de feito, o que puidemos observar na relación do capital-empréstimo con todos os pobos repítese aquí a menor escala. Aquí tamén o capitalista explota o traballador, o

Machine Translated by Google

o capataz, o enxeñeiro, o empresario, todos por igual, porque a compulsión de ter que gañar dividendos ten prioridade9 .

Non obstante, se logramos a liberación das industrias e os negocios do eterno absorbente de xuros, entón o camiño está despexado para a baixada dos prezos dos produtos e para a entrega e distribución da plusvalía, en parte á comunidade, en parte aos traballadores, á xerencia intermedia e aos consellos de administración das empresas particulares, polo tanto, a aquelas que realmente son as únicas que crean manufactura e valor.

No § 7

Neste parágrafo, naturalmente, entra en xogo todo o campo dos seguros, que se pode construír sobre unha base análoga sen xuros. As primas pagadas non poden crecer mediante a adición de xuros; máis ben, as compañías de seguros converteranse en institucións de aforro; noutras palabras, o risco e a vantaxe dos seguros consérvanse. Por isto, a comunidade política ten que ser responsable.

No artigo 8

En canto á desvalorización do noso diñeiro, que só se produciu a través da enorme masa dos nosos innumerables certificados de débeda, esiximos un imposto sobre o patrimonio fortemente graduado. Poñemos a énfase nisto en "fortemente graduado".

Un imposto sobre o patrimonio [fixo] [co propósito de] reducir o número de billetes e demais non sería máis que un autoengano polo que se lle bota area aos ollos á xente. Porque se tamén confisco a metade de toda a riqueza en todas partes e recibo o pago en bonos e pasta de papel, todo o que realmente se consegue con iso é unha diminución da cantidade de papel, mentres que a cambio un factor de conversión aumentará o valor ficticio da totalidade do papel circulante ao mesmo nivel que antes. O valor real pertence sempre e unicamente aos bens de consumo e aos bens de uso, nunca aos comprobantes de papel polo traballo realizado.

Outra cuestión é se se pode mellorar o tipo de cambio do noso marco. Pero mesmo esta mellora do tipo de cambio depende, en última instancia, só do potencial de traballo e da produción, noutras palabras, da posibilidade de produción da nosa economía nacional no seu conxunto.

As obxeccións e a súa refutación

Nunca unha idea puido establecerse sen oposición, e menos aínda unha idea que se afaste tan radicalmente das suposicións establecidas desde hai tempo sobre a santidade e a inviolabilidade do interese. Coas obxeccións xa formuladas e as esperadas, sempre hai que facer unha dobre observación: débese preguntar, primeiro, que parte das obxeccións que se fan baséase na distorsión deliberada da idea da abolición da escravitude do interese e, segundo, que se debería dicir en resposta a todas as dúbidas sinceras e baseadas en feitos?

A obxección máis frecuente é a afirmación: sen cobrar xuros ninguén prestará cartos.

9 Este é un problema das sociedades anónimas. Empresas propiedade libre e libre de familias, como é común en Alemaña, non teñen esta característica.

Machine Translated by Google

De feito, xa non queremos que ninguén nos empreste o diñeiro. O crédito era o truco, era o trampa, na que entrou a nosa economía e na que agora está atrapada indefensa.

Se o pobo realmente necesita urxentemente máis capital, entón obtén o diñeiro necesario sen xuros no tesouro central do estado, e só se require o reembolso. Finalmente emitirá novos billetes. Por que debería emitir certificados de xuros?! Que o papel dea xuros ou non, non importa! O seu único e único respaldo é o potencial de traballo e o potencial fiscal do pobo. Por que cargar cada gasto público desde o principio co peso de chumbo dos xuros eternos?

Si, pero como debería o estado cumprir os seus traballos culturais para a comunidade? Aínda precisa diñeiro e só pode ser xusto nesta tarefa mediante préstamos que cobran xuros.

Esta afirmación baséase nun xeito de pensar totalmente mamónico. Tería que calcularse deliberadamente para a desorientación despois dunha lectura exhaustiva deste Manifesto; porque, en primeiro lugar, demostramos que, despois da abolición da escravitude por intereses, todas as tarefas culturais e sociais do estado poden cubrirse con empresas estatais, cos ingresos do servizo postal, ferrocarril, minas, bosques, etc., sen nada máis. En segundo lugar, o estado popular soberano [Volksstaat] ten o poder, en calquera momento, de ocuparse de tarefas culturais especiais mediante a emisión de fichas de valor sen intereses en lugar dos certificados de intereses declarados como regra no estado mamónico. É completamente imposible ver por que o estado debería facer que as tarefas culturais especiais, por exemplo, a construción de ferrocarrís, canles e hidroeléctricas, sexan máis custosas para si mesmo cunha promesa eterna de intereses que é completamente innecesaria. Se non pode pagar os custos de construción cos ingresos das súas actuais empresas estatais, entón non hai razón para ver por que o estado non debería crear o diñeiro; O pobo soberano debe pagalo, mentres recoñece precisamente este diñeiro como medio de pagamento. Porén, por que debería o pobo, con todo o seu potencial laboral e fiscal, estar detrás doutro papel (o préstamo con xuros), que lle impón ao pobo na súa totalidade só unha obriga eterna de xuros en beneficio do capitalista? Polo tanto, afastemos esta obsesión do estado mamónico!

Os capitalistas entón simplemente collerán os billetes emitidos e acumularán papel diñeiro.

Isto refútase de dúas maneiras. En primeiro lugar, a esixencia de que a mera posesión de diñeiro se volva improductiva xa estaría entón cumprida, e a abolición da escravitude do xuro sería emprendida voluntariamente polos propios capitalistas, xa que o capitalista renuncia ao xuro por vontade propia se acumula os seus billetes de papel na casa. En segundo lugar, o medo do capitalista polo seu diñeiro faino improbable; basta con imaxinar as noites de insomnio do acaparador de moeda que mantén grandes sumas de diñeiro acumuladas na casa e debe ver constantemente a súa posesión ameazada por ladróns, atracadores, roubos, rexistros domiciliarios, incendios e inundacións. Estou convencido de que o cidadán honrado se cansaría destas preocupacións en pouco tempo e pronto atoparía o camiño cara ao banco estatal. O banco estatal emite un recibo e agora é legalmente responsable da conta, pero non de ningún pago de xuros. Se non, por suposto, unha terceira posibilidade aínda permanece aberta para todos, concretamente traballar co seu diñeiro, crear valores e fabricar bens, participar en empresas industriais, facer a súa vida cada vez máis rica e mellor, apoiar a arte e a erudición, en definitiva, facer un uso beneficioso do seu diñeiro mentres rexeita o Culto de Mammón.

Non obstante, aínda pode ocorrer que se presente unha necesidade privada de capital urxente para algúns obxectivos, por exemplo, para probar inventos, fundar empresas por parte de artesáns ou empresarios novos e competentes, etc.

Machine Translated by Google

Para empezar, isto non ten nada que ver coa abolición da escravitude do interese! Porque, en primeiro lugar, hai que asumir loxicamente que o capitalista, que despois da abolición da escravitude do interese, por suposto, xa non ten oportunidade de investir o seu diñeiro de maneira a proba de bombas e de esperar un consumo ocioso de intereses, estará máis ben, como nunha época anterior, inclinado a arriscar o seu diñeiro para tales fins, de xeito que unha falta ou necesidade nesta dirección ocorrerá moito menos que ata o de agora. Ou non se escoitou, pola contra, unha e outra vez dos empresarios eficientes, dos inventores máis intelixentes, precisamente a queixa de como de difícil é obter diñeiro no estado mamónico para tales fins a menos que se poida garantir un "dividendo"? En segundo lugar, debe ser tarefa do estado que vén fomentar todas as forzas competentes mediante un apoio xeneroso. De feito, xa houbo comezos nisto no antigo estado burocrático, pero tan mezquinos que, en lugar dun estímulo, resultaron nunha inhibición e reticencia, debido ás regulacións acosadoras que acompañaban a concesión de apoio público. En terceiro lugar, débese ter en conta que coa asignación de varios millóns de marcos, poderíase conseguir enormemente. A alegría do traballo, a laboriosidade e a tenacidade do inventor, enxeñeiro, artesán, etc. alemán é tan grande que, mediante o dereito do estado a participar nos resultados de inventos afortunados, os gastos probablemente serían ricamente recompensados (Inglaterra como exemplo).

A abolición da escravitude polo interese leva necesariamente ao esgotamento da riqueza.

Oh! Quen afirma iso? Pero claro! Quen adaptou a súa vida ao consumo dos xuros do capital e non se pode decidir a traballar, con el é certamente certo: consumindo o 5% anual, esgotará completamente a súa riqueza en 20 anos. Por suposto, pero iso está totalmente en orde! O que queremos é precisamente a abolición da escravitude polo xuro; queremos que vivir dunha pensión deixe de ser o ideal máis elevado do cidadán. Queremos acabar con esta decadencia mammonista; de feito, non queremos seguir tolerando que un, que moitos, poidan vivir comodamente de forma permanente só cos xuros dos préstamos, é dicir, a expensas dos demais!

Repito: tampouco é certo en absoluto que a abolición do señorío do xuro levaría á eliminación e ao esgotamento da riqueza. Pola contra, a abolición da escravitude do xuro promovería a creación de riqueza baseada no traballo que fabrica bens e produce valor, sen cargas e liberada dos gastos eternos por xuros. A abolición da escravitude do xuro leva, como vimos, a unha redución global dos custos en toda a vida; alivia o peso excesivo dos impostos, de xeito que para cada traballador a posibilidade de acumular aforros debe ser maior no futuro que ata o de agora. Unha cousa máis! O traballo económico nacional produtor de bens e valores da industria, o comercio e as empresas non se ve en absoluto obstaculizado, senón que se fomenta ao máximo mediante a abolición da escravitude do xuro.

Que obtén o traballador se os capitalistas non reciben máis pagos de xuros?

Esta pregunta realmente non debería volver xurdir! En primeiro lugar, por suposto, era o berro de batalla constante dos traballadores que os capitalistas explotarían os traballadores; en segundo lugar, vimos clara e claramente que é o traballador, máis que ninguén, o que está obrigado a pagar os xuros dos préstamos. [Noutras palabras, o que obtén o traballador son impostos máis baixos e un custo da vida máis baixo].

Os lazos familiares debilítanse e dananse se un non pode deixar riqueza atrás para os nenos.

Si, cal é a realidade aquí? En xeral, creo que o diñeiro ten pouco ou nada que ver co sentido de familia. Ou escoitou alguén que os fillos de pais máis ricos se aferran a

Machine Translated by Google

os seus pais máis que os de pais pobres? Ou os pais ricos aman máis os seus fillos que os menos adiñeirados? Que é probablemente máis importante para os fillos, que os seus pais lles proporcionen a mellor crianza posible e que aprendan algo de disciplina, criándoos para que sexan persoas traballadoras, sans e valentes, ou que lles deixen a maior bolsa de diñeiro posible?

En casos particulares, sen dúbida, haberá que recoñecer un esforzo xustificado para asegurar o futuro financeiro dos fillos. Este esforzo, e polo tanto a frugalidade dos pais cos seus fillos, non se verá afectado de ningún xeito negativamente pola abolición da escravitude polo interese; todo o contrario. A posibilidade de aforro será maior cando a nosa economía nacional se libere da presión omnipresente da escravitude polo interese.

Vimos no exemplo do home con ingresos de 10.000 marcos e unha pensión de 5.000 marcos que todas as fortunas medianas e pequenas son, de feito, privadas de calquera efecto beneficioso pola vía indirecta dos impostos directos e indirectos sobre o alugueiro da vivenda, etc. Non podo repetilo con suficiente frecuencia: os xuros dos bonos para os posuidores de pequenas e medianas cantidades de riqueza son unha estafa, un autoengano, un dar voltas en círculos, pero o gran capital, a través da súa prensa devota, propagou e proclamou de forma diabólica en todo o mundo a fe na santidade e inviolabilidade do xuro. Permite que todos, aparentemente, participen no fermoso e anestesiante consumo do xuro, para adormecer a mala conciencia que debe acompañar invariablemente o consumo ocioso e sen traballo do xuro, e para recrutar camaradas para a loita, para a defensa deste ben supremo do mammonismo.

O funcionario, o estadista, dirá: o Estado non pode renunciar á obriga que contraeu cos seus acredores.

Que significa «obrigas»? É dalgún xeito moral contraer obrigas das que o Estado debe saber desde o principio que só pode cumprir se lles quita os xuros aos acredores mediante impostos directos e indirectos na mesma cantidade? Onde está a moralidade niso? Ou non sería quizais máis honesto admitir: «Só podo pagar os xuros se recado a mesma cantidade en impostos, pero durante a guerra necesitaba cartos, e para iso fixen a estafa co bono de guerra; tedes que perdoarme, xente querida; en última instancia foi por vós, e agora non queremos xogar máis ás agachadas; eu, o Estado, non pago xuros e vós, o contribuínte, non tedes que pagar impostos polos xuros; iso simplificará substancialmente as nosas transaccións. Así, prescindiremos da enorme burocracia fiscal e, do mesmo xeito, da extraordinaria burocracia ao servizo dos intereses. Non si? Temos un acordo?» E vostede, Herr Scheidemann, non volve publicar o seu nome en todos os piares publicitarios como secretario de Estado do antigo goberno conciliado en medio de declaracións tolas relativas á seguridade e inviolabilidade do bono de guerra. Só se avergoña a si mesmo: o beneficio de toda a estafa foi, de feito, só e unicamente para o gran capital de préstamo.

Os funcionarios financeiros e os profesionais da banca declaran que a abolición da escravitude polos xuros dos bonos de guerra e as débedas públicas é imposible porque é sinónimo de quebra pública.

Perdoarásme: segundo os teus discursos, estamos publicamente en quebra ou debemos selo. Non obstante, unha declaración aberta de quebra pública sería a maior estupidez que poderiamos cometer: á incompetencia real dos actuais detentadores do poder engadiría prematuramente a confirmación histórica desta incompetencia.

Por que declararme en bancarrota? Se metín 3 marcos do peto dereito do pantalón no esquerdo, Aínda así, non debo declarar a quebra do peto dereito do pantalón por iso!

Machine Translated by Google

De feito, non foi diferente co préstamo de guerra! O Reich sacou dos petos do pobo os primeiros miles de millóns realmente presentes, logo o diñeiro volveu fluír; logo chegou o novo préstamo e de novo o diñeiro volveu fluír; unha vez máis veu a bomba e chupou os miles de millóns e de novo retrocederon, ata que, despois de que o xogo se repetise nove veces, o estado xerou alegremente 100.000 millóns de débeda. Por iso, o pobo tiña 100.000 millóns en papel finamente impreso nas súas mans. Ao principio, a xente imaxinaba que se enriquecera moito; logo veu o estado e dixo: "É horrible; teño 100.000 millóns de débeda e enfróntome á quebra". - Si, pero por que? Iso é, en calquera caso, só un autoengano! Eu mesmo nunca podo entrar en quebra se de cando en vez saco o meu diñeiro dun peto e o meto no outro. Polo tanto, podemos estar tranquilos sobre a quebra do estado con respecto ás nosas débedas internas de bonos de guerra. Polo tanto, realmente non precisamos declararnos en quebra e podemos aforrarnos o traballo xigantesco cos estúpidos pagos de xuros e os grandes, pero aínda máis estúpidos, impostos.

Liberémonos finalmente de obedecer ás ordes do gran capital de préstamo! Só o gran capital de préstamo se beneficia desta estafa fiscal dos xuros dos préstamos, xa que lle sobra unha morea de ouro máis fermosa e o pobo traballador paga este excedente en forma de impostos indirectos; mentres tanto, porén, o pequeno e mediano capitalista simplemente persegue a súa propia cola.

O funcionario económico mundial di: A abolición da escravitude polo interese non é posible para nós só en Alemaña; debe facerse internacionalmente; se non, perderemos todo o crédito, o capital desaparecerá e aínda teremos que cumprir as nosas obrigas de interese co resto do mundo.

Confeso que eu mesmo estiven perdido sobre esta cuestión durante moito tempo. É a cuestión máis difícil porque implica a nosa relación co resto do mundo; mentres tanto, o asunto ten dúas caras. Por unha banda, a idea da abolición da escravitude do xuro é o berro de batalla de todos os pobos produtivos contra a escravitude internacional do xuro do diñeiro; por outra banda, é a cura radical para o noso mal financeiro interno. Pero realmente non é razón para absterse de usar unha cura, só porque o veciño igualmente enfermo non a emprega ao mesmo tempo. Non obstante, sería unha estupidez engadida se nós en Alemaña continuásemos correndo nun círculo tolo e pagando impostos e xuros cando recoñecemos claramente que esta actividade ridícula só beneficia aos grandes capitalistas e a ninguén máis. Polo tanto, imos guiar o camiño co noso exemplo liberador; imos liberarnos da escravitude do xuro do diñeiro, e pronto veremos que a forza desta idea liberadora vitoriosa estimulará aos pobos do mundo a seguirnos.

De feito, estou convencido de que a nosa iniciativa (se esta iniciativa non é reprimida polo Os mammonistas alemáns arrasarán os outros pobos cunha necesidade irresistible.

O espartaquista di: toda a idea só se reduce a unha protección do capital; aínda así... permanece entón como era: o pobre non ten nada e o rico permanece.

Si, meu amigo; en xeral é moi difícil ter unha conversa contigo, se realmente no fondo da túa alma es comunista e, polo tanto, afirmas que «todas as cousas pertencen a todos os homes»10 , e se, ademais diso, coñeces as ideas reais dos grandes líderes bolxeviques de Rusia, especialmente de Lenin, e as consideras correctas, e, en consecuencia, consideras humanamente posibles as seguintes tarefas da República Soviética designadas por Lenin, a "licitación universal de contas e o control de toda a produción e distribución".

10Peter Kropotkin, A conquista do pan

Machine Translated by Google

Non obstante, se tes completamente claro que esta tarefa só é viable, se é que é viable, baixo unha horrible tiranía, e aínda segues sendo no fondo do teu corazón un comunista ou espartaquista convencido, etc., entón non sigamos discutindo; simplemente non nos entendemos e falamos linguas diferentes, e o futuro decidirá, xa sexa polo estado de camisa de forza que pode resultar en última instancia do caos do bolxevismo, ou polo novo estado que espero, cunha economía nacional liberada da escravitude do interese.

Pero se, no fondo do teu corazón comunista —se es honesto— aínda pensas, ansias muller e fillo, unha alma humana que estea máis preto de ti que un esquimó ou un cafre zulú, se durante o traballo na fábrica ao mando do director soviético pensas que aínda sería bo posuír a túa propia casiña, unha pequena horta, se, de feito, no fondo da túa alma non che daría ningunha satisfacción verdadeira ter dereito, como un can na rúa, a usar a cada cadela que se cruza no teu camiño, se queres chamar a alguén a túa muller, se só pensas en aforrar algo do teu salario, que entón debería pertencerche só a ti, entón xa non es comunista; entón xa te desvinculaches no teu corazón da túa frase tan proclamada: «Todas as cousas pertencen a todos os homes»; entón precisamente o que non queres é que todas as cousas pertenzan a todos os homes; queres precisamente o que desexas para ti —muller, fillo, casa, granxa, aforros—, tanto se xa o tes como se só esperas conseguilo, mesmo así debería pertencerche só a ti.

E ves, meu amigo, se só sospeitas no teu corazón que podería facerche a diferenza se algún individuo ao chou viñese e simplemente che quitase os teus aforros en nome de "todos", e se che trouxese outro neno e levase consigo os teus porque todos os nenos pertencían a "todos", entón meu amigo, non sigamos falando completamente pasando por alto.

Quizais podería pedirche que reflexionases sobre se, de feito, a mensaxe comunista de que todas as cousas deberían pertencer a todos os homes non significaría necesariamente *o fin de todas as culturas,* porque a falta de calquera concepto de propiedade debe, con lóxica convincente, forzar ao home ao nivel da besta.

Se todas as cousas pertencesen a todos os homes, se se puidese impor unha tramitación de contas e un control de toda a produción e distribución superficial no sentido de Lenin, entón, no mellor dos casos, o resultado sería unha anticolonia. Pero nese caso, tamén podemos prescindir da linguaxe, da alma e do pensamento; silenciosamente e instintivamente podemos realizar o noso traballo forzado. *O fin do home está aí.*[11]

Pero abonda agora, amigo Espartaco. Deixa que esta consideración fundamental se afonde na túa cabeza e no teu corazón. Unha resposta máis exacta á túa pregunta resultará entón durante a conversa coas outras partes.

E agora, camaradas das dúas orientacións socialistas, moderada e independente![12]

Non podo imaxinar que a súa parte poida presentar contradicións ou obxeccións serias contra a abolición da escravitude por intereses, e aínda así teño que tratar con vostede categoricamente, xunto con todo o mundo das ideas socialistas, desde Marx ata os actuais líderes Ebert, Scheidemann, Kautsky, etc.

1. A vontade socialista: *a elevación da clase traballadora* é unha idea incondicionalmente destinada a prevalecer; *ata o de agora, estamos de acordo.*

---

11 «O fin do home» provén de Ezequiel. Alí significa o propósito do home, pero aquí podería ter un dobre significado. O propósito do home baixo o comunismo convértese nunha escravitude sen sentido, que é a destrución do home.

12 Feder refírese aquí ao Partido Socialdemócrata e á súa rama pacifista, o Partido Socialdemócrata Independente.

Machine Translated by Google

2. Os camiños percorridos para acadar este gran obxectivo son case totalmente erróneos, porque eles

3. baséanse en suposicións falsas.

4. A idea socialista [marxista] do Estado leva necesariamente ao comunismo, e polo tanto a declive.

5. Non obstante, porque a socialdemocracia ten un obxectivo diferente, a elevación da clase traballadora, de todos os traballadores en xeral, enfróntase a un terrible conflito interno, porque as consecuencias lóxicas do marxismo conducen ao oposto directo do obxectivo práctico do movemento obreiro.

6. Desta división interna resulta a incerteza manifesta na dirección do goberno.

7. En aras do gran obxectivo práctico (a elevación da clase traballadora) débese trazar unha liña máis definida contra Espartaco e o comunismo bolxevique, e os seus métodos deben ser combatidos con todas as nosas forzas. Mais a socialdemocracia, organizada a través de sindicatos, séntese hoxe débil ante estes grupos radicais, porque asumiu o pensamento marxista como o seu principio fundamental de educación e porque todas as formas de pensar marxistas conducen loxicamente ao comunismo.

Agora a proba: o punto 2 di que os camiños percorridos pola socialdemocracia son case totalmente erróneos.

Toda a axitación levada a cabo por todo o país levou a unha profunda división dentro da poboación da nosa nación. As calumnias constantemente repetidas contra os empresarios de todo tipo, de feito, de calquera vocación burguesa, como explotadores e chupasangues dos traballadores manuais que traballan ostensiblemente sen axuda, levaron a unha amargura inxustificada e á arrogancia do traballo, que hoxe atopa necesariamente a súa expresión na esixencia da "ditadura do proletariado" (Manifesto Comunista). A esixencia esencial do Programa de Erfurt (a transferencia dos medios de produción da propiedade privada á propiedade e operación da comunidade) foi hoxe comprimida no berro de "socialización".

Para calquera político serio está completamente claro que a socialización total da nosa ruína económica significaría a bancarrota completa do Estado. Pero ninguén se atreve a confesar isto aberta e libremente ao pobo.

Non a socialización, senón a desocialización tería que ser o lema agora. Así, inténtase compensar o fracaso descarado de toda socialización mediante proxectos fiscais delirantes e, por esta vía, "expropiar aos expropiadores" por segunda vez. Todo iso non significa outra cousa que abandonar toda a economía nacional á ruína total. En lugar de crecemento (unha duplicación da produción, como prometía toda a literatura socialista do período posterior á revolución, está fóra de cuestión), ocorreu exactamente o contrario.

O peor, con todo, sería que o actual goberno socialista pensase en aceptar grandes préstamos estranxeiros. Con iso non só se selaría o noso declive económico, senón que ademais nos entregaríamos por completo á escravitude dos xuros da Entente, da que non habería retorno.

O fracaso fundamental, o erro básico sobre o que se construíu toda esta cadea errónea de tratados, esixencias e promesas ao pobo, é unha actitude totalmente errónea cara ao capital industrial e ao capital-empréstito. O Manifesto Comunista, o Programa de Erfurt, Marx,

Machine Translated by Google

Engels, Lasalle e Kautsky non recoñeceron a diferenza radical entre o capital industrial e o capital de préstamo.

Neste punto, toda a socialdemocracia debe reaprender; este erro fundamental debe ser recoñecido claramente e admitido francamente sen reservas. Despois, porén, tamén se deben sacar implacablemente as únicas conclusións posibles. Non obstante, estas significan unha renuncia radical á ira inútil, porque completamente errónea, contra a industria, contra o empresario. *Traballador e dador de traballo van xuntos;* teñen o mesmo obxectivo: traballo, produción; porque sen produción, sen traballo, non pode haber vida, nin cultura, nin avance nin ascenso. As oposicións evidentes e inevitables que existen entre os humanos, só porque seren humanos, son moito menos importantes que o gran interese común de empresario e empregado. Estas oposicións son e foron resolubles mediante contratos salariais e organizacións comerciais para satisfacción mutua de ambas as partes.

Pero non nos afondemos nestas cuestións triviais no ámbito do noso tratado sobre as maiores liñas de forza política e só subliñemos que o interese colectivo do traballo está perfectamente aliñado coa nosa industria nacional, coa economía nacional do noso pobo.

Quen ensina o contrario e presenta as oposicións entre empresario e empregados como máis importantes revélase como irresponsable precisamente con respecto aos traballadores; pois así pon o machado nas raíces da árbore que nutre e sostén ao traballador.

Non obstante, a socialdemocracia fixo iso, e con iso incorreu nunha culpa eterna ante o traballo alemán; con iso trouxo unha miseria indescritíbel ao noso pobo, porque non pode cumprir todas as súas promesas, *porque non pode traernos a paz da comprensión mutua, porque non pode crear traballo para nós, porque mesmo debe establecer unha forza armada contra nós, porque non pode vivir sen o servizo civil, porque debe esixir a obriga de traballar, porque o sufraxio universal igual e directo para homes e mulleres maiores de 20 anos non axuda a ninguén a gañar a vida, porque sen a garantía do Estado da seguridade da persoa e dos bens deben producirse circunstancias caóticas, porque sen a integración e a subordinación do individuo na sociedade non é posible a vitalidade do Estado.*

Así, unha profunda onda de decepción, chea de desesperación, percorre a todo o pobo. Se os individuos aínda non o entenden, ministros, membros do parlamento e delegados do pobo seguen mentindo alegremente uns aos outros dicindo que as "conseguidas da revolución" deben defenderse contra a "reacción": o que significan estes dous termos, se é que significan algo, ningún estadista sincero sería capaz de dicirllo claramente ao pobo.

As accións negativas da revolución, *o derrocamento dunha serie de dinastías anticuadas, a destitución de oficiais, a abolición da nobreza, a disolución do exército,* en definitiva, a "Gran Demolición", non supoñen ningunha "ganancia".

E reacción?! A doutrina varrida e podre do dereito divino non ten en ningún lugar do pobo apoio moral suficiente para resultar en ningunha acción contundente; a burguesía, no que respecta á verdadeira burguesía, é demasiado covarde, demasiado moralmente corrupta, para se rebelar contra o traballo con conciencia de clase: polo tanto, non é necesario que a clase dominante dos traballadores se preocupe por unha reacción dinástica ou burguesa.

Pero a profunda decepción do pobo polos supostos logros da revolución, noutras palabras, pola falta de calquera mellora real da situación do pobo, ese é o gran perigo. Esta decepción leva ao afastamento das grandes masas cada vez máis cara á esquerda, onde as promesas xa feitas son superadas con creces.

Machine Translated by Google

En definitiva, xa non se poden facer promesas como «todo para todos os homes». Iso é pura loucura, pero toda idea, todo fenómeno, toda actividade estirada e esaxerada ata o extremo convértese en loucura ao final, e logo transfórmase no seu oposto. O mesmo ocorre coa idea comunista de que todo debería pertencer a todos, porque isto finalmente chega ao seu fin e resolve que todos... non teñen nada. A fame, a desesperación, a miseria, a enfermidade e a necesidade chegaron a Rusia; a xente perdeu o último vestixio de coraxe e alegría de vivir.

Repito: o enorme erro fundamental no mundo das ideas socialistas débese, en última instancia, á incapacidade de recoñecer a profunda e esencial diferenza entre o capital industrial e o capital de préstamo. *O capital de préstamo que devora os xuros é o azoute da humanidade.* É o crecemento eterno, sen esforzo e sen fin do gran capital de préstamo, non o capital circulante industrial produtivo para a fabricación de bens, o que leva á explotación dos pobos.

Non podo obviar aquí o exame da cuestión de por que non se recoñeceu esta diferenza esencial; se realmente non se recoñeceu ou se quizais se ocultou en beneficio do gran capital de préstamo; se os líderes e xefes na loita contra o capitalismo, se os autores do Manifesto Comunista, do Programa de Erfurt e os líderes actuais sempre procederon coa conciencia necesaria.

É o máis grave e terrible cando se pon en dúbida a absoluta seriedade e a firme convicción doutro; parece aínda máis grave canto máis coidadosamente se buscan as causas e as relacións relativas aos acontecementos da vida. Polo tanto, tampouco quero dar ningunha resposta a esta pregunta en si, senón só aludir a grandes e escuras conexións citando unha afirmación de Disraeli, o máis grande primeiro ministro inglés, Lord Beaconsfield. Isto escribe na súa novela Endymion:

"Ninguén tratará con indiferenza o principio da raza. É a chave da historia, e a razón pola que a historia é a miúdo tan confusa é que foi escrita por homes que ignoraban este principio e todo o coñecemento que implica." [O barón Serxio a Endimión]

A burguesía.

O burgués, para quen o descanso semella o seu deber burgués, certamente se sente perturbado por cada nova esixencia revolucionaria, como sempre ocorre con cada nova idea. Significa inquietude para el; porque quizais incluso tería que pensar algo niso. Todo cambio é odioso para el; quere descansar, e ai do que cobiza a súa bolsa de cartos. Agora si que se lle queren os xuros, os ingresos do alugueiro das casas, os xuros dos seus bonos garantidos, os xuros que cobra das hipotecas; en definitiva, o que constitúe o seu descanso, a súa satisfacción e a súa boa fortuna.

Aínda así, debemos preguntarnos que terán que dicir os membros das clases propietarias de capital de préstamo. Eles forman, á parte do verdadeiro burgués... A burguesía é un tipo humano, co que non se debe iniciar nada máis; o burgués é unha póla na árbore da humanidade que se debe cortar canto antes mellor. Estes son os Babbitts presumidos e satisfeitos cos seus horizontes deplorablemente estreitos, que non son capaces de ningún entusiasmo. Pasan os seus días na monotonía eterna co café, o xornal da mañá, a bebida da mañá, o xornal do mediodía, o xantar, a sesta da tarde, o recorte de cupóns, a bebida da tarde, os amigos no pub e, ocasionalmente, o cine. Ao carecer de comprensión para todo o que move o mundo, todo o que anseia a mocidade, todo o que angustia ao pobo, ao estado e á sociedade, impasibles pola guerra e a vitoria, vexetan e decaen, á vez arrogantes e obsequiosos, pero a burguesía é unha clase tan ampla que non se pode ignorar.

Machine Translated by Google

Así, mediante a abolición da escravitude baseada no interese, destrúese o aforro; a xente acaba no asilo dos pobres.

Debe negarse rotundamente que a abolición da escravitude do interese, en xeral, poida influír no aforro. O aforro ten tan pouco que ver coas opinións económicas predominantes como, por exemplo, o despilfarro. O aforro e o despilfarro son calidades humanas que están presentes ou non, indiferentes a que unha época aprobe ou desaprobe a idea do interese.

En tempos de transición, quizais se poida promover un aumento ou unha diminución do aforro. Non obstante, no caso dado, inclínome moito máis á opinión de que unha persoa racional e con mentalidade económica dirase a si mesma o seguinte: «Xa non podo contar no futuro con vivir só dos meus xuros. Non obstante, quero vivir nos anos posteriores e tamén deixarlles algo aos meus fillos; polo tanto, agora debo aforrar máis». A abolición da escravitude do xuro debe, na miña opinión, exercer este efecto na maioría da xente. En canto ás persoas maiores, por suposto que serán remitidas ao apoio público.

Aquí tamén debo subliñar unha vez máis con énfase que, dada a carga actual dos impostos directos sobre a propiedade e a carga dos impostos indirectos sobre todos os estilos de vida, non queda nada dos fermosos pagos de xuros, agás no caso daquela persoa para a quen –e é algo inicuo e contra o que hai que loitar– todos os ingresos proveñen unicamente de pagos de xuros eternos. Polo tanto, probablemente non se deba temer un declive no aforro.

É o (repugnante) gran capital realmente tan totalmente infrutuoso? Non creou tamén os medios para o progreso a grande escala que dá froitos para a humanidade maiores que os que destrúe o interese do capital préstamo?

Non! A formulación da pregunta só demostra que a fraseoloxía mamónica nos nublou a visión clara.

O gran capital non creou os medios para o progreso a grande escala; máis ben, o gran capital xurdiu do traballo! Todo capital é traballo acumulado. O gran capital é en si mesmo improdutivo, porque o diñeiro simple por si só é algo completamente infrutuoso. A partir da mente, do traballo e das materias primas ou recursos minerais dispoñibles ou xa desenvolvidos, prodúcense valores e fabrícanse bens, a través do traballo e só a través do traballo.

Porque se se investe tanto diñeiro na terra de cultivo máis fértil, na mina de carbón máis rica, a terra de cultivo non produce gran por iso, nin a mina de carbón cuspe carbón por si soa! Afirmemos isto concluíntemente.

Se a xente inventou o diñeiro, é, polo tanto, bastante útil e razoable; pois en todos os casos nunha economía complexa necesítase este (universalmente recoñecido) "vale polo traballo realizado". Pero que estes "imperios do diñeiro" teñan un potencial inherente para crecer eternamente desde si mesmos ata a enormidade (e o diñeiro faino, se pode xerar xuros) é aquilo contra o que se rebela o núcleo do noso ser; é aquilo que exalta o diñeiro moi por riba de todas as outras manifestacións terreais; é aquilo que converte o diñeiro nun ídolo. E todo iso non é máis que o autoengano máis enorme da humanidade!

Nada, nada en absoluto, pode vir só do diñeiro. Mesa, armario, roupa, casa, ferramenta, en definitiva, todo o que nos rodea ten algún valor; ao final, aínda se pode usar un moble roto como leña para quentarse, pero cun billete de vinte marcos non se pode facer nada;
Nin sequera podo envolver un anaco de queixo nel. Só despois de que a xente se puxese de acordo sensatamente na facilitación do intercambio de bens para o consumo, para escribir vales polo traballo realizado, só con iso o anaco de papel recibe significado e propósito, e é moi razoable que o agricultor polo seu gran reciba da empresa mineira de carbón non carbón senón diñeiro; así, un

Machine Translated by Google

vale para outros traballos completados, por exemplo, forcadas, louza, arado e fouce. Pero con iso debería rematar o poder do diñeiro.

Así, o progreso a grande escala da humanidade non se fixo grazas ao diñeiro, senón aos propios homes, ao seu espírito audaz, á súa orgullosa ousadía, á súa mente intelixente, á forza das súas mans, ao seu traballo compartido, polo tanto social e industrioso. Así de orgulloso e con tanta claridade debemos velo. Os homes eran a cousa, certamente non os lastimosos anacos de papel que os homes inventaron para simplificar o comercio.

Programa adicional

Aínda que a abolición da escravitude por intereses non é o obxectivo final da nova arte gobernante, é verdadeiramente o feito máis incisivo, o único feito capaz de unir a todos os pobos nunha verdadeira liga de nacións, contra a tiranía do mamonismo que abrangue a todos os pobos. Pero non é o fin.
Pola contra, a abolición da escravitude de intereses debe levar a novos pasos, porque, como vimos, apodérase do mal global de raíz, e de feito de raíz principal.

Só cando se cumpra a esixencia fundamental para a abolición da escravitude baseada no interese, ábrese por primeira vez o camiño para o estado social. Isto debe recoñecerse claramente e debe levarse a cabo a pesar de todos os poderes mammonistas. O berro pola socialización [mentres persista a escravitude baseada no interese] non é máis que o intento de provocar a formación dun trust de todas as industrias e crear conglomerados xigantes en todas partes, sobre os que o gran capital de préstamo, a pesar de todos os impostos sobre o patrimonio, naturalmente tamén terá a influencia decisiva no futuro. Un estado socialista sobre unha base mammonista é un absurdo e leva por natureza a un compromiso entre a socialdemocracia, xa fortemente contaminada co mammonismo, e o gran capital.

Nós, pola contra, esiximos un rexeitamento radical do estado mamónico e unha reconstrución do estado segundo o verdadeiro espírito do socialismo, no que a idea básica reinante sexa a obriga de alimentar --na que unha antiga demanda básica do comunismo poida atopar a súa satisfacción racional e útil-- na forma de que cada membro do pobo reciba o dereito que lle corresponde ao solo da patria mediante a asignación por parte do estado dos alimentos máis importantes.

Ademais, esiximos, como esqueleto do novo estado, unha representación do pobo a través da Cámara de Representantes do Pobo, que se elixirá sobre a base máis ampla, e xunto a ela unha Cámara de Traballo permanente, o consello central no que os traballadores da nación teñan voz en proporción á súa distribución por profesión e clase económica.
Finalmente, esiximos a máxima responsabilidade dos directores do Estado. Esta nova construción do Estado sobre unha base socialista-aristocrática será tratada nun traballo adicional.
que aparecerá en breve da mesma editorial. Non obstante, o requisito previo para toda esta construción segue a ser a abolición da escravitude do interese.

A miña crenza inquebrantable, ou mellor dito, o meu coñecemento, faime recoñecer claramente que a abolición da escravitude por intereses non só é aplicable, senón que se debe e se debe abordar en todas partes cunha xúbilo indescritíbel. Pois tede en conta: en contraste con todas as outras ideas, movementos e esforzos, por ben intencionados que sexan, que buscan mellorar a humanidade, a miña proposta non quere intentar mellorar a natureza humana; máis ben aplícase contra unha substancia tóxica, contra un fenómeno que foi astutamente – non, diabólicamente– inventado, completamente contrario ao sentimento máis profundo do home, para enfermar á humanidade, para atrapala no materialismo, para roubarlle o mellor que ten, a alma. Da man xunto a ela

Machine Translated by Google

vai a espantosa e despiadada tiranía dos poderes do diñeiro, para os cales as persoas só son escravas do interese, existen só para traballar polos dividendos, polos xuros.

Profundamente preocupados recoñecemos a espantosa claridade e verdade dos antigos proverbios bíblicos, segundo os cales o deus dos xudeus Iavé promete ao seu pobo escollido: «Quero concederche posuír todos os tesouros do mundo; aos teus pés xacerán todos os pobos da Terra e ti gobernarás sobre eles».

Esta cuestión global expóñese agora ante todos vós. As cuestións globais non se resolven cun aceno da man, senón que a idea é clara coma o día. E o feito debe propagarse con dilixencia; debemos comprender claramente que nos enfrontamos ao inimigo máis formidable, as potencias monetarias que abarcan o mundo. Toda forza do outro lado, do noso lado só xustiza, a xustiza eterna do traballo produtivo.

Estendede as vosas mans cara a min, pobo traballador de todos os países, unídevos!

Machine Translated by Google

O Estado alemán a nivel nacional

Fundación Socialista

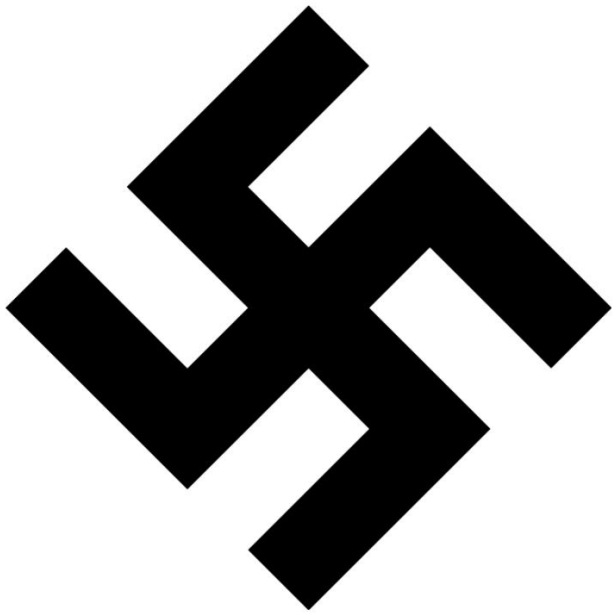

Machine Translated by Google

Prólogo

por
Adolfo Hitler

Toda gran idea precisa de dúas cousas: a vontade de poder e obxectivos claros. A vontade de poder, de liberación, brilla e reside forte nos nosos corazóns. Gottfried Feder, no seu libro *O Estado alemán sobre unha base nacional e socialista*, presentou os nosos obxectivos de forma clara, sinxela e dun xeito comprensible para todos. Nel, a esperanza e o anhelo de millóns de persoas atoparon unha forma e unha expresión poderosa. A literatura do noso movemento obtivo nela o seu catecismo.

Múnic, 8 de novembro de 1923 Adolfo Hitler

Machine Translated by Google

Prefacio
á quinta edición

Aquí aparece a miña obra, * *O Estado alemán sobre unha base nacional e socialista*,* dentro da serie da "Biblioteca Nacionalsocialista". O texto permaneceu esencial e basicamente inalterado, pero as pasaxes que se referían a circunstancias da época en que apareceu esta obra (1923) e tomaban exemplos dela foron eliminadas e as explicacións da cuestión xudía acurtáronse, xa que se lle dedicará unha obra especial a esta última.

A nova edición debería dar proba especialmente do feito de que non se cambiou nada no programa básico.

Murnau, outubro de 1931

Gottfried Feder

Machine Translated by Google

Bendicido o pobo para o que unha dura necesidade
impón unha nobre idea política que,
sendo xenial e sinxelo,
forza a calquera outra idea da época ao seu servizo.'

Henrique von Treitschke

Machine Translated by Google

Introdución
á primeira edición

Miramos cara ao futuro cheos de forte esperanza e anhelo. Alemaña vivirá, Alemaña non pode afundirse. Alemaña está sacudida coma se fose polas abafadoras dores de parto dunha nova era. As horribles cadeas da autoculpa, así como os torturadores estranxeiros, caerán e serán sacudidas cun poderoso encollemento de ombreiros, e Alemaña marchará á cabeza das nacións.

Se tanto sufrimento e angustia non estivesen relacionados co colapso e a caída, poderiamos participar cun certo sentimento de felicidade nos días da creación dunha nova era. Se botamos a vista ás degradacións do día, á confusión do presente, vemos por todas partes unha vontade poderosa, un traballo serio, unha intuición inspirada. A alma alemá move as súas ás cara a un novo voo elevado.

As tarefas hoxe son poderosas, maiores e máis difíciles que nunca na tan dolorosa historia dos alemáns.

Entón, é necesario resolver a dobre tarefa -non só "reconstruír" o Estado e a economía-
senón darlles unha nova forma. E, polo tanto, unha nova forma tamén para a vida cultural e intelectual do noso pobo.

O vello anhelo alemán dunha Alemaña unida debe converterse finalmente en realidade, xurdirá unha nova lei económica que arrasará coa forma de pesadelo da economía capitalista de intereses.

Tan amplas e abrumadoras son as tarefas que nos agardan. Grave e amonestador fica tras nós o espírito do pasado; cheo de temor reverencial ante o que ocorreu historicamente, sobre a base sólida da mellor tradición alemá, baseada na sabedoría aria máis antiga, o pobo e o Estado, a economía e a cultura deben ser creados de novo.

Aquí os traballadores deben ser conscientes da súa enorme responsabilidade, de feito, están motivados pola esperanza de toda a nación: cara á liberdade!

Mais a idea nacionalsocialista é moito máis que un simple retorno ou un desvío aos vellos costumes ancestrais, rompe as cadeas do estado e da forma económica marxistas, como primeira e máis decidida idea, loita conscientemente a batalla máis dura contra os poderes mammonistas, contra o poder mundial do imperialismo totalmente xudeu, contra o espírito de rapacidade, egoísmo e indiferenza.

Este movemento universal e grande pola liberdade alemán atopa o seu defensor máis poderoso, decidido e con obxectivos concretos no Partido Nacionalsocialista dos Traballadores Alemáns. O partido expuxo os seus obxectivos nun breve programa que resume de xeito conciso as demandas fundamentais do movemento en 25 cláusulas. Alfred Rosenberg, o editor xefe do Nationalist Observer13, o órgano polémico do movemento nacionalsocialista da Gran Alemaña, explicou, dun xeito digno de agradecemento, os puntos do programa individualmente nun breve traballo14 .

---

13 O Volkischer Beobachter foi comprado en 1920 polo NSDAP como órgano do partido e editado por Dietrich Eckart ata a súa morte en 1923, cando foi dirixida por Alfred Rosenberg.

14Rosenberg publicou por primeira vez o seu Wesen, Grundsdtze und Ziele der Nationatsozialistischen Deutschen Arbeiterpartei. Das Programm der Bewegung en 1923.

Machine Translated by Google

Con base neste traballo, polo menos é posible dicirlles a amigos e inimigos o que quere o Partido Nacionalsocialista dos Traballadores Alemáns. Por outra banda, falta na literatura do nacionalsocialismo unha obra exhaustiva que dea conta das ideas políticas e económicas das que procede o nacionalsocialismo, dos camiños que pretende forxar con respecto á política nacional para chegar ao seu obxectivo final, o do estado nacionalsocialista alemán, o estado do traballo e do rendemento. O presente traballo desexa cumprir esta tarefa.
Polo tanto, teremos que iluminar o punto de partida, o camiño e o obxectivo do nacionalsocialismo, mostraremos en que se diferenciará esencialmente o estado nacionalsocialista alemán do estado existente, que campos permanecerán esencialmente intactos, en que campos haberá reformas substanciais e onde haberá que emprender camiños esencialmente novos.

Teremos que buscar e revelar novos camiños para a vida pública, especialmente para a política financeira nacional, para o tratamento da cuestión racial e as cuestións relacionadas con ela. Ademais, teremos que lidar fundamentalmente coas obxeccións hostís, as distorsións e as mentiras que xa se fixeron ruidosas.

A tarefa que nos propuxemos é extremadamente grande e, con todo, só unha pequena parte de toda a amplitude da renovación de Alemaña.

Todo esforzo sería en van se unha determinación ata a morte e a vontade desenfreada dun
O líder non traballou pola eficacia das ideas.

A vontade máis forte desperdiciaríase inutilmente se non levásemos nos nosos corazóns unha imaxe clara e inquebrantable de como debería ser este estado alemán - Alemaña, a terra dos nosos pais e fillos - *segundo a nosa vontade - despois da nosa vitoria!*

Machine Translated by Google

1. As fundacións

Os fundamentos morais

O fundamento da arte de gobernar nacionalsocialista é a responsabilidade completa con respecto ao pobo e con respecto a un mesmo.

"O interese público por riba do interese propio" é a primeira lei do nacionalsocialismo.

Pode parecer estraño que tal principio deba establecerse de forma xeral para un estado, xa que recoñecemos na historia períodos nos que o benestar do conxunto estaba na mente dos gobernantes como fundamento da súa dirección estatal. Se hoxe é necesario antepoñer este principio a todas as demais consideracións, isto é só a expresión do feito de que as condicións públicas actuais son calquera cousa menos a expresión deste único sentimento político correcto. Vemos igualmente neste primeiro principio o intimamente relacionados que están a moralidade e a economía.

O interese público por riba do interese propio é, en primeiro lugar, unha esixencia moral. Pero expresa ao mesmo tempo con excelente claridade lingüística a ordenación xerárquica entre o benestar do conxunto e o esforzo xustificado do individuo pola adquisición persoal e a propiedade. Polo tanto, este principio nacionalsocialista non exclúe en absoluto a propiedade privada. Pola contra: o nacionalsocialismo recoñece plena e completamente a importancia da propiedade. Sabe que a propiedade persoal e o dereito a dispor libremente dunha adquisición son o fundamento de toda economía e, ademais diso, de toda cultura superior; pero o nacionalsocialismo recoñeceu igualmente que para o recoñecemento da propiedade privada é necesario trazar límites bastante definidos, é dicir, onde a propiedade se converte nun mero instrumento de poder e se aplica de forma explotadora contra o benestar do conxunto.

Quizais non haxa unha soa persoa seriamente pensante que queira contradecir este primeiro principio desta forma xeral. A dificultade residirá na correcta avaliación dos intereses públicos fronte aos da persoa privada individual. A pesar da indubidablemente existente
acordo de que as consideracións do interese público deben ir por diante dos intereses privados, é notable que, segundo as ideas xurídicas válidas entre nós, precisamente con respecto á forma de uso da propiedade, non houbera ningunha limitación moral determinada máis alá do criminal. Sen dúbida, está prohibido actuar con violencia contra o próximo (extorsión - asasinato -
homicidio involuntario - traizón e enriquecemento ilexítimo, etc.), pero nunca nin en ningún lugar se prohibiu acumular riqueza inconmensurable e facer uso dos medios técnicos bancarios e bursátiles, a miúdo bastante dubidosos, que constitúen. Ademais, a lei outorga a todo acredor o dereito de privar despiadadamente a un debedor moroso da súa casa e dos seus bens cando concorran condicións adversas -
enfermidade, morte, malformación, malas colleitas e fame - fan imposible o cumprimento das obrigas contraídas. Calquera xuíz experimentado pode relatar innumerables casos nos que a nosa ríxida lei destruíu existencias económicas en casos nos que todo sentido saudable da xustiza se rebelou contra entregar temporalmente á presión e ás garras brutales do acredor a un home traballador e dilixente que, con todo, foi perseguido pola mala sorte.

O recoñecemento ilimitado do dereito persoal á propiedade e ás reclamacións legais en xeral debe levar loxicamente a prexudicar o interese público mediante a explotación egoísta desta idea xurídica antisocial basicamente invertida en oposición ao noso principio estatal de "o interese público por riba do interese propio".

Machine Translated by Google

En contraste coa falsa formulación fundamental que impera entre nós, a capitalista, está o outro extremo, a idea marxista do Estado e da economía. A idea fundamental desta forma económica é a negación da propiedade privada. A doutrina marxista chega a explicar a propiedade directamente como "roubo" (Proudhon)15. Esixe, na xerga estranxeira que é tan pouco clara especialmente para os proletarios alemáns, a "expropiación dos expropiadores"16 , é dicir, a desposesión da propiedade! Esta doutrina destrutiva do Estado, do pobo, da cultura e da economía atopou a súa realización extrema pero lóxica no bolxevismo ruso. No seu aspecto económico, este extremo pódese resumir na frase:

"Todo pertence a todos".

Trátase aquí dunha despersonalización da propiedade, dunha transferencia de toda a propiedade á propiedade anónima do todo.

O extremo que aínda impera entre nós dun dereito ilimitado á propiedade, por outra banda, levounos xa ao último paso ante o templo do deus Mammón, na cuxa porta se atopa en letras douradas: "Todo pertence ao Un". Mesmo esta aterradora forma económica debe levar igualmente a unha despersonalización da propiedade - só que doutro xeito - no sentido de que, finalmente, toda a humanidade traballadora é aquí presionada a unha espantosa escravitude por débedas a un poder financeiro anónimo.

En contraste máis marcado cos extremos económicos acabados de describir do socialismo marxista e do mammonismo capitalista de alto nivel dos demócratas occidentais, o ideal económico do nacionalsocialismo esixe a realización do principio "a cada un o seu".

Precisamente neste principio están a moralidade e a economía unha vez máis intimamente interconectadas. A eliminación dos principios morais da vida comercial é, de feito, tan característica da economía actual na que precisamente o poder superior dunha maior posesión, unha maior astucia, a arte de evitar a autoridade estatal mesmo nos negocios máis arriscados, inclina a balanza. Unha ollada aos miles de existencias na súa maioría escuras que levan a cabo as súas travesuras en todas as grandes cidades, que dispoñen de sumas fantásticas, unha ollada aos diversos preitos que chegan a xuízo a pesar de toda a resistencia dos participantes, móstranos o terriblemente depravada que é a moralidade comercial actual. Consideremos, en contraste con iso, a espantosa miseria nos círculos da clase media e dos traballadores casados que xa non poden pagar o leite e o pan para os seus bebés e fillos en crecemento, deixemos claro que, en xeral, en moitos, moitos casos, con traballo honrado apenas se poden gañar as necesidades básicas para a vida, especialmente

cando hai fillos que coidar e criar. A angustia das profesións intelectuais e libres supera toda medida; os artistas de primeira liña, especialmente cando a súa orientación non corresponde á orientación xudía do gusto que impera hoxe, son entregados á fame; os poemas alemáns auténticos non poden acadar ningunha representación pública. Pero é bastante indescritíbel a angustia daqueles que, debido á mala xestión do estado con respecto á política financeira, foron enganados dos seus aforros, os pensionistas e xubilados do pequeno capital, os discapacitados de guerra, os obrigados a axudar pola caridade, así como todos aqueles que confiaron na certeza dos bonos públicos, así como na estabilidade da nosa moeda nacional e na cobertura de ouro do marco. Tal condición é unha descomposición da economía: anarquía. A laboriosidade repágase con remuneración insuficiente, a preguiza recompénsase, o comercio honorable sofre angustia, o comercio pouco saudable, o comercio intermediario, a especulación prospera mellor de todo. Canto máis superior sexa unha produción en aspectos culturais, peor é a remuneración que se pode obter. A confianza repágase con

15 Pierre Joseph Proudhon (1809-1865) declarou na súa obra de 1840 Qu 'est-ce que la proriete? que "la propriete c'est le volume".

16 Esta frase, tomada do francés «Texpropriation des expropriés», é empregada por Marx en Das Kapital, I, Cap. 24: "A hora final da propiedade privada golpea, os expropiadores son expropiados".

Machine Translated by Google

traizón, e de feito por parte do Estado, que debería ser o protector da lei e da xustiza, o avogado da moralidade pública.

Non precisamos en absoluto sinalar máis a corrupción na vida pública, a xudaización e o empobrecemento da prensa e a dirección miserablemente impotente e indigna da nosa política exterior para indicar a extrema degradación da nosa vida pública e da nosa moralidade económica.

Contra este empobrecemento materialista e contaminación da vida pública, a idea nacionalsocialista do Estado establece o principio de Estado e economía, probado desde hai tempo: *"A cada un o seu* ", pero sobre todo *"O interese público antes do interese propio".* Coa elevación deste principio a principio rector do Estado nacionalsocialista, o nacionalsocialismo únese aos mellores e máis gloriosos períodos da historia alemá.

«Suum cuique»17 xa era o principio económico da saudable alta Idade Media alemá, pero especialmente durante un longo período asegurouse mediante a ordenación dos gremios que a cada un lle asignaba o seu. A participación en común do traballo entre mestre e aprendiz por medio ou un terzo de penique polo menos aseguraba ao traballador os seus ingresos, un mellor traballo e rendemento atopaban o seu recoñecemento e a súa recompensa e, en casos de rendemento destacado, fama e ricas ganancias.

"Suum cuique" adorna tamén a orde prusiana máis alta, a Orde da Aguia Negra, aínda que aquí no sentido especial de que a un mérito especial lle corresponde a súa coroa. Precisamente esta interpretación corresponde especialmente ao nacionalsocialismo, non tanto porque se trate aquí de pezas de decoración cortesás ou da honra unilateral do servizo militar, senón porque o contido moral do cumprimento recompensado do deber con respecto ao estado e ao pobo atopa a súa expresión nel, un cumprimento do deber que se fai desinteresadamente sen propósito e sen unha consideración previa polos salarios axustados, cunha relegación dos intereses persoais a un segundo plano, nacido dun sentimento interno e irresistible de responsabilidade cara ao estado e ao pobo.

Nós, os nacionalsocialistas, estendemos este principio tamén na outra dirección, engadímoslle ao "a cada un o seu" da Idade Media alemá e á idea de "Para merecer a súa coroa" do estado de Friedrich, con maior énfase: *"Ao criminal o seu castigo!".* A cada un o seu, para merecer a súa coroa, a cada traballo ordenado e honorable o seu pago axeitado, a cada actuación especial a súa remuneración máis alta, a cada persoa pobre e a cada persoa que caeu inocentemente en apuros axuda suficiente de fondos públicos, pero igualmente a todos aqueles que actúan contra a moralidade pública e a respectabilidade económica, o castigo merecido.

Non obstante, subliñamos que non entra en ningún caso dentro do ámbito dos deberes do estado nacionalsocialista supervisar individualmente o cidadán estatal en asuntos económicos, que a economía prospere o mellor posible libre da tutela burocrática. Sabemos tamén que unha diminución do risco no caso de cada cidadán estatal individual a través do estado - máis ben no sentido do "home sen riscos" de Naumann, é dicir, dun home para cuxa existencia básica o estado debería prover - conseguiría precisamente o contrario do que Naumann esperaba del.18 *O deber do estado debe limitarse a crear as condicións previas para unha economía que se manteña por si mesma*

[17] A cada un o seu

18 Friedrich Naumann (1860-1919) foi un teólogo protestante e político liberal que fundou a en 1896 e propagou unha forma de liberalismo social a través da súa revista Die Hilfe. Despois da Primeira Guerra Mundial, Naumann converteuse no primeiro presidente do Deutsche Demokratische Partei (DDP).

Machine Translated by Google

o máis libre posible dos espantosos fenómenos usurarios que coñecemos no estado capitalista de interese actual.

Polo tanto, o benestar do Estado debe converterse de novo na lei suprema, a eficiencia do Estado debe antepoñer o principio de "interese público ao interese propio" a todas as demais consideracións.

Agora, con todo, este principio fai necesaria entre os estadistas, os empregados estatais e aqueles que ocupan postos destacados na vida pública, unha característica que hoxe desapareceu case por completo do goberno e da vida pública: a responsabilidade.

Toda a nosa vida pública atópase hoxe directamente baixo o signo da irresponsabilidade. Os delegados non son responsables do que fan e falan no parlamento (alguén di que son "inmunes ao").
Un termo desesperado cando se lembra que esta expresión está tomada da medicina na que se di que un corpo xa está tan saturado de velenos que os velenos recentemente infundidos prexudican o corpo moito menos ou nada, mentres que un corpo san morrería deles. As fraccións non son responsables das decisións da maioría, os ministros non son responsables do desempeño do seu cargo xa que son só funcionarios dos partidos que participan precisamente na formación dun goberno. Se algo sae mal, o pobo sofre os peores danos, pero o chamado ministro responsable só é substituído por outro funcionario do partido igualmente irresponsable. Da responsabilidade real non se fai mención.

Xa na era do dereito divino dos reis a apelación ao Todopoderoso era, por desgraza, con demasiada frecuencia unha forma moi especial da irresponsabilidade dos señores gobernantes (recoñécense expresamente as raras excepcións para as que a responsabilidade cara ao seu deus era sinónimo do seu sentimento de responsabilidade cara ao seu pobo). En xeral, porén, este querido deus sempre foi, en última instancia, só un cómodo escudo protector tras o cal se podía agochar, na escaleira do funcionario responsable só ante o seu superior, do ministro responsable só ante o seu rei e do gobernante responsable só ante o seu deus, a máis incrible irresponsabilidade da clase gobernante e os seus representantes con respecto ás necesidades vitais reais do pobo.

O nacionalsocialismo terá que eliminar radicalmente esta irresponsabilidade sancionada polo Estado.

"A máxima responsabilidade" estará escrita en letras de ferro sobre a porta de entrada do estado nacionalsocialista. A quen teña a honra de ocupar unha posición de liderado polos intereses dun gran pobo non se lle pode lembrar con suficiente forza a súa responsabilidade. De feito, só pode ser un líder aquel que leve este profundo sentimento de responsabilidade no seu peito. Para todos os empregados estatais e para aqueles que ocupan un lugar na vida pública, esta responsabilidade debe ser especialmente estipulada e tamén levada a cabo cun rigor implacable. Só deste xeito se pode impor unha recuperación, por así dicilo.
Só deste xeito pode revivirse e medrar o máis prezado que pode permitir que o líder e o pobo volvan converterse nunha verdadeira comunidade nacional e histórica: a confianza. E da confianza pode entón medrar de novo a fe que, coa responsabilidade do líder, traerá consigo unha recuperación e renovación de Alemaña, un espertar da alma alemá, nun estado nacionalista de traballo e actuación no que cada un atopará o seu.

Machine Translated by Google

Os fundamentos económicos

Nun corpo económico san, a moralidade e a economía nacional non poden ser separadas. Se non, a economía sofre da maneira máis grave, especialmente no que respecta á tarefa máis honorable de toda economía: *a satisfacción da demanda.* Sen fe no comercio, sen laboriosidade, sen a lealdade dos funcionarios e dos traballadores, ningún traballo pode prosperar.
A eficiencia, a xustiza, o espírito emprendedor, a enerxía e a confianza mutua entre todos os que participan nunha tarefa económica son as condicións previas indispensables para a prosperidade de toda economía. Todas estas cousas só precisan ser ditas para ser recoñecidas na súa excepcional importan
Calquera que tivo que ser economicamente activo no presente e no pasado recente sabe ata que punto estas boas cousas faltan hoxe en día. E quen sofre finalmente os danos das doutrinas de salvación do marxismo e os seus métodos operativos, as folgas, as sabotaxes e o traballo neglixente e desleixado? – Pero ao final só a propia poboación que, a través de tales doutrinas desintegradoras do Estado e do pobo, perdeu todo sentimento de comunidade e ve o seu traballo máis importante na loita de clases. Polo tanto, a este sector tamén deben dirixirse as queixas que resoan especialmente desde os campos nacionalistas de que xa non somos un pobo, de que primeiro deberiamos volver a ser un pobo se quixéramos recuperar a nosa posición de poder e o noso prestixio internacional perdidos.

Estas queixas están xustificadas, pero con queixas non se avanza. O marxismo non dubidou en realizar o seu ideal económico e político cando tivo o poder para facelo, non se abstivo da brutal represión dos disidentes: en Rusia silenciou para sempre os seus inimigos masacrando a toda a intelectualidade burguesa, entre nós a través das leis para a protección da república.19 A adquisición do poder político é obviamente a condición previa de toda reforma política económica ou nacional. Iso sabémolo tan ben como os comunistas e os socialdemócratas, pero nós queremos o poder político non por si mesmo, non para explotar a posición de poder adquirida contra unha determinada clase, senón para crear as condicións previas para unha paz económica entre os camaradas nacionais unidos nunha comunidade de traballo. *A satisfacción da demanda20* é a tarefa da economía nacional, non a rendibilidade, que hoxe é case a única decisiva na produción de bens. Con esta actitude fundamental do nacionalsocialismo, entramos en definitiva oposición ás ideas económicas básicas do estado capitalista. Non se produciu o que era necesario en primeiro lugar, senón o que era rendible. Calquera cousa que non prometese xerar xuros e dividendos suficientes non foi asumida desde o principio. Como exemplo especialmente claro da loucura de rendibilidade da economía capitalista de xuros actual pode servir o feito de que a construción de vivendas, a pesar da terrible necesidade de vivendas, polo tanto, a pesar da necesidade máis urxente, simplemente non se leva a cabo porque non é rendible! Que a construción de vivendas considerada dun xeito político nacional nun sentido superior sería realmente rendible non require aquí máis explicacións, pero está inmediatamente claro polo que se dixo, especialmente con respecto ás tarefas sociais do estado. Ademais, se o pobo ten fame e conxelación, entón unha economía capitalista dirixida ao beneficio non ve de ningún xeito o seu deber en satisfacer esta necesidade mediante a produción de calzado, roupa e roupa interior barata e boa, etc., porque coa reducida capacidade adquisitiva da poboación isto non é "rendible". Por outra banda, a industria de luxo en todos os campos está a pleno rendemento, porque nunca antes se adquiriu riqueza sen esforzo tan...

[19] A Alemaña de posguerra ten unha lei semellante, a Lei Federal para a Protección da Constitución (Bundesverfassungsschutzgesetz), que foi aprobada en 1950.

[20] Por satisfacción da demanda enténdese a satisfacción, a prezos accesibles, das necesidades vitais da poboación totalidade de todos os unidos nunha comunidade nacional.

Machine Translated by Google

ansioso por rodearse de puro luxo como hoxe. Pero a idea capitalista de rendibilidade convértese en realidade nun disparate económico nas ramas da nosa economía que hoxe o gobernan todo, no sistema bancario e bursátil. O feito da posición dominante dos bancos demostra de xeito moi rechamante a falta de sentido económico da idea capitalista. Coas "producións" dos bancos e as bolsas nunca se alimentou a un neno, nunca se vestiu a unha persoa conxelada, en xeral nunca se satisfixo nin sequera o máis mínimo requisito necesario para a vida. Esta afirmación non é en absoluto unha frase demagóxica, nin sequera inclúe a prescindibilidade das institucións das transaccións monetarias, só mostra con toda claridade a enorme diferenza que existe entre unha satisfacción económica realmente nacional da demanda, como os desexos nacionalsocialistas, e unha economía baseada no lucro completamente orientada ao capitalismo privado.

Mesmo o estado nacionalsocialista terá os seus bancos e outras institucións financeiras, pero xa non serán os gobernantes da economía nacional senón os seus servos, o diñeiro xa non será o señor do estado e do pobo senón só a axuda necesaria para o intercambio de mercadorías.
Sabemos precisamente que esta batalla contra o capital bancario e bursátil significará a batalla máis dura para o movemento nacionalsocialista porque hoxe a maior plenitude de poder que o mundo xamais tivo está concentrada no capital bancario e bursátil.
Aquí trátase dunha batalla a vida ou morte polo poder, algo que o opoñente sabe mellor que a maioría dos nosos amigos e seguidores. Esta batalla será moito máis difícil porque sectores enteiros da poboación aínda están atrapados na loucura da rendibilidade.

Unha cuestión fundamental que debería responderse aquí unha vez máis con toda claridade é a cuestión de como se sitúa basicamente o nacionalsocialismo en relación coa propiedade. Das observacións fundamentais do primeiro capítulo e especialmente da oposición fundamental alí descrita ao socialismo marxista resulta, con consecuencia natural para o nacionalsocialismo, o *recoñecemento fundamental da propiedade.* Este recoñecemento da propiedade privada está demasiado profundamente ancorado na vida aria. A mente creativa que recoñece o ambiente, que o contempla para crear e formar a partir del o seu mundo, o home creativo que arrinca os seus froitos da terra mediante traballo duro, que se establece, constrúe para si mesmo fogares e cidades, que, asentado e arraigado no círculo dos seus parentes, os seus camaradas raciais, o home que logo avanza sobre tal infraestrutura arraigada no solo cara a unha cultura superior e crea para si mesmo o seu mundo nun sentido intelectual superior, nos campos da filosofía, a poesía, a música, a arte e a escultura, este home certamente non pode concibilo doutro xeito que as obras da súa man, que naceron da súa propia man, tamén son propiedade súa. Deste coñecemento do home creativo xorde directamente o respecto pola propiedade dos demais, e xorde a lei.

En oposición fundamental e irreconciliable á mente creativa atópase a mente avariciosa e ladrón doutros homes dispostos de xeito diferente, que nunca coñeceron o alento da creación, que se moven inquedamente dun lugar a outro, que nunca puideron botar raíces en ningún lugar, que non se elevaron expansivamente e desde o solo, nun longo desenvolvemento cara a unha cultura cada vez máis elevada, senón que, coa súa mente inqueda e co seu diñeiro, se trasladaron dun país a outro, despois de "pastar" as cidades ou as parcelas de terra individuais. Mesmo nos campos das nacións creativas, o xudeu estaba esencialmente bastante lonxe das producións reais, non coñecemos ao xudeu como agricultor, non como comerciante, non como enxeñeiro ou mestre de obras, non como traballador de fábricas e asalariado, e o verdadeiro xenio creativo é alleo a el mesmo nas belas artes e nas ciencias. A mente en movemento comeza a súa actividade característica só onde unha obra foi creada por unha man creativa, onde se produciu un obxecto, alí a mente avariciosa sabe procurar estes bens para...

Machine Translated by Google

si mesmo e para movelos para a súa vantaxe pecuniaria. Non para abastecer a demanda económica nacional, senón para obter o maior beneficio posible para si mesmo deste tráfico de produción a consumo, estableceuse entre produtor e consumidor: xurdiu o comerciante. Hoxe, o comerciante e o cambista convertéronse no consello de administración e no señor da banca. A economía de todo o mundo foi posta patas arriba da maneira máis sen sentido. A mente intelixente, inventiva, atrevida, creativa e produtiva xa non manda; manda a mente torta, incapaz de crear nada propio, explotadora e avariciosa. O diñeiro manda sobre o traballo e o sangue.

A mente móbil do xudeu foi capaz de facer que todo fose móbil, mesmo a terra mediante hipotecas, as industrias máis grandes e consolidadas mediante a anonimización e a través da sociedade anónima e, mediante a economía de bonos estatais, o capital internacional incluso separou os gobernos dos seus pobos. Hoxe en día, todos os gobernos dependen do gran capital empresitario e, en relación cos seus pobos, son só os cobradores de xuros dos seus señores anónimos en Wall Street, a City de Londres e París.

Estas breves observacións mostráronnos o segredo máis profundo da oposición irreconciliable entre os pobos creativos e o xudeu avaro. "O ario crea, o xudeu apodérase do mundo para si mesmo.

Aquí pódese engadir brevemente que existe unha sutil diferenza entre propiedade e posesión. A posesión non ten por que ser necesariamente propiedade, a posesión non pode ser autocreada. No caso dunha posesión, a orixe da posesión non se cuestiona. O xudeu apoderouse da propiedade dos pobos arios e agora goberna os creadores a través do seu poder financeiro. Esta forma abstracta de propiedade en forma de reclamacións legais, bonos, hipotecas, etc., fixo que o mundo enteiro hoxe estea *suxeito ao capital a través do xuro.* A forma económica capitalista de xuro xeralmente non coñece límites de posesión, permite que nacións enteiras con todo o seu traballo estean suxeitas ao xuro dun puñado de magnates bancarios e da bolsa.

Contra esta economía ladróna, non pouco aterradora e capitalista de intereses, o nacionalsocialismo establece a *limitación do dereito á propiedade.* O principio desta limitación reside na frase: "O interese público antes do interese propio". Que este límite para a propiedade, ademais, poida elevarse moito, xorde do feito de que o nacionalsocialismo non rexeitará de ningún xeito nin sequera as maiores obras industriais, sempre que permanezan en posesión privada dos creadores (pensemos en Krupp, Mannesmann, Thyssen, etc.), por contradecir os intereses do conxunto, especialmente cando os propietarios destas grandes obras teñan un sentido e unha comprensión das cuestións sociais e sexan capaces de atopar os límites axeitados entre o beneficio propio axeitado da produción, un prezo axeitado para as vendas e a satisfacción da demanda da economía nacional, e unha forma correspondente e digna de participación da forza de traballo nos ingresos das obras.

Aquí chegamos a unhas breves observacións fundamentais sobre as formas externas de produción.
A poderosa economía alemá en auxe antes da guerra distinguíase por unha mestura moi afortunada de empresas grandes, medianas e pequenas. Agora ben, en xeral, na tendencia ás grandes empresas reside un perigo para a economía nacional na medida en que o seguinte paso por riba das grandes empresas xa non serve á satisfacción da demanda, senón aos altos intereses capitalistas da dominación do mercado e da ditadura dos prezos. Non obstante, admítese claramente que certas industrias só poden funcionar como grandes empresas. Isto aplícase ás ramas industriais que xeralmente designamos como industrias pesadas. Sen querer entrar en detalles neste punto, pódese afirmar basicamente que o estado nacionalsocialista non ten razón para esforzarse por conseguir cambios fundamentais nestas formas externas da economía. O nacionalsocialismo rexeita todo tipo de "socialización ou nacionalización" no sentido marxista. O noso ideal económico esixe o maior...

Machine Translated by Google

número de existencias economicamente libres precisamente nas empresas medianas e pequenas. Sabemos que só os homes libres e independentes que poden dispor libremente do seu traballo e dos seus ingresos laborais están cheos dun serio sentimento de responsabilidade con respecto ao seu traballo, que só neste solo xorden personalidades poderosas e que só no solo da *liberdade e a responsabilidade* prospera o sentido da comunidade que une aos unidos polo traballo común a unha comunidade de vida e destino e, con iso, os converte nunha nación libre e consciente de si mesma Só nun solo así pode unirse o benestar do individuo co benestar do conxunto.

Sobre os límites do estado e da economía

O manchesterismo21 e o socialismo de Estado son polos opostos á hora de establecer os límites que o Estado debe observar na súa intervención na economía. A primeira doutrina esixe a maior liberdade posible de toda tutela estatal, e preferiría ver o Estado relegado ao papel dun vixiante nocturno. O socialismo de Estado cre que a maioría dos negocios son mellor dirixidos e administrados polo propio Estado. As formas máis extremas de socialización ou nacionalización, que é o termo ruso para a xestión das empresas por parte de todos, demostraron a todos os que observaron os experimentos socialistas imparcialmente, con claridade concluínte, que tales formas de produción comunistas son inviables a longo prazo.
Quen siga as nosas explicacións dos fundamentos da economía poderá recoñecer sen dificultade as razóns internas deste fenómeno. Por unha banda, a supresión da iniciativa empresarial, a falta do ánimo de lucro, a eliminación da competencia, e por outra banda a obriga de traballar que os soviets exercían cunha forza implacable, deben reducir ao mínimo a vantaxe da produción.

A forma gradual e máis suave de "control estatal" das empresas, tal como a coñecemos da nosa vida económica alemá, só se pode aplicar con éxito e vantaxe en diferentes campos da economía pública. Nos campos que se levan a cabo en competencia coa economía libre, especialmente no campo da gran produción industrial (carbón), o éxito comercial está fortemente limitado en comparación coa economía libre, que está en posición de tomar todas as decisións importantes de forma máis rápida e independente do que é necesariamente posible no caso das empresas estatais. Para ter un xuízo correcto sobre que empresas son en xeral axeitadas para o control estatal, debemos ter claro que posición asume o Estado no funcionamento total dunha economía

Explicamos que o nacionalsocialismo ve a tarefa da economía na satisfacción da demanda. Produtor e consumidor, fabricante e usuario, son os dous principais participantes en toda economía. Agora sabemos que o uso é, en última instancia, sempre e en todas partes puramente individual, ou exprésase moi claramente: cada anaco de pan só pode ser consumido por unha persoa, a roupa tamén está destinada só ao uso persoal, un fiat proporciona en calquera momento un teito só a un círculo pequeno e conectado, o lugar de traballo só dá en calquera momento un posto a un número quizais maior pero aínda limitado de compañeiros de traballo, polo que non podemos falar en absoluto dun consumo ou uso común de produtos. Polo tanto, se o consumo é, en última instancia, individual, o mesmo ocorre coa produción, coa produción de bens. Canto máis valioso sexa o produto do traballo produtivo, máis claro será que este xorde só dunha forza creativa altamente persoal. Para as obras da mente nos campos da ciencia e as belas artes, no campo das invencións e descubrimentos técnicos, isto é inmediatamente claro, pero mesmo no caso de obras reunidas en

21 O manchesterismo é a escola de pensamento económico que xurdiu no século XIX en Manchester como reacción contra as leis proteccionistas de Cora de 1815 e 1846. Defendía o libre comercio e apoiaba os industriais contra os intereses agrarios da aristocracia terratenente. Os principais defensores deste movemento foron Richard Cobden (1804-1865) e John Bright (1811-1889).

Machine Translated by Google

empresas semellantes ás fábricas, nas que a mecanización mediante máquinas suprime case por completo o traballo individual humano, finalmente segue sendo válido que o par de zapatos que precisamente este traballador fabrica só pode ser fabricado por este e non por outro. Non obstante, a calidade dos produtos afúndese coa crecente mecanización. Xa no negocio agrícola é válida a antiga regra: "O ollo do señor engorda o gando", é dicir, só o coidado persoal do criador obtén os mellores resultados.

Todos os intentos da economía comunista acabaron sempre nun completo fracaso.
Polo tanto, debemos declarar fundamentalmente que tanto o consumo como a produción van en contra da socialización. Agora ben, en canto a humanidade abandonou as formas económicas orixinais da economía individual na familia e pasou a formas económicas máis complexas a través da división do traballo e formou grandes comunidades estatais, interveu entre a produción e o consumo algo novo: *o comercio e o sistema financeiro.*

Esta observación filosófica económica, moi sinxela, ofrécenos a evidencia máis clara dos campos nos que o Estado ten que limitar a súa actividade económica. De feito, é inmediatamente evidente que aquí se trata de asuntos nos que todos os individuos están igualmente interesados. E é lóxico que aquí o Estado atope o seu ámbito de deberes como a encarnación dos intereses comúns.

Se a nosa filosofía económica é correcta, o estado debeu ter realizado algo exemplar nun destes campos no caso de que xa o intentase. Isto tamén o fixo no *campo do transporte.* As actuacións das autoridades ferroviarias alemás antes da guerra foron simplemente exemplares, e o son mesmo hoxe na medida en que a antiga fidelidade ao deber e á conciencia aínda imperan. Tamén se adoita atribuír ao sistema ferroviario non estatal en América unha perfección especial; isto tamén é certo nun certo contexto na medida en que o tráfico se produce con bastante máis liberdade, e moitas pequenas dificultades que connosco están ligadas ao sistema burocrático dificilmente poderían terse evitado. Mesmo a construción de locomotoras de grandes dimensións en América provocou asombro entre nós antes, pero a razón principal disto foi que o ancho máis amplo da rede ferroviaria americana o fixo posible tecnicamente. Pero este non é un aspecto do transporte, senón un feito técnico que non pertence ao ámbito das nosas observacións. Por outra banda, moito máis importante para a nosa cuestión é a seguridade do transporte nos ferrocarrís. Neste campo, os ferrocarrís alemáns foron constantemente conscientes desta tarefa primordial do transporte estatal e tamén poden presumir da reputación de ter feito, técnica e organizativamente, todo o posible. Con que imprudencia irresponsable se puxo en perigo a vida dos pasaxeiros neste campo, precisamente nos ferrocarrís americanos e franceses, despréndese da historia dos accidentes ferroviarios en ferrocarrís americanos e en ferrocarrís franceses antes da nacionalización, sempre que estes serviron á imprudente busca de beneficios dos Rothschild de París. – Mesmo aquí, polo tanto, vemos unha vez máis a oposición fundamental entre a idea capitalista de rendibilidade e a idea de deber da economía de satisfacción da demanda.

A tarefa do comercio é, en primeiro lugar, servir á economía nacional mediante a transferencia segura, rápida e barata de mercadorías e persoas aos lugares de uso ou traballo. A cuestión da rendibilidade só ocupa un segundo lugar nunha empresa estatal, ou é só unha cuestión de política arancelaria. Ao comercio pertence naturalmente tamén o sistema de correos e telégrafos. Mesmo aquí só se require a honrosa memoria das actuacións da administración de correos e telégrafos alemá para demostrar con que seguridade, rapidez e fiabilidade o estado cumpriu esta importante tarefa económica nacional.

Machine Translated by Google

O comercio, pola contra, sempre se considerou como unha tarefa exclusiva da iniciativa empresarial privada. Agora ben, non se pode falar do comercio de forma tan inequivoca como do sistema de transporte. Para unha regulación estatal, só se considera desde o principio un certo tipo de mercadorías, mesmo os bens de consumo masivo. Tan pouca comprensión como se podía esperar antes da guerra dunha regulación estatal do comercio dos produtos alimenticios máis importantes -xa que a doutrina do libre comercio rexía o noso xeito de pensar económico nacional- tan pouco se pode esperar hoxe, tendo en conta a descarada usura dos produtos alimenticios máis importantes durante o aínda inesquecible período de posguerra, que a idea de que é tarefa do Estado prover a preparación, transferencia e distribución dos produtos alimenticios máis importantes caia en solo fértil. Excepcionalmente, atopamos, mesmo entre as nosas antípodas no campo económico, os bolxeviques, intentos de resolver este problema, é dicir, a través do control estatal da produción e a súa distribución. O que está mal aí, como xa demostramos, é querer dirixir a produción ou entendela sempre dun xeito controlado polo Estado. Por outra banda, a correcta distribución da produción é sen dúbida unha tarefa estatal especialmente importante. É rechamante que en Rusia as únicas organizacións burguesas que se conservaron foron as cooperativas de produción agrícola e de consumo, é dicir, aquelas organizacións que se propuxeron precisamente a tarefa de almacenar e recoller os produtos alimenticios máis importantes no interese común e, por outra banda, de abastecer ao consumidor no interese común. Unha revisión da nosa Alemaña

A vida económica móstranos agora que, mesmo entre nós, esta idea non é completamente nova, senón que a idea cooperativa foi arraigando cada vez máis en todas partes e, polo tanto, creando as condicións previas que o nacionalsocialismo ten en mente para a regulación desta cuestión extraordinariamente importante. A utilización cooperativa dos produtos agrícolas garante, por unha banda, ao agricultor a retirada dos seus produtos a prezos axeitados, garante a compra cooperativa de fertilizantes, implementos agrícolas, etc., e especialmente fai intentos de garantir a satisfacción da demanda mediante o establecemento de almacéns agrícolas. Por outra banda, os sindicatos de consumidores, pola súa banda, tomaron medidas completamente prácticas para subministrar os produtos aos consumidores o máis directamente posible e, sobre todo, coa supresión do comercio intermediario. Unha fusión das cooperativas de produción e as cooperativas de consumo baixo a supervisión estatal está destinada a resolver esta cuestión.

Mesmo aquí o cerne da cuestión volve ser: *non a rendibilidade, senón a satisfacción da demanda é a primeira tarefa da economía.*

Para o comercio queda máis que suficiente para ocupalo, especialmente en todos os campos onde o factor persoal de risco entra en cuestión. Para un produto alimenticio que sexa seguro sempre, e en todas as circunstancias das vendas, os factores que caracterizan ao empresario elimínanse desde o principio.

O sistema financeiro é o terceiro e máis importante elemento que debe ser sometido á regulación estatal. Moitos teóricos financeiros explican o diñeiro como un medio de intercambio de produtos; esta explicación non é falsa, pero tampouco é exhaustiva e clara. Non obstante, esta definición expresa a sensación correcta de que o diñeiro é unha axuda para o tráfico de mercadorías. O feito de que o Estado reclame para si mesmo o privilexio da moeda xa demostra que considera o diñeiro como un campo especialmente importante da vida pública. O feito de que o Estado producise toda unha serie de seccións no código penal que tratan da falsificación demostra do mesmo xeito que se trata dun asunto público de primeira importancia. De feito, o Estado tamén leva moito tempo determinando a través da súa propia autoridade o que debe ser válido como diñeiro en público.

Machine Translated by Google

comercio. Unha orientación especial dos teóricos financeiros –os cartalistas22– representa a teoría estatal do diñeiro que declara sumariamente: «O diñeiro é o que o estado declara que é diñeiro». Deste xeito, o diñeiro sepárase por completo da substancia do diñeiro, e o selo da soberanía estatal é suficiente para facer «diñeiro» a partir de ferro, aluminio, porcelana e, sobre todo, papel. O presente ensínanos que esta teoría se converteu en realidade. Os opoñentes destes teóricos financeiros –os metalistas23– aférranse á vella idea de que o diñeiro debe ter un valor interno, polo tanto, debe ser de metal precioso (ouro e prata). As relacións do presente non confirman esta orientación porque, de feito, o estado mesmo fai diñeiro con papel, e de feito diñeiro co que realmente se pode comprar algo, mesmo cando os billetes están feitos de papel sen valor. Pero a cuestión do poder adquisitivo deste diñeiro é outra historia. Aquí, o poder adquisitivo do diñeiro en declive, que está en proporción inversa á cantidade crecente de papel moeda, parece darlles razón aos metalistas, xa que en realidade as moedas de ouro e prata non causaron a perda de poder adquisitivo do papel moeda. Pero isto débese a outra razón, concretamente ao carácter mercantil do diñeiro de ouro. Non porque o diñeiro de ouro sexa ouro real mantén o seu poder adquisitivo, senón porque o diñeiro de ouro tamén é unha mercadoría. A moeda de vinte marcos hoxe en día deriva o seu poder adquisitivo non en absoluto do signo monetario estatal estampado "20 marcos", senón do seu contido de mercadoría de ouro refinado. Pero non podemos deternos máis tempo aquí nestas cuestións controvertidas da teoría financeira, teremos que falar con máis detalle sobre estas cuestións na representación do sistema financeiro estatal segundo o razoamento da reforma nacionalsocialista. Aquí trátase de recoñecer que o sistema financeiro, no caso da cuestión que nos ocupa neste momento sobre os límites do Estado e a economía, pertence en calquera caso aos campos que, como asunto eminentemente importante de toda a vida económica, exactamente como o comercio e a comercialización dos produtos alimenticios máis importantes, deben estar definitivamente sometidos á máis coidadosa regulación fiduciaria por parte do Estado.

A importancia do problema financeiro en si mesmo non require hoxe en día ningunha explicación especial. O poder das grandes potencias financeiras que o gobernan todo é manifesto para calquera que o desexe ver. A persoa perspicaz xa recoñeceu hai tempo que precisamente a maneira incompetente e falsa en que o Estado se posicionou con respecto ao sistema financeiro é a razón básica das actuais condicións catastróficas nas finanzas estatais. O feito de que a maioría dos chamados bancos centrais estatais non sexan en absoluto institutos puramente estatais, senón sociedades anónimas nas que os gobernos só se reservaron certos dereitos de supervisión xa dá unha idea das condicións confusas no ámbito do sistema financeiro público.

As bases políticas nacionais

Non hai estado sen poder e, sen autoridade, non hai goberno. Nada é máis evidente e máis inmediatamente obvio para o sentido común. Hai que atribuírllo ao total abandono do noso pensamento público se, entre nós nos círculos gobernamentais, aínda hoxe se cre que se é capaz de gobernar cunha total falta de poder militar e político.

O poder sen un instrumento de poder é impensable; o poder político e os medios militares de poder condénsanse mutuamente do mesmo xeito que a economía e a moralidade non poden separarse. Para recuperar o poder perdido, só existe o único medio de crear un instrumento militar de poder.

22 Os cartalistas apoian o uso de diñeiro fiduciario ou de fichas emitidas polo goberno (en latín: charta) como moeda nacional.
23 Os metalistas sosteñen que o diñeiro deriva o seu valor dos metais preciosos e opóñense ao diñeiro fiduciario por non ter valor intrínseco.

Machine Translated by Google

Que terriblemente foi castigada a nosa pobre patria porque abxurou da idea de poder e se entregou á fanfarria pacifista que experimentamos agora a diario e a cada hora. "Para evitar unha situación peor" rendémonos e destruímos as nosas armas, "para evitar unha situación peor" asinamos o ditado de Versalles, "para evitar unha situación peor" o goberno de Berlín dixo si e amén a todo o que se nos esixía, "para evitar unha situación peor" permitimos que toda malicia, toda humillación, toda explotación fose levada contra nós. Con esta descarada consigna de covardía e abxección, o pobo alemán foi levado a unha miseria cada vez máis profunda. Cumprimos o que se nos esixía, e...

Un ministro que desexaba ser alemán, o doutor Rathenau24, atreveuse a declarar publicamente: Non hai unha incapacidade absoluta para cumprir, só se trata de ata onde se lle pode permitir a un pobo caer na angustia! Isto significa, noutras palabras, aínda que as palabras de Rathenau xa son bastante claras: a nación alemá está completamente indefensa, politicamente é completamente impotente, intelectualmente foi case estancada, simplemente pode seguir traballando. Deixouse cargar cunha carga de culpa tan xigantesca que os membros do Pobo Elixido poden, con estas reparacións, levar para sempre unha vida glamurosa e sen traballo en todos os países do mundo a costa do traballo alemán. Pero agora existe o perigo de que mesmo a enorme forza de traballo dos alemáns poida romper baixo a fantástica carga. Polo tanto, os alemáns deben manterse vivos constantemente mediante estimulantes e precisamente deste xeito manterse ao límite da súa capacidade de rendemento físico para que poidan traballar convocando todas as súas forzas sempre coa enganosa esperanza de que algún día poidan liberarse das súas cargas. "Só se trata de ata onde se lle pode permitir a un pobo caer na angustia!". Este era o sentimento político do ministro Rathenau tan celebrado por todos os republicanos.

Se recordamos este paradigma da arte gobernante alemá moderna, só o fixemos para confirmar este exemplo tan espantoso que se atopa tan preto de nós, dunha nación indefensa e sen armas que simplemente ten que soportalo todo, mesmo calquera burla. Contra isto é válida para nós a crenza nun estado externamente poderoso que só pode garantir a paz e a liberdade. Prescindimos das razóns históricas, esta non é a tarefa dun manifesto, senón unha cuestión para o historiador.

A contraparte da idea dunha política de poder dirixida externamente é o estado constitucional ríxido dirixido internamente. Achegámonos bastante a esta condición ideal no estado de poder bismarckiano, pero nos campos que concernían ao sistema financeiro e ao recoñecemento ilimitado da propiedade privada e as demandas que dela derivaban, as nosas ideas legais estaban totalmente suxeitas á idea capitalista.

Non require especial énfase que, en termos de política interna, o nacionalsocialismo se basea incondicionalmente no punto de vista da lei na medida en que todos deben ser iguais ante a lei e non debe haber diferenzas nas ordes sociais. Pero debe producirse unha transformación esencial.
realizarse con respecto á idea básica da lei que significa para o alemán unha necesidade interna, unha subordinación voluntaria aos intereses superiores do conxunto, mentres que as prescricións da lei válidas entre nós hoxe aparecen simplemente como un mandamento do poder e, de feito, como mandamentos dun poder que non está ao servizo do conxunto, senón que, precisamente en relación coas cuestións de propiedade, colocou a protección da propiedade por diante da protección

24 Walther Rathenau (1867-1922) foi un industrial e político xudeu que exerceu como Ministro de Reconstrución en 1922 e como Ministro de Asuntos Exteriores en 1922. A súa insistencia en que Alemaña debía cumprir as súas obrigas baixo o Tratado de Versalles provocou a hostilidade dos nacionalistas alemáns e foi asasinado en xuño de 1922. A reacción do goberno de Weimar a este asasinato foi a promulgación en xullo de 1922 da Republikschutzgesetz (Lei para a protección da república), á que Feder adoita referirse.

Machine Translated by Google

da persoa. A cuestión da nova ordenación do dereito público terá que ser tratada con máis detalle noutra sección.

Agora pasamos brevemente ás cuestións da forma estatal externa. Unha decisión final sobre esta cuestión non é en absoluto urxente. En xeral, só se pode resolver despois dunha purga bastante básica das nosas condicións políticas internas. O único camiño posible para esta purga política interna parécenos ser exclusivamente a través dunha ditadura que con total determinación corte e queime as fontes de descomposición e enfermidade no noso corpo nacional.

As esixencias que lle impomos a un líder así son extraordinariamente altas; un amor apaixonado polo seu pobo, unha vontade inflexible, unha certeza virtualmente sonámbula en todas as súas decisións deben distinguilo. Que as súas capacidades intelectuais deben superar a media é evidente, pero o coñecemento e as capacidades nos diferentes campos non son o factor decisivo. O coñecemento e a aprendizaxe poden ser realizados por outros (cantos homes hai de altos coñecementos, gran claridade de pensamento, gran intuición, o mellor talento artístico) pero se lles falta o último, a vontade apaixonada, o impulso inquebrantable, baseado na máis profunda seriedade moral, entón nunca avanzarán á fronte das nacións, como pioneiros e líderes, cara a novas alturas. Pensamos en xenios relixiosos como Cristo e Lutero, Savonarola25 e Mahoma, estadistas como Bismarck e Cromwell, xenerais como Federico o Grande e Yorck26, etc. O ditador debe estar completamente libre de todas as restricións e dúbidas innecesarias, para el non pode haber ningunha inevitabilidade, xa que debe ser el quen faga historia e apodérase con man audaz e decidida cando chega a súa hora, encarna o anhelo da nación e, polo tanto, nunca erra e déixase levar polo amor fanático daqueles aos que o seu acto trae liberación. Debe ser capaz de odiar, tan forte e despiadadamente como ama ao seu pobo e á súa sagrada tarefa. En relación cos seus axudantes e colegas, el é o primeiro *entre as persoas libres e iguais.*

Esta antiga idea alemá constitúe o alicerce desta férrea conexión entre o líder
e os seus amigos en aras da causa.

El é o líder porque demostrou o seu valor, e sempre que o demostre.

Todo poder parece como se fose redobrado pola súa presenza
El extrae toda enerxía latente,
Amosando a cada un o seu peculiar talento,
Pero deixando que todo sexa como a natureza o fixo,
E vixiando só que non sexan outra cousa
No lugar e momento axeitados.

(Schiller, Wallenstein)27

É estrito e duro consigo mesmo, oriéntase segundo as súas propias leis. Ten tempo para todos e escoita a todos, pero é perfectamente capaz de diferenciar entre o importante e o non importante. Para acadar o seu obxectivo pode que non teña medo de

25 Girolamo Savonarola (1452-1498) foi un frade dominico que predicou contra a corrupción do estado e do clero e profetizou que Florencia se convertería nunha poderosa Nova Xerusalén se corrixía os seus vicios morais. A súa negativa adicional a apoio á Liga Santa do Papa Alexandre VI contra Francia provocou a súa excomuñón en 1497 e a súa execución o seguinte ano.

26 Ludwig Graf Yorck von Wartenburg (1759-1830) foi un mariscal de campo prusiano que se opuxo á cooperación do xeneral prusiano Julius von Grawert cos franceses durante a invasión de Rusia por parte de Napoleón en 1812 e, polo tanto, foi fundamental na formación da Sexta Coalición contra Napoleón que rematou co exilio de Napoleón a Elba en 1814.

27 Friedrich Schiller, Os pequenos, a primeira obra da súa triloxía Wallenstein (1799). A tradución é de Samuel Taylor Coleridge.

Machine Translated by Google

sangue e guerra, pode que non descanse e relaxe ata que alcance o seu obxectivo, entón asegura a súa creación na medida en que isto sexa humanamente posible, pero el mesmo pode retirarse, como fixo o ditador Sila, e así asegura o seu traballo dun xeito dobre, xa que opera desde a distancia pero aínda así non forza que todo a través da súa forte personalidade sexa medido por estándares extraordinarios; por outra banda, un seguimento máis libre e independente poderá desenvolverse se o Titán non determina constantemente a vida política cotiá senón que segue sendo o líder no sentido espiritual. Tal brillantez de acción distinguirá ao ditador que volverá levar a Alemaña a unha altura. Se entón se atopa a saída do lodazal a través do logro dun líder extraordinario, as condicións previas internas e externas para unha vida nacional independente serán recuperadas, entón a nación poderá decidir unha vez máis sobre a forma externa do estado.

A nosa visión da futura forma estatal estará esencialmente influenciada pola maneira en que se constituirán certas formas da vida pública, especialmente o sufraxio e a representación popular derivada delas. Certamente poderiamos pensar na posibilidade dunha forma estatal republicana saudable, como na antiga Roma. De feito, case todas as memorias históricas en Alemaña apuntan á forma estatal monárquica. Agora ben, coa forma estatal monárquica non está de ningún xeito ligada inseparablemente a idea dinástica. Pola contra, parece que con demasiada frecuencia os intereses dinásticos se desenvolveron en gran medida en prexuízo das nacións. Outro factor aconséllanos extremar a precaución na cuestión dunha posible reintrodución da forma estatal monárquica, consecuencia da herdabilidade entre as dinastías. Na dolorosa historia do pobo alemán, pódese atopar repetidamente que a terceira xeración despois dun gobernante significativo malgastou a herdanza dos seus antepasados, danou a honra e o valor da nación, perdeu a posición de poder do imperio e destruíu a paz e o benestar dos cidadáns. O que o alemán imaxina cando fala das vantaxes da monarquía, especialmente baixo unha casa gobernante hereditaria, é sempre o pensamento daqueles aos que a historia lles deu o epíteto "o Grande". Pensamos con iso en Carlos o Grande, Otón o Grande28, Federico o Grande29 e os poucos que están clasificados ao mesmo nivel que estes gobernantes reais; pero só unha lembranza fugaz da galería de incapacidade, indolencia, egoísmo, prodigalidade, fantasía, distancia do pobo e outras características perigosas que están ligadas aos nomes de Luís o Piadoso30, Otón III31, Venceslao32, Carlos VI33

,

[28] Carlomagno (ca. 742-814) converteuse en rei dos francos en 768 e estendeu o seu dominio máis alá de Francia a un territorio carolinxio imperio que abarcaba a maior parte de Europa occidental.

29 Otón o Grande (912-973) foi o duque de Saxonia que se converteu en rei dos alemáns en 936, derrotou os maxiares en 955 e conquistou o reino de Italia en 961. En 962 foi coroado emperador polo papa Xoán XII e reinou desde Roma como emperador do Sacro Imperio Romano Xermánico.

30 Luís o Pio (778-840) foi fillo de Carlomagno, con quen gobernou como coemperador desde 813. En 817 dividiu o seu imperio entre os seus tres fillos e o seu sobriño Bernardo, que gobernou como rei de Italia. Non obstante, Bernardo rebelouse contra o seu tío e foi castigado cunha sentenza de cegueira, pouco despois da cal morreu. Luís expiou publicamente a súa crueldade e, polo tanto, perdeu gran parte do seu prestixio como gobernante. O imperio franco estivo marcado por guerras civís durante o resto do seu reinado.

[31] Otón III (980-1002) dirixiu o Sacro Imperio Romano Xermánico desde o ano 996 e enfrontouse a moita oposición durante o seu reinado por parte dos pobos eslavos, polo que se viu obrigado a abandonar os territorios imperiais ao leste do Elba, aínda que conseguiu consolidar a influencia do cristianismo en Polonia e Hungría.

[32] Václav I (ca. 907-935) da dinastía Pÿemyslida foi duque de Bohemia desde 921. En 929, Bohemia foi atacada polo rei franco oriental, Henrique o Paxaro, e obrigada a retomar o pago de tributos a este último. Václav foi asasinado por un grupo de nobres aliados co seu irmán Boleslav, que se converteu no seguinte duque de Bohemia.

33 Carlos VI (1368-1422) era chamado "le bien-aime" (o Amado), así como "le fou" (o Tolo). Padecía ataques de tolemia e o seu reinado estivo marcado polos continuos conflitos da chamada Guerra dos Cen Anos. Henrique V de Inglaterra aproveitou a disputa continua de Carlos con Borgoña, quen derrotou aos franceses na batalla de Azincourt en 1415.
Polo Tratado de Troyes asinado en 1420, Henrique recibiu en matrimonio a Catarina, filla de Carlos VI, así como a sucesión ao trono de Francia.

Machine Translated by Google

Abonda con Friedrich Wilhelm III34 e Wilhelm II35 para recoñecer claramente que a forma de estado dinástico non inclúe de ningún xeito unha garantía do benestar da nación.

O que expresa a inclinación do alemán á monarquía é a necesidade dun líder e a disposición a subordinarse a un líder. Precisamente esta última característica é quizais unha característica especialmente típica do alemán, coñecemos demasiado ben este trazo do carácter alemán nos seus aspectos bos e malos. A lealdade ata a morte permitiulle loitar e obter as vitorias máis poderosas, permitiulle seguir incluso bandeiras estranxeiras; pero tamén inclúe unha gran falta de independencia entre os tipos máis débiles ata o punto da inutilidade e a servidume, o amor ás cousas estranxeiras e a falta de xuízo.

Polo tanto, a cuestión relativa á sucesión non é difícil de resolver na propia Alemaña.
A cuestión moito máis difícil reside no problema do líder.

Ata o de agora, a escolla do líder deixouse máis ou menos sempre á pura casualidade.
O leito matrimonial principesco non é en absoluto unha garantía da capacidade intelectual e dos trazos de carácter necesarios que, por suposto, se lle esixen a un monarca. E se lembramos a economía alemá moderna, onde a mera pertenza ao partido decide a cualificación para os postos oficiais máis altos, debemos prestarlle especial atención a esta cuestión.

A dificultade reside, en calquera caso, na salvagarda das calidades morais e de carácter daqueles en cuxas mans debe estar o destino do pobo. Porén, mentres que un ditador asume o liderado por si mesmo, como portador do anhelo nacional, un futuro líder debe xurdir realmente da vontade consciente da nación como o mellor e máis axeitado.
Deste xeito, pode quedar completamente aberto se o maior valor debe estar unido nunha soa persoa ou se a dirección do estado debe estar constituída por dúas ou máis. En calquera caso, unha cousa permanece firme para nós, que a quen se lle confía a dirección dos máis altos asuntos estatais, xa sexan cabezas coroadas ou un triunvirato consular, a maior responsabilidade estará, no mellor dos casos, ancorada na constitución. Polo tanto, a maior responsabilidade será o fundamento político nacional máis esencial que distinguirá o estado nacionalsocialista das formas de goberno anteriores.

Un aspecto especial dos fundamentos políticos nacionais do estado nacionalsocialista é a esixencia dun estado nacionalista no que os membros de países e razas estranxeiras sexan excluídos da dirección dos asuntos estatais, así como da asunción de cargos públicos.

A gran lección de toda a historia alemá pódese resumir no feito de que Alemaña sempre foi pobre, débil e miserable cando os seus gobernantes perseguían intereses estranxeiros e cando as pequenas preocupacións das provincias e cidades individuais se colocaban por riba dos asuntos comúns do Reich; e do mesmo xeito, Alemaña sempre foi forte e poderosa cando estaba unida e os seus gobernantes pensaban e sentían dun xeito alemán e as provincias e cidades sentíanse como membros da gran patria común. Peche da nación externamente con toda a liberdade e diversidade internamente. Esta é a idea correcta dun estado alemán. O Reich de Bismarck xa

34 Federico Guillerme III (1770-1840) foi rei de Prusia desde 1797. Aínda que intentou levar a cabo unha política de neutralidade nas guerras napoleónicas e non se uniu á Terceira Coalición, o partido probélico, apoiado pola súa raíña Luísa, obrigouno a unirse á Cuarta Coalición de 1806, o que levou á batalla de Jena, na que Prusia foi derrotada por Napoleón.

35 Guillerme II (1859-1941) foi o último emperador alemán e reinou dende 1888 ata novembro de 1918. Guillerme non apoiou as estritas leis antisocialistas de Bismarck e destituíu o chanceler en 1890. Cando Austria se viu obrigada a atacar Serbia despois do asasinato do arquiduque Francisco Fernando en Saraxevo, decidiu apoiar a Austria-Hungría aínda que era consciente dos perigos dunha guerra na que poderían participar Rusia, Francia e Inglaterra.

Machine Translated by Google

achegouse moito a este ideal da idea do Estado alemán, só que os nosos irmáns raciais na Austria alemá36 aínda permanecían fóra do Reich.

Polo tanto, a unificación de todas as tribos alemás nun estado nacional pechado é o noso obxectivo político nacional máis destacado. Politicamente, o carácter federativo e federal das provincias máis grandes, tal como se produciu historicamente, debe manterse ou reconstruírse. As liñas base da política nacional neste sentido son as seguintes: todas as funcións do Reich nas que se trata da posición política de poder do Reich alemán con respecto aos países estranxeiros son asuntos do Reich. Trátase do Ministerio de Asuntos Exteriores, as embaixadas e os consulados, o sistema de pasaportes, o control do comercio exterior, o sistema aduaneiro e, sobre todo, o exército e a armada.
Politicamente, por outra banda, débese fomentar a idea da independencia máis ampla das provincias ou estados federais individuais. A independencia financeira é a condición previa para a existencia independente da nación, polo que a lexislación tributaria terá que delegarse principalmente nas provincias.

A lexislación sobre dereito civil, mercantil e penal regularase pola lei do Reich pero subordinado na práctica ás autoridades xudiciais e policiais provinciais.

Do mesmo xeito, as institucións de transporte estarán reguladas segundo as directrices da lei do Reich, pero, con todo, permanecerán, tanto nas súas finanzas como administrativa e operativamente, baixo a soberanía provincial.

Que a liberdade relixiosa deba seguir estando plenamente protexida pola constitución non require unha mención especial; por outra banda, as relixións cuxos escritos non estean escritos integramente en lingua alemá e sexan accesibles a todos e cuxo contido conteña doutrinas perigosas para o Estado non gozarán desta protección.

A forma constitucional do carácter socialista básico do Reich é especialmente salientable no ámbito do dereito laboral, así como nos ámbitos dos seguros de enfermidade, accidente, vellez e invalidez, e implementarase mellor do que ocorre hoxe.

Información e establecemento de obxectivos

Se todo tratamento exhaustivo de cuestións relacionadas co tempo esixe unha resposta ás tres preguntas: Como é agora? Como xurdiu? e Que é agora? –pois sen esta investigación básica nunca se espera un traballo completo e concienzudo–, isto é válido nun sentido máis elevado cando se trata de construír un novo estado. Unha descrición da situación actual no ámbito deste traballo ten cabida, naturalmente, só na medida en que se trata de extraer as características esenciais das condicións críticas actuais do estado e da economía. Nesta tarefa débese evitar especialmente tomar calquera síntoma como causa. Esta é precisamente a arte de todo diagnóstico que non se deixa enganar por externalidades ou excrecencias, senón que afonda na razón das cousas. Isto faise máis claro no exemplo médico ou no caso dun home vivo. Se aparece unha inflamación nalgún lugar do corpo, a causa debe buscarse primeiro na doenza da parte afectada do corpo; o feito de que esta parte do corpo estea enferma ten a súa causa nun mal estado do sangue; pero mesmo este coñecemento non debe considerarse como a causa última, senón que o mal estado do sangue será á súa vez consecuencia dunha nutrición deficiente ou insuficiente. Agora ben, a cura non podería ter éxito se o médico combatese

36 A República de Austria Alemá foi o nome que se lle deu ao estado formado en 1918 despois da Primeira Guerra Mundial a partir das terras de fala alemá do Imperio Austrohúngaro. Incluía, ademais dos actuais territorios austríacos, o Tirol do Sur e Tarvisio (agora en Italia), o sur de Carintia e o sur de Estiria (agora en Eslovenia) e os Sudetes e a Bohemia alemá (agora na República Checa).

Machine Translated by Google

só o fenómeno externo; así, no mellor dos casos, produciríase un alivio temporal, un alivio das dores, pero a enfermidade continuaría. Mesmo un intento de cura mediante un tratamento purificador do sangue non podería traer unha cura duradeira se non se eliminase a causa básica, é dicir, a nutrición deficiente ou mala ou outras circunstancias nocivas. Só un tratamento deste tipo desde dentro cara a fóra pode traer unha cura real. Isto está claro para todos. Precisamente así debe levarse a cabo a investigación se temos que tratar cun corpo nacional enfermo. Mesmo aquí é moi pouco útil se se combaten os síntomas externos da enfermidade. Séntese demasiado ben como unha triste verdade o coñecido dito: "Os pequenos canallas son aforcados; os grandes son liberados". A frecuencia de violacións contra o interese común é só o sinal externo do feito de que entre bastidores se desenvolven cousas que prexudican o benestar común en gran medida. Porque só se algo está podre no estado poden persistir danos tan grandes e converterse nun perigo duradeiro para a existencia do propio estado. Se así o propio estado está enfermo, é de supoñer coa maior probabilidade que a causa diso sexan as actitudes intelectuais erróneas con respecto ás preocupacións populares e con respecto ás funcións e autoridade reais do propio estado. Polo tanto, pódese esperar unha cura, en última instancia, dunha nova idea saudable do estado, mediante a creación dunha dirección estatal saudable e poderosa que sexa totalmente independente e non estea cargada cos pecados do pasado. Toda solución que parte dun compromiso cos poderes existentes ou que busca vincularse de novo ás formas colapsadas do estado anterior leva en si mesma a semente da súa propia decadencia. Neste sentido, tamén se debe advertir contra o apego a formas estatais históricas que, de feito, non eran malas en si mesmas, pero que aínda así sucumbiron moi rapidamente a un colapso.

Cales son agora as características máis rechamantes da crise actual?

Externa e superficialmente, como no caso da febre (temperatura alta) ou, traducido en termos económico-políticos: axitación, tensión en cada ocasión, inquietude e desorde. É extremadamente significativo que toda persoa preguiceira e abafada, pero tamén todo o exército dos debedores reais, sempre eloxiaron coa voz máis alta o "descanso e a orde" como a panacea. O descanso e a orde non son, naturalmente, un obxectivo político en xeral, senón só unha condición que demostra que as condicións saudables imperan dentro do corpo nacional. Pero se unha nación está enferma, é bastante natural e evidente que isto se manifeste en inquietude e desorde. Unha actitude política que predica e busca establecer só "descanso e orde" está, polo tanto, totalmente errónea; por outra banda, só axuda a que a enfermidade entre cada vez máis profundamente, ata que a morte entra cos cólicos máis espantosos. Mesmo as úlceras e as supuracións, pensadas como personificacións, desexan naturalmente que o enfermo permaneza bastante tranquilo, xa que os bacilos poden multiplicarse entón con marabilla de rapidez e estenderse por todo o corpo e putrefalo completamente tamén internamente. Non, todo o contrario: ¡fora as supuracións! Hai que eliminalas, non se poden aducir as dores do ataque cirúrxico como contraargumento; hai que sacar o paciente do seu mal ambiente e, sobre todo, debe recibir unha dieta saudable e forte.

Outros síntomas son a cobertura de postos estatais con elementos inadecuados, a disposición de asuntos estatais mediante decisións maioritarias, a chegada de decisións maioritarias no parlamento que non teñen ningunha responsabilidade, a elección deses parlamentos segundo un sufraxio que externamente é o máis libre e universal, pero internamente especula con...
a falta de xuízo das masas e simplemente suprime unha mellor perspicacia e un maior sentimento de responsabilidade. Un goberno que depende das maiorías parlamentarias –que xorden por pura casualidade e para as que só as consideracións políticas de partido son decisivas– pode, naturalmente, pola súa banda, xa non ser o gardián obxectivo do benestar común, senón que é o

Machine Translated by Google

terreo de xogo para políticos de partido ambiciosos e doutrinarios obstinados. Todos estes síntomas pódense resumir na palabra "parlamentarismo".

Este *parlamentarismo* é a gran mentira democrática da capacidade do pobo para o autogoberno. Por suposto, podemos pensar que os cidadáns estatais conscientes da súa responsabilidade son completamente capaces de xulgar con autoridade os asuntos públicos e de dirixir o destino da súa comunidade ou país, pero un sufraxio como o universal, directo e secreto para persoas maiores de 21 anos de ambos os sexos, leva en si mesmo necesariamente a semente do vil goberno dos inferiores e sen escrúpulos.

Xunto co vil dominio dos parlamentos e os gobernos que dependen deles, hoxe en día existe un goberno real, a pesar de todas as consignas anticapitalistas dos marxistas, *do gran capital de préstamo.* As altas finanzas son o gobernante ilimitado do Estado e da economía. Ningún goberno se atreve a tomar medidas drásticas contra os intereses de lucro do mundo bancario e bursátil. Todas as nacións quedaron vinculadas en xuros e peaxes a esta potencia mundial supranacional a través de débedas nacionais xigantescas. Os resultados desta escravitude de xuros son enormes, sacoden o mundo enteiro ata os seus cimentos nas relacións económicas e políticas nacionais. A recadación de xuros converteuse, de feito, no principal traballo dos gobernos. Isto significa para as nacións unha explotación fiscal espantosa e unha drenaxe a través dos diversos métodos de impostos directos e, especialmente, indirectos, a través dunha inflación imparablemente progresiva que levou no seu auxe a roubar os aforros de toda a clase media. Este dominio ilimitado da bolsa de diñeiro exerce, detrás da máscara do dereito legal aos xuros, o dominio máis brutal que xamais gobernou o mundo. Leva a un empobrecemento e unha pauperización das masas e, especialmente, daqueles círculos para os que a adquisición de diñeiro non é un obxectivo en si mesmo e, polo tanto, non é o punto central de todo o seu pensamento. Só disto xorde a consecuencia máis terrible deste dominio financeiro absoluto, é dicir, a degradación moral dos pobos que se atopan baixo este dominio. Todos os instintos están dirixidos á adquisición e á posesión, todos os conceptos de lealdade e fe afúndense na busca despiadada do beneficio, o home respectable vese obrigado a experimentar que, como recompensa pola súa respectabilidade, debe afundirse cada vez máis mentres que a falta de escrúpulos trae beneficios xigantescos no caso de todos os negocios posibles e imposibles. Círculos desesperadamente grandes loitan polo seu sustento, uns ingresos soportables só a través do traballo fanse cada vez máis difíciles.

En frontes pechadas, os traballadores buscan extorsionar con salarios cada vez máis altos, as folgas sacoden os lugares de traballo económicos, paralizan a súa produción e prexudican indirectamente sobre todo a aqueles que dependen da maior produción posible de bens para a economía nacional, precisamente aos propios traballadores.

Como fenómeno total podemos resumir estas condicións baixo o concepto de *"mammonismo".*

A cara oposta deste *mamonismo* é a *cosmovisión marxista* nada do estado de ánimo intelectual das vítimas da violación mamónica. Sabemos moi ben que as mentes xeniais dos marxistas foron capaces de usar habilmente este estado de ánimo intelectual para si mesmos como manexadores do capital internacional e, ao mesmo tempo, desviar de si o odio dos explotados, pero temos que lidar aquí cunha disposición intelectual que se opón non só dun xeito obstrutivo, senón tamén dun xeito sumamente hostil ao restablecemento dunha sociedade nacional saudable.

estado.

A esencia do *marxismo* debemos albiscar no feito de que nega a propiedade privada e, con iso, priva de terreo toda economía e, máis alá diso, toda cultura superior; ademais, no feito de que fomentou a idea da loita de clases e, con iso, esnaquizou o pobo en...

Machine Translated by Google

diferentes clases loitando mutuamente entre si. Abonda con sinalar a miseria anónima do pobo ruso, onde, no estado soviético, esta doutrina errónea que mata a nación e a economía traduciuse á realidade na súa máxima expresión.

E se agora buscamos os patóxenos reais da enfermidade, estrañamente atopámonos en todas partes con xudeus como líderes e principais beneficiarios.

A cuestión xudía está a converterse nunha cuestión mundial sobre cuxa solución se centra o benestar e a ai das nacións dependerá.

A esta cuestión dedicarase un traballo especial nesta serie da Biblioteca37 .

Unha revisión da historia móstranos que as nacións desesperadas tentaron unha e outra vez liberarse deste mal mediante a represión sanguenta e a erradicación de xudeus individuais, pero despois dalgunhas xeracións os xudeus volveron unha vez máis fortes e financeiramente máis poderosos despois de tales pogromos.

Polo tanto, debemos evitar buscar a solución da cuestión xudía deste xeito primitivo; de feito, non se pode matar o bacilo da peste individualmente, só se pode erradicar cortándolle as necesidades vitais.

O antisemitismo que está a aflorar en todo o mundo é o sinal de que as nacións recoñeceron o seu maior e máis mortal inimigo, pero agora é a nosa tarefa dirixir este coñecemento emotivo correcto dun xeito correcto e razoable.

A batalla contra *o marxismo* e, por conseguinte, contra os xudeus ten éxito mediante a educación incansable das masas envelenadas. É a primeira etapa da nosa batalla.

A ruptura da escravitude dos xuros é a última e máis dura batalla no campo económico pola liberación do pobo e do Estado da rede dourada do sistema financeiro supranacional.
poder.

Só despois de loitar por estas etapas, e cando a vitoria estea totalmente arrebatada e asegurada, será o momento de levar a cabo todas as reformas adicionais que lle darán ao corpo nacional debilitado e enfermo unha nova vontade de vivir e unha nova forza vital que primeiro realizará o que hai nas nosas mentes, no que todos cremos con corazóns brillantes e polo que loitamos con vontade inflexible:

O renacemento de Alemaña.

Unha Gran Alemaña nova, libre e unida nun estado de traballo e rendemento saudable, firme e poderoso.

37 O traballo de Feder sobre os xudeus, Die Juden, foi publicado en 1933 como vol.45 da Nationalsozialistische Bibliothek.

Machine Translated by Google

2. O programa

A orixe do programa

Toda obra require un plan, toda realización debe estar precedida dunha creación intelectual.
Canto máis claros e mellor elaborados sexan os planos de construción, máis fermoso e rápido se erixirá o edificio.
Mesmo as novas estruturas políticas requiren un plan de construción claro, isto chámase aquí programa político.

As esixencias que se lle deben impor a un programa político son moi elevadas e moi diversas. Trátase dunha tarefa da máxima responsabilidade, xa que o benestar e a desgraza do propio pobo dependen de se o plan foi bo. Un programa debe, ademais, abordar, coa brevidade máis concisa, todos os campos importantes da vida pública, debe resistir todas as críticas, non debe perderse en detalles, non debe ofrecer aos opoñentes ningún punto débil innecesario, non debe espertar ningunha esperanza utópica que non se poida satisfacer máis tarde. O programa debe ser unha imaxe fiel do estado que vén e da nova economía. Debe mostrar a todos en liñas xerais o esbozo da orde estatal e económica desexada, pero tampouco pode restrinxir nin anticipar a execución nos seus detalles.

Todo programa tamén ten unha historia e un desenvolvemento, pero certamente é unha pedra angular da corrección fundamental dun movemento se, despois de tantos anos, non se debe cambiar nada esencial nas súas características básicas e só se deben eliminar algunhas escuridades. Só o punto programático máis importante e rechamante do antigo programa do 24 de febreiro de 1923, nº 11, "Abolición da renda sen traballo nin esforzo, ruptura da escravitude do interese", require urxentemente un tratamento programático exhaustivo en termos políticos nacionais, financeiros e económicos. O tratamento detallado deste punto non era naquel momento unha necesidade tan absoluta porque, naquel momento, os escritos máis detallados relacionados con isto, o Manifesto pola ruptura da escravitude do interese e a quebra do estado, a súa solución, eran case os únicos escritos existentes e eran plenamente coñecidos e familiares polos fundadores e primeiros seguidores do movemento. En certo xeito, foi o contido intelectual destes escritos o que engadiu o alcance da actividade socialista.

con plans que xa nese momento foran determinados nos seus trazos fundamentais - á vontade de renovación que reunira un pequeno círculo arredor de Anton Drexler38 e Adolf Hitler, ao círculo de ideas nacionalistas e populistas.

Son precisamente estes puntos e esixencias programáticas polos que o movemento de liberdade alemán do nacionalsocialismo se diferencia esencial e fundamentalmente de todos os demais grupos, movementos e partidos populistas e nacionalistas, e polos que se diferencia especialmente de todos os chamados partidos parlamentarios que, pola súa banda, só son unha manifestación do goberno mamónico-plutocrático.

Outra necesidade na nova formulación do programa era obter unha visión máis clara
forma e unha estruturación clara con respecto aos distintos ámbitos da vida pública. Isto xa aconteceu.

É o meu deber pensar aquí noutra obra innovadora que debe a súa orixe a unha manifestación paralela do nacionalsocialismo en Austria e Bohemia, refírome ao libro de

38 Anton Drexler (1884-1942) foi, xunto con Dietrich Eckart e Feder, un dos fundadores da contraparte alemá do orixinalmente austríaco Deutsche Arbeiter Partei en Múnic. Drexler exerceu como presidente honorario do partido, do cal Hitler xa se convertera en líder indiscutible en 1921. Drexler abandonou o partido en 1923 e reincorporouse cando Hitler chegou ao poder en 1933.

Machine Translated by Google

o enxeñeiro Jung39, representante dos alemáns dos Sudetes en Checoslovaquia no Parlamento de Praga.

Os inicios do nacionalsocialismo austríaco remóntanse á época anterior á guerra. O seu alcance de ideas baseábase máis no intento de poñer en harmonía o mundo das ideas socialistas coa idea nacionalista, mentres que o nacionalsocialismo alemán do Reich que xurdiu só despois do colapso –de feito, sen coñecemento da existencia deste nacionalsocialismo austríaco– adoptou desde o principio unha postura de batalla fundamental contra o marxismo.

Hoxe os dous movementos únense nos seus obxectivos comúns.

[39] O enxeñeiro Rudolf Jung, delegado de Troppau

Machine Translated by Google

O Programa Nacional e Económico do NSDAP

O noso obxectivo é o renacemento de Alemaña cun espírito alemán cara á liberdade alemá.[40]

O camiño para acadar este obxectivo principal é:

I. O principio político nacional: o Reich alemán é o fogar dos alemáns.

1. En política exterior:

1. O establecemento dun estado nacional pechado que inclúa a todos os alemáns.

2. A poderosa representación dos intereses alemáns no estranxeiro.

2. En política racial:

3. A destitución dos xudeus e de todos os non alemáns de todos os postos de responsabilidade en vida pública.

4. Prohibición da inmigración de xudeus orientais e outros estranxeiros parasitos. Os estranxeiros e xudeus problemáticos poden ser deportados.

3. En política cívica:

5. Só o alemán que se compromete coa cultura e a comunidade alemás pode exercer os dereitos de cidadanía estatal.

6. Unha persoa que non sexa alemá só pode vivir como hóspede no Estado alemán e está suxeita á lei estranxeira.

7. Os dereitos e intereses dos alemáns van por diante dos membros de estados estranxeiros nacións.

II. O principio económico-político: *a tarefa da economía nacional é a satisfacción da demanda e non unha rendibilidade o máis alta posible para o capital prestado.*

8. O nacionalsocialismo recoñece fundamentalmente a propiedade privada e a someteu a protección estatal.

9. Non obstante, o benestar do pobo pon un límite á acumulación desmesurada de riqueza nas mans dos individuos.

10. Todos os alemáns forman unha comunidade de traballo para a promoción do benestar común e cultura.

11. Dentro do ámbito desta obriga xeral de traballo de todo alemán e co recoñecemento fundamental da propiedade privada, permíteselle a todo alemán a libre posibilidade de adquisición e libre disposición dos seus ingresos do traballo.

12. Mantense a saudable combinación de pequenas, medianas e grandes empresas en todos os ámbitos da vida económica, e por conseguinte tamén na agricultura.

13. Combaterase as empresas xigantescas (corporacións, sindicatos e fideicomisos).

14. A usura e o crime organizado, así como o enriquecemento despiadado a costa e con prexuízo para o pobo, serán castigados coa morte. 15. A introdución dun ano de traballo obrigatorio para todos os alemáns.

[40] Para unha discusión detallada destes puntos véxase Das Programm der NSDAP und seine weltanschaulichen Grundlagen de Feder, Múnic, 1927; tr. ETS Dugdale, O programa do NSDAP e as súas concepcións xerais, Múnic, 1932

Machine Translated by Google

III. O principio político financeiro: *o sistema financeiro está ao servizo do Estado, os poderes financeiros non poden formar un Estado dentro do Estado; polo tanto, o noso obxectivo: romper coa escravitude do interese mediante:*

16. Liberación do estado e, polo tanto, do pobo da súa débeda vinculada a xuros a grandes capital de préstamo.
17. Nacionalización do Reichsbank GmbH e dos bancos centrais.
18. O financiamento de todas as grandes tarefas públicas (desenvolvemento de enerxía hidroeléctrica, estradas, etc.) evitando préstamos mediante a emisión de vales do tesouro estatal sen xuros ou mediante un método sen efectivo.
19. A introdución dunha moeda estable sobre unha base cuberta.
20. A creación dun Banco da Construción e da Economía sen ánimo de lucro (reforma monetaria) para a concesión de crédito sen xuros.
21. Reestruturación exhaustiva do sistema tributario segundo os principios económicos nacionais e socialistas. Liberación do consumo da carga dos impostos indirectos e da produción dos impostos restritivos (reforma fiscal e exención de impostos).

IV. O principio sociopolítico: *o benestar común é a lei suprema.*

22. Xeneroso desenvolvemento do seguro de vellez mediante a nacionalización do sistema de rendas vitalicias. A cada camarada nacional alemán necesitado garantiráselle unha pensión axeitada a partir dunha determinada idade ou no caso de que se produza unha incapacidade prematura para gañar a vida.
23. A distribución dos ingresos do traballo por parte de todas as persoas que traballan en empresas produtivas segundo o seu rendemento e a súa idade, xunto cunha participación na responsabilidade polo cumprimento das tarefas económicas nacionais do traballo.
24. A confiscación de todos os beneficios da guerra e da revolución que non se baseen no traballo honesto, así como dos bens adquiridos mediante o acaparamento e a usura, e o seu uso para o desenvolvemento da seguridade social.
25. Eliminación da escaseza de vivendas mediante a construción integral de novas vivendas en todo o Reich por medio do novo Banco de Construción e Economía sen ánimo de lucro que se creará de acordo co artigo 21.

V. En política cultural: *o noso principal obxectivo cultural é o florecemento de todas as ciencias e belas artes sobre os alicerces dun estado politicamente libre e economicamente san.*

Isto debería conseguirse a través de:

26. A educación da mocidade para que sexan homes fisicamente sans e intelectualmente libres segundo as grandes tradicións da vida intelectual alemá.
27. Plena liberdade de relixión e de conciencia.
28. Protección especial da fe cristiá.
29. Supresión e exclusión de doutrinas relixiosas que vaian en contra do sentimento moral alemán e cuxo contido teña un carácter destrutivo do Estado e da nación.
30. Supresión de todas as influencias nocivas na literatura e na prensa, no teatro, na arte e cine.
31. Liberdade de ensino nas universidades alemás, formación dunha clase dirixente de homes de carácter.

Machine Translated by Google

VI. Militarmente:

32. Facer que a nación sexa defendible mediante a introdución da lei militar para todos os cidadáns libres Alemán.

33. Abolición das tropas mercenarias.

34. A creación dun exército de milicia para a defensa da patria baixo un corpo de oficiais profesionais que se desenvolverá mediante unha estrita disciplina xerárquica.

VII. Outras reformas:

35. Reforma do sistema de prensa. Supresión de todos os instrumentos de prensa que contraveñan as preocupacións do pobo alemán. A máis estrita responsabilidade por todas as noticias que sexan falsa ou tendenciosamente distorsionada.

36. Reforma do sufraxio coa abolición das actuais formas corruptoras de campaña electoral e a falta de responsabilidade dos elixidos (inmunidade).

37. Desenvolvemento de cámaras profesionais.

38. Reforma do poder xudicial no ámbito da

Dereito da terra (recoñecemento fundamental do dereito á propiedade da terra, inarrendabilidade da terra por parte do capital privado, dereito de preferencia do Estado e reversión da terra ao Estado en caso de xestión descoidada).

Dereito civil - (protección moito máis estrita da honra persoal e da saúde, fronte á protección xurídica unilateral da propiedade vixente hoxe en día).

39. Reformas constitucionais:

Constitución: A constitución correspondente ao carácter alemán é unha dirección estatal soberana centrada nunha posición máis alta. Se esta posición máis alta é ocupada por un monarca elixido polo pobo ou por dous ou tres altos funcionarios responsables do Reich debe ser determinada posteriormente polo pobo.

Carácter federal do Reich: A composición do pobo alemán procedente de diferentes provincias unidas internamente por tribos e historia condiciona a ampla independencia dos estados federais individuais con respecto aos seus asuntos internos.

A preocupación do Reich é a representación do pobo alemán no exterior, os pasaportes e os peaxes, e, ademais, o exército e a armada.

Tres opoñentes principais se interpoñen no camiño da realización deste programa nacional e económico do nacionalsocialismo. O marxismo, o parlamentarismo e, por riba de ambos, o gran capital de préstamo.

A nosa batalla antimarxista diríxese contra a doutrina desintegradora do Estado do xudeu Karl Marx, contra a doutrina desintegradora do pobo da loita de clases, contra a doutrina desintegradora da economía da negación da propiedade privada e contra a concepción materialista puramente económica da historia.

2. A nosa batalla antiparlamentaria diríxese contra a irresponsabilidade dos chamados representantes populares que -inmunes- nunca teñen que asumir a responsabilidade polas consecuencias das súas decisións, así como contra todos os danos producidos por elas (corrupción, nepotismo, subornos) e, como peor consecuencia, un goberno dependente de tal parlamento.

Machine Translated by Google

3. A nosa batalla antimamónica, que se sitúa por riba das outras dúas frontes de batalla, está dirixida contra o poder financeiro que abrangue o mundo, é dicir, contra a permanente sangría e explotación financeira e económica do noso pobo a través de grandes préstamos de capital.

Porén, esta batalla é tamén, por outra banda, unha poderosa loita intelectual contra o espírito materialista destrutor de almas do egoísmo e a avaricia con todas as súas manifestacións corruptoras concomitantes en todos os campos da nosa vida pública, económica e cultural.

Na análise última e máis profunda, trátase da batalla entre dúas cosmovisións que se expresan a través de dúas estruturas intelectuais fundamentalmente diferentes: o espírito produtivo e creativo e o espírito avaro móbil. O espírito creativo enraizado na terra e que unha vez máis supera o mundo na experiencia metafísica atopa os seus principais representantes no home ario; o espírito avaro, desarraigado, comercial e materialista dirixido unicamente ao mundano atopa o seu principal representante no xudeu.

O nacionalsocialismo, do mesmo xeito que o antisemitismo, albisca no espírito materialista xudeu a raíz primaria do mal, pero tamén sabe que esta batalla, a máis poderosa da historia mundial, non pode permanecer en pé en demandas antisemitas puramente negativas, polo que todo o programa nacional e económico do nacionalsocialismo elévase moi por riba da batalla antisemita, certamente innovadora pero negativa, ao dar unha imaxe construtiva e creativa de como debería ser o estado de traballo e rendemento nacionalsocialista.

Se se alcanza este obxectivo principal, o Partido Nacionalsocialista disolverase. *O nacionalsocialismo converterase entón no contido vital de todo o pobo alemán.* O Partido Nacionalsocialista dos Traballadores Alemáns non é, en xeral, un partido parlamentario no sentido habitual da palabra, senón só o sector da poboación decidido, con visión de futuro e orientado ao futuro que se reuniu arredor dun líder forte de vontade e mente, para levar a Alemaña fóra da vergoña e da impotencia externamente, da destrución e da corrupción internamente, a unha posición poderosa e impoñente externamente e, internamente, a unha comunidade nacional economicamente sólida, culturalmente florecente e intelectual e moralmente elevada.

Desexamos construír o Reich da nostalxia alemá como canta Geibel41:

Un externamente, cunha poderosa espada,
Reuníndose arredor dunha alta bandeira,
Internamente rico e múltiple,
Cada tribo ao seu xeito!

41 Emanuel Geibel (1815-1884) foi un poeta e dramaturgo alemán que escribiu varios poemas patrióticos que foron atacados polo círculo literario liberal contemporáneo dos "mozos alemáns" que rodeaba aos escritores xudeus Heinrich Heine e Ludwig Borne, pero que máis tarde foron defendidos polos nacionalsocialistas.

Machine Translated by Google

3. A estrutura estatal nacional

Estado socialista

A idea nacionalsocialista do estado alemán

Xa no capítulo sobre os fundamentos políticos do poder sinalamos o feito de que cada desviación dos gobernantes alemáns das súas tarefas puramente alemás ía acompañada das consecuencias máis nefastas para o pobo alemán. Se un examina a historia alemá, sempre atopa o anhelo alemán dun estado nacional pechado realizado só en curtos períodos históricos, unha e outra vez este soño alemán esvaecíase, e unha e outra vez Alemaña afundíase na impotencia e na desintegración. Así, de toda a historia alemá destaca unha lección: só o peche da nación dentro dun estado poderosamente dirixido permite a Alemaña resistir os enormes perigos que lle xorden simplemente pola súa situación xeopolítica desfavorable. Alemaña en case ningún lugar ten fronteiras naturais, case en todas partes atópase libre e desprotexida contra as incursións hostís. Nin o mar que rodea Inglaterra nin as altas montañas que separan España e Italia dos seus veciños lle dan a Alemaña unha defensa natural. Francia só ten un lado aberto contra nós, Rusia o mesmo. Só Alemaña atópase no medio entre as outras nacións, como corazón, e como campo de batalla de Europa. En solo alemán loitaron exércitos españois, franceses, ingleses, suecos, rusos e mongois; en solo alemán librouse a espantosa guerra relixiosa da Guerra dos Trinta Anos e, á súa vez, os alemáns sangraron ao servizo exterior por intereses estranxeiros en todas as terras. A nai Alemaña sangrou por miles de feridas que lle inflixiron os seus exércitos estranxeiros e que lle inflixiron a loita dos seus propios fillos. A historia alemá é infinitamente tráxica, tan tráxica que o anhelo alemán por un Reich alemán unificado e pechado foi incluído nos contos de fadas, nas sagas do vello Barbarroxa no Kyffhäuser42. Ao longo dos séculos, a realización da idea do estado alemán permaneceu: un anhelo e unha esperanza da mellor xente da nación ata que, en 1871, un poderoso ferreiro forxou a unidade de Alemaña. Aínda quedaba moito por desexar na realización do Gran Estado alemán que incluiría a todos os alemáns que viven en conexión territorial coa patria. Pero xa esta realización parcial do anhelo alemán nos concedeu un alto florecemento da historia alemá como poucas veces antes.

Pero non temos que contar con "se" e "peros", senón que temos que aprender da historia.
A política é historia en devir, e se da "facer historia" debe florecer a salvación para o noso pobo, entón a nosa arte de gobernar, a nosa política nacional, debe, con respecto polo que aconteceu na historia, evitar os erros dos tempos anteriores e vincularse á mellor tradición. O home, o político sen historia que dogmaticamente fai historia desde a súa poltrona, só poderá traer calamidades a un pobo como as que experimentamos nos últimos anos por mor dos novos fanfarróns gobernamentais marxistas alemáns. Tan desastrosa e perniciosa é a completa quebra da antiga forma social, especialmente cando esta destrución é idéntica á forza do movemento marxista, tan pouco se pode conservar a antiga simplemente porque é antiga.

Aquí reside unha vez máis a traxedia do espírito conservador que, creativamente infrutuoso e

42 A cordilleira de Kyffhäuser, entre os estados de Turinxia e Saxonia-Anhalt, considérase o lugar de descanso do emperador do Sacro Imperio Romano Xermánico, Federico Barbarroxa (1122-1190), que afogou no río Saleph, en Turquía, durante a Terceira Cruzada.

Machine Translated by Google

sen imaxinación, rexeita todo o novo só porque é novo, e porque se aferra con tenacidade a formas anticuadas que perderon a súa substancia hai moito tempo. O pobo e o estado non son momias nin construcións, senón entidades vivas; a roupa cortada unha vez non serve para sempre.
Só algúns trazos básicos bastante importantes son arrastrados polo destino das nacións, e o descoido destes coñecementos básicos sempre se vingou amargamente das nacións. Para nós, os alemáns, a doutrina política nacional histórica fundamental é: "¡Unídevos!".

Non obstante, a palabra «unidos»[43] non significa «unidade»[44], senón «estar de acordo»[45]. Só do acordo das tribos xermánicas sobre os principios da política externa e interna pode medrar, como a súa mellor flor, un estado internamente libre que sexa externamente poderoso con peso internacional.

Polo tanto, para o Estado alemán non pode haber ningún motivo económico, eclesiástico ou humanitario europeo ou internacional, senón exclusivamente o benestar de toda a nación alemá. Refírome a "motivos" para a acción política. Xunto a eles corren naturalmente as influencias dun carácter eclesiástico, económico e, en xeral, humano, que deben ser valorados e considerados adecuadamente. Pero o principio debe ser e seguir sendo que o Estado nacional alemán ten que representar só aos alemáns e isto tanto na política interna como na externa.

Polo tanto, o noso obxectivo político nacional é:

1. O establecemento dun estado nacional pechado que inclúa a todos os alemáns.

2. A poderosa representación de todos os intereses alemáns no estranxeiro.

A idea nacionalista

A condición previa para o espertar ou, mellor, para o rexurdimento dunha forte conciencia nacional é

a destitución de todos os xudeus e non alemáns de todos os postos de responsabilidade na vida pública.

A decidida batalla defensiva contra a invasión dos xudeus en case todos os campos da nosa vida pública só a leva a cabo con total enerxía o nacionalsocialismo. A batalla contra o xudaísmo é a loita consciente polo espírito alemán e pola liberdade alemá.

A influencia e o efecto dos xudeus nos seus pobos anfitrións non se poden comparar en absoluto coas relacións de poder e as batallas doutros pobos, senón só coa loita pola vida ou a morte entre un corpo san e os xermes velenosos mortais que o atacaron. Cando un organismo vivo é atacado por bacilos velenosos, a única pregunta é: ou a forza saudable do corpo converterase en dona dos intrusos estranxeiros (e logo os eliminará) ou deixará de ser dona deles e morrerá por culpa deles. Así tamén, para os pobos anfitrións dos xudeus en todo o mundo, só hai isto: ou ben eliminar os xudeus do corpo nacional ou ben morrer por culpa do xudeu.

Precisamente a comparación entre o corpo humano e os xermes móstranos de forma moi gráfica o desequilibrada que é a opinión enganosa e favorita de que os xudeus ascenderon por todas partes só debido á súa maior eficiencia e que é moi erróneo e inxusto atacalos e perseguilos por esa razón. Non se pode dicir simplemente que o bacilo do cólera é igualmente moito máis forte e eficiente que o home e que por iso venceu ao home san; non,

[43] un

[44] 'Unidade'

[45] "Einigkeit"

Machine Translated by Google

É un veleno para o home. E, precisamente como nesta batalla do organismo vivo contra os velenos invasores, aparecen síntomas especiais de envelenamento acompañados de febre, cólicas, síntomas de parálise, etc., así a batalla das nacións atacadas polo xudeu exprésase en síntomas de enfermidade bastante similares: inquietude e axitación na vida cívica e política, poderosas convulsións no corpo nacional, axitación, terror, guerra civil alternando con síntomas de parálise bastante típicos, especialmente nas partes intelectuais das nacións, nos gobernos. Entón só hai unha cuestión: se os círculos nacionalmente conscientes que recoñecen o inimigo conseguen advertir e ilustrar os gobernos ou formar o goberno e neutralizar os propios xudeus? Entón a cura entra con certeza; se non consegue facelo, entón a morte nacional entra con igual certeza. Non hai unha terceira vía. Un illamento temporal, para quedar coa imaxinería médica, só produce remedios aparentes: tarde ou cedo os bacilos volven saír nos vasos sanguíneos do corpo, o final desta segunda loita é entón mortal para o paciente.

Decisiva para o éxito final –como na vida en xeral– é a vontade de poder. Sen esta vontade de poder –sen esta vontade de manter a nación–, a nación está condenada á ruína, sen remedio. O que non cae literalmente convértese nun escravo, felaheen, servo e servo da potencia mundial totalmente xudía.

É unha batalla a vida ou morte. Moitos soldados eficientes partiron, pero a maioría dos nosos camaradas nacionais aínda están durmindo. A educación unha e outra vez, incansable, é a solución. O que fai que esta educación sexa tan especialmente difícil é a inxenuidade e a suavidade do ario precisamente nestas cuestións raciais vitais.

A forte mestura racial dentro do noso propio pobo alemán, sen dúbida, sepultou case por completo a clara e elevada conciencia racial en demasiadas persoas, de xeito que só permaneceu un sentimento indefinido de aversión contra os xudeus racialmente estranxeiros en lugar dun coñecemento preciso das leis raciais. O xudeu, pola súa banda, seguiu estritamente as súas leis raciais durante máis de dous mil anos co claro coñecemento da importancia excepcional do mantemento da pureza do sangue para o carácter e a nación .

Por outra banda, foi capaz de representar a axitación racial como un lixo anticuado, o que, con respecto á mestura racial en Alemaña, por desgraza lle foi posible cunha certa aparencia de xustificación. En lugar de que o desprezo xudeu pola ciencia racial por parte dos alemáns se opuxese con total determinación coa esixencia: "Alemán, mantén o teu sangue puro!", o alemán era inferior mesmo neste campo ás artes psicogáxicas do xudeu. O século da Ilustración cos seus ideais humanitarios trouxo aos xudeus a emancipación das cadeas que foran forxadas polos nosos antepasados na súa sabedoría superior contra a infestación do espírito xudeu de roubo e usura, pero para nós só confusión e incerteza sobre esta cuestión fundamental. Coa sentenza: "os xudeus tamén son homes" -unha sentenza que ninguén nunca discutiu e discute- concedeuse a entrada dos xudeus aos dereitos cívicos iguais. A resistencia nacional-racial contra o pobo estranxeiro xudeu dunha estrutura intelectual completamente diferente foi así adormecida e a batalla contra a emancipación cívica foi así paralizada desde o principio.

Desde esta plataforma tivo lugar a conquista de toda a nosa economía e, recentemente, a vida pública ata a situación actual do dominio sen restricións dos xudeus.

---

46 Cf. os volumes da Biblioteca Nacional Socialista sobre raza e xudeus!

47 Artes da persuasión.

Machine Translated by Google

Toda unha serie de testemuños dos propios xudeus revela que se senten como un estado dentro doutro estado, que se senten máis estreitamente ligados aos seus camaradas raciais noutros países que aos seus pobos de acollida.

Deste sentimento xudeu de pertenza estreitamente unida entre os pobos prodúcense directamente perigos para os pobos indíxenas no ámbito das relacións políticas exteriores das nacións en guerra e en paz.

Ao principio, porén, a atención dos xudeus dirixiuse á demanda de vantaxes económicas. Aquí, unha vez máis, a súa busca ilimitada de beneficios, prexudicada pola ausencia de sentimentos sociais polos pobos anfitrións, resultoulles moi útil.

Como inventores e portadores do sistema de crédito moderno, axiña lles resultou doado poñer baixo a súa influencia toda a economía financeira dos estados e, a través da banca e a bolsa, tamén na súa maior parte do sector privado.

Desde aquí, así, despois de crear a súa posición financeira, o xudaísmo tamén estendeu os dedos aos produtos intelectuais-culturais da nación; aquí o seu espírito conmovedor, o seu enxeño rápido, a súa comprensión crítica (características que a miúdo poden aparecer como vantaxes definitivas para o espírito ario serio, pesado e realista) acudiron na súa axuda.

Pero en realidade, só era o instinto ladrón, a súa falta de conciencia e falta de escrúpulos, que xa se anuncia nas súas doutrinas relixiosas. Para o xudeu, segundo as doutrinas do Schulchan Aruch48, a propiedade do non xudeu é como unha propiedade sen amo, para que o xudeu se apropie dela! O xudeu puxo todos os medios da técnica bancaria e bursátil ao seu servizo. A anonimización (a despersonalización da nosa economía a través da forma bursátil da sociedade anónima) separou ata certo punto o capital do traballo, o accionista sabe en casos excepcionais algo da súa fábrica, só ten un interese unilateral na *rendibilidade do seu diñeiro.*

cando o investiu en forma de accións. Este fenómeno debe ser mencionado aquí porque con esta despersonalización da nosa economía vai da man tamén a súa degradación. O empresario e fabricante que construíu a súa empresa desde cero, que coñece as necesidades dos seus clientes, que aínda conserva a antiga honorabilidade empresarial e considera o seu deber producir un produto sólido, bo e duradeiro que corresponda ás necesidades reais da economía, este empresario realmente sólido é algo tan fundamentalmente diferente do gran accionista moderno que, coa posesión puramente capitalista dun gran paquete de accións, só coñece un interese, aspirar a un rendemento o máis alto posible. Se nas empresas se fabrican obxectos bos e baratos, se en xeral se crean valores produtivos por unha sociedade anónima ou, como no caso das empresas de crédito (bancos) en xeral, non se crean valores, é unha cuestión de máxima indiferenza para o capitalista, o accionista. Isto ten como consecuencia adicional que a produción está menos orientada ás necesidades, que, máis ben, só hai que espertar unha necesidade aparente mediante unha enorme publicidade. Antes, o código de honra dos empresarios prohibía totalmente gabar os produtos propios; quen o facía era un pregoeiro, e o home de negocios sólido consideraba que esa louvanza, semellante á dun pregoeiro, era unha competencia desleal. Non obstante, o comerciante xudeu levaba a cabo precisamente este tipo de negocios de pregoeiro con total insistencia, onde as súas *artes de persuasión* resultaban útiles. Hoxe, no lugar do pregoeiro xudeu insistente, apareceu a publicidade xudía.

48 O Schulchan Aruch é o código máis autorizado da lei xudía e foi composto en 1563 no norte de Palestina por Yosef Karo.

Machine Translated by Google

No campo da ciencia produciuse un desenvolvemento similar, especialmente no campo da ciencia económica, a chamada economía nacional. Pouco a pouco, considerouse que a tarefa da economía nacional xa non residía na investigación das lexitimidades e necesidades económicas nacionais e na derivación de directrices para a dirección económica a partir dos resultados das investigacións, senón que, cada vez máis, só se realizaba unha descrición da situación sen investigar se os fenómenos e as formas económicas atopadas eran tamén bos, axeitados e aplicables ás necesidades reais da economía nacional. Deste xeito, a xente conseguiu, e consegue hoxe máis que nunca, causar os terribles danos á economía e, con iso, á comunidade nacional, considerada cientificamente, e, por esta razón, dun xeito inmutable. Neste campo entra especialmente a doutrina da industria de servizos de crédito estatal e privado, e especialmente a doutrina do interese. Xa tratamos esta cuestión en detalle noutro lugar; aquí abonda con sinalar o feito de que, basicamente, o que hoxe chamamos economía nacional non é máis que unha instrución capitalista privada para o enriquecemento persoal e un intento ben organizado de xustificación do roubo capitalista usureiro da forza de traballo das nacións produtivas.

Cómpre sinalar que entre os profesores de economía nacional existe un número moi grande porcentaxe de xudeus.

Para o profano, máis rechamante é a incursión dos xudeus no mundo literario e artístico campo.

Quen considere o noso teatro actual sorprenderase da vileza e o cinismo que alí se espalla. Isto é especialmente válido para o fenómeno moderno do cine. O drama dos libertinos e libertinos rexe os nosos escenarios; cunha dialéctica subversiva e intelixente, o bo alemán recibe unha lección sobre a moralidade e a ética, a honra e a conciencia son basicamente pura estupidez sen a cal se pode chegar máis lonxe. Estes ataques ao público van acompañados da molestia das axencias teatrais xudías nas que o coñecemento dos artistas tende a decidir menos que a gratitude aos axentes teatrais e de concertos dos que buscan un posto.

Pero despois seguiu a manipulación da opinión pública a través da prensa diaria, que se produciu a longo prazo. Case todos os grandes xornais pasaron gradualmente a ser propiedade xudía.
Deste xeito, pechouse o círculo arredor do pobo alemán. Ao dominio económico engadíuselle o dominio intelectual. Todo o que fose prexudicial para os intereses xudeus retido e silenciado ao público o maior tempo posible; se as ideas ou actuacións, con todo, se afirmaban, entón comezaba a verdadeira caza de bruxas, primeiro mediante o intento de facer ridículos tales esforzos e, se nin sequera iso axudaba, tiñan que operar mentiras e terxiversacións, así como denigración persoal. Intentáronse subornos, ameazas e, finalmente, non se dubidaba nin sequera de explotar economicamente ao opoñente ou amonestador inconveniente, ou mesmo de matalo.

Esta última arma, a máis terrible, non se empregaba xeralmente, ou só raramente, contra particulares, xa que case nunca a reacción dun verdadeiro amigo do pobo sen unha posición de poder político ou estatal alcanzaba un grao de eficacia antes de que xa estivese esmagado pola enxurrada de mentiras e calumnias nos órganos públicos dos xudeus.

Nos partidos, a insatisfacción das masas avivouse mediante unha esaxeración extrema e avivouse o odio de clase contra os propietarios e os seus supostos protectores, a autoridade estatal e o exército. Mesmo aquí, como en todas partes no caso destes ataques ao estado nacional, foron os xudeus os que máis axitaron e fomentaron. Basta lembrar que Karl Marx, o fundador da doutrina marxista da loita de clases, era realmente xudeu (Mardochai

Machine Translated by Google

era o seu nome real). O seu heraldo en Alemaña, Ferdinand Lassalle49, orixinalmente Feist Lasal, era tamén xudeu.

Na guerra e na revolución completouse entón a obra xudía de destrución contra o estado alemán. Os príncipes foron expulsados, as charreteras arrincadas dos oficiais, os funcionarios obrigados a ser obedientes pola fame para que puidesen poñer á súa disposición a súa forza laboral, indispensable mesmo para o estado socialista-capitalista da Alemaña moderna. Deste xeito, a nación alemá foi desarmada, emasculada, roubada dos seus líderes, desposuída e violada, desmoralizada e debilitada, mentres que en todas partes da vida pública, na economía e na política, na arte e no teatro, os xudeus se arrogaron unha hexemonía incuestionable.

A base do seu goberno é a súa enorme riqueza.

A pesar do seu pequeno número en relación cos pobos que os acollen, puideron poñer todos os postos importantes da vida pública nas mans dos seus camaradas raciais xudeus ou de alemáns estreitamente relacionados cos xudeus. Pero, con todo, a eliminación dos xudeus do corpo nacional alemán é completamente posible, tanto máis porque a actividade produtiva realmente vital na industria e na agricultura, nas profesións e na administración, está case totalmente libre de xudeus.

A eliminación dos xudeus do noso corpo nacional non perturbaría a produción agrícola (non vin aínda ningún xudeu detrás do arado dando voltas ao suco) nin as fábricas terían que paralizarse por falta de traballadores. A forza laboral saberá que ningún xudeu iza carbón en traballos duros nin permanece na forxa. Os nosos lugares de traballo de ferreiros e metalúrxicos, carpinteiros e zapateiros non quedarían orfos. As casas non terían que permanecer en ruínas despois da expulsión dos xudeus. As estatísticas non mencionan nada de albaneis, carpinteiros, telladores ou vidreiros xudeus. Pero mesmo no comercio aparecería un estancamento se os xudeus xa non estivesen alí. No campo do sistema de transporte, o estado xa se encargou ata agora do tráfico de persoas e mercadorías dun xeito exemplar e, de todos os xeitos, quen viu aos xudeus como condutores de ferrocarril ou maquinistas de locomotora...

ou como condutores de tranvía, ou como carreteiros ou traballadores do transporte?

Pero mesmo no campo da predisposición típica do xudeu ao comercio e ás finanzas, os postos administrativos militares antes da guerra demostraron que eran capaces de levar a cabo un coidadoso servizo de almacenamento e aprovisionamento, no propio comercio están activos centos de miles de empregados comerciais e empresarios alemáns que entenden os aspectos e necesidades reais do comercio, e no banco estatal e no banco postal posuímos institucións que poderían formar a base dunha economía nacional saudable e liberada da economía ladrón xudía.

Se vimos nesta breve análise que os xudeus non representan en absoluto unha función irremplazable na nosa vida estatal e nacional, que eles, pola contra, fan un mal uso da súa supremacía da maneira máis despiadada para prexudicar os seus pobos anfitrións, entón, como consecuencia obvia e lóxica, prodúcese a esixencia da expulsión dos xudeus da nosa nación.

Só pode ser cidadán do estado quen se compromete coa comunidade nacional alemá .

---

49 Ferdinand Lassalle (1825-1864) foi un socialista xudeu-alemán que coñecía a Marx, aínda que este último o consideraba un oportunista debido á súa disposición a chegar a un acordo co conservador Bismarck. Polo tanto, Marx non apoiou a Lassalle cando este último fundou un Allgemeiner Deutscher Arbeiterverein (Sociedade Xeral de Traballadores Alemáns)
Asociación) en 1863 tiña como obxectivo principal obter o sufraxio universal directo.

50 Esta estipulación xa estaba incluída na segunda parte das Leis de Nuremberg do 15 de setembro de 1935, «A lei de cidadanía do Reich», art. 2: «Un cidadán do Reich é unicamente aquel súbdito que sexa de sangue alemán ou afín e que, pola súa conduta, demostre que desexa e é apto para servir fielmente ao pobo alemán e ao Reich». A separación completa dos xudeus da sociedade alemá foi decretada na primeira parte destas leis, «Leis para a protección do sangue e a honra alemás».

Machine Translated by Google

Desta revisión da cuestión racial dedúcense, de xeito natural e necesario, tamén as outras consecuencias da prohibición da inmigración dos xudeus orientais. É unha completa falta de comprensión da cuestión xudía se se cre que abonda para repeler os xudeus orientais mediante unha prohibición da inmigración. É absolutamente necesario colocar simultaneamente aos xudeus hostís ao noso pobo asentado entre nós baixo un acto de estranxeiro. Os xudeus orientais son, por suposto, o gran reservorio do que os xudeus se repoñen constantemente. O gran perigo que esta inmigración inclúe en si mesma revelouse con toda claridade a través das experiencias dos últimos anos. En poucos anos, estes xudeus orientais puideron, a través de todos os trucos e florituras comerciais posibles, tomar posesión dunha enorme riqueza. Os nosos tribunais están cheos de fraudes exercidas por tales elementos estranxeiros. O estado non ten o menor interese na inmigración de persoas que de ningún xeito se fan útiles produtivamente.

Esta posición do estado nacionalsocialista cara aos xudeus orientais non exclúe que mesmo os membros doutras nacións que son parasitos do corpo nacional poden ser expulsados.

O debate destas cuestións lévanos agora á terceira sección da política estatal de Nacionalsocialismo: ao dereito de cidadanía.

O dereito de cidadanía

O dereito de cidadanía debe adquirirse. Neste principio, o nacionalsocialismo difire considerablemente do dereito vixente na actualidade segundo o cal todo alemán adulto maior de 20 anos, tanto masculino como feminino, pode exercer os dereitos de cidadanía estatal. Do mesmo xeito, hoxe en día, segundo a constitución de Weimar, esta posibilidade está aberta aos membros da raza xudía. Do mesmo xeito, esta pertenza estatal pode ser adquirida por calquera estranxeiro co cumprimento dalgúns trámites superficiais.

A constitución de Weimar non entende en xeral o concepto de cidadán estatal, senón que fala no artigo 110 da pertenza a un estado e no artigo 109 da igualdade de dereitos ante a lei para todos os membros do estado, tanto masculinos como femininos. A vaguedade deste concepto exclúe naturalmente a esixencia de condicións previas morais e raciais para a adquisición do dereito de cidadanía. En contraste con isto, o artigo 113 da constitución do Reich acolle baixo a súa especial protección os "sectores da nación" (!) de fala estranxeira; estes "non poden ser desfavorecidos no seu libre desenvolvemento tradicional, especialmente no uso da súa lingua materna na educación, así como na administración interna e na administración de xustiza".

Se se compara con esta consideración tan exhaustiva dos estranxeiros a práctica da nosa Lei para a Protección da República contra os propios camaradas nacionais, a obriga de entregar os chamados criminais de guerra ao inimigo, coa certeza garantida no artigo 112 de que "ningún alemán dun goberno estranxeiro poderá ser entregado a persecución ou castigo", e se se compara precisamente este último artigo mencionado cos infames xuízos dos franceses contra Krupp51 e os seus directores, quizais unha referencia ao feito de que o autor desta constitución foi o xudeu Preuss52 sexa suficiente para iluminar definitivamente todos estes acontecementos.

---

51 Gustav Krupp von Bohlen und Halbach (1870-1950) dirixiu a Friedrich Krupp AG de 1909 a 1941. En colaboración coa Reichswehr baixo o mando de Hans von Seeckt (1866-1936), Krupp levou a cabo o rearme secreto de Alemaña, violando o Tratado de Versalles. En 1923, cando os franceses e os belgas ocuparon a rexión do Ruhr, tamén multaron a Krupp por levar a cabo unha
gran funeral público polos trece traballadores da fábrica Krupp) en Essen asasinados a tiros polos franceses durante a ocupación.

52 Hugo Preuß (1860-1925) foi o ministro do Interior xudeu-alemán da República de Weimar e desempeñou un papel fundamental. na formulación da Constitución de Weimar de 1919.

Machine Translated by Google

Non "o futuro máis afortunado dos polacos", como dixo Betthmann-Hollweg53 nun dos seus desafortunados discursos parlamentarios, nin tampouco a mellora dos xudeus en Romanía (segundo Kuhlmann)54 pode ser a idea principal dun estado alemán, senón só o benestar do pobo alemán. Este tema reitor exprésase no programa nacional e económico do NSDAP (O Programa, p. 35) no n.º 7: *"Os dereitos e intereses do alemán preceden aos dos membros de nacións estranxeiras" e no n.º 6: "Quen non é alemán só pode vivir como hóspede en Alemaña e está sometido á lei de estranxeiros".*

Segundo isto, o dereito de cidadanía estatal debe adquirirse. Tamén se pode perder por indignidade. É un dereito do que os xudeus están fundamentalmente excluídos, do que tamén poden ser excluídos os membros doutras nacións.

A condición interna para o solicitante da cidadanía estatal alemá é o compromiso coa cultura e a comunidade alemás. Quen non se compromete coa nación alemá deste xeito, quen se declara inimigo do estado alemán, quen se sente máis estreitamente ligado aos membros doutras nacións que ao seu pobo, non pode recibir ningún dereito de cidadanía estatal alemá, porque de feito non desexa ter nada que ver coa comunidade alemá.

Semella unha auténtica loucura cando persoas que declaran publicamente que non coñecen ningunha patria chamada Alemaña, como fixeron Crispien55 e outros, aínda queren aconsellar sobre o destino deste país, cando afirman como representantes do pobo, como delegados, seguir gozando de privilexios especiais e cando aínda gozan da protección de leis especialmente estritas (a protección da república) no caso de que sexan ascendidos deste parlamento a postos gobernamentais.

O estado nacionalsocialista alemán esixirá precisamente a eses homes o xuízo máis duro e os membros dos gobernos e parlamentos revolucionarios terán que asumir retroactivamente a responsabilidade das súas accións ou omisións. Polo tanto, as leis que se desenvolverán baixo a responsabilidade de todas as persoas que ocupan unha posición na vida pública terán que estar dotadas de poderes retroactivos.

Aquí non se trata, como no caso do erro da revolución alemá, da batalla polos salarios dos "proletarios" famentos contra os capitalistas saciados e insaciables, e polo tanto non se trata de enganar os sentimentos sans e correctos do pobo traballador a través da idea da loita de clases, senón que se trata da esixencia moral de que a irresponsabilidade dos actuais beneficiarios do actual sistema parlamentario e gobernamental debe chegar ao seu fin, e de que aqueles que se enriqueceron dun xeito desmesurado coa necesidade do pobo ou aqueles que instigaron as maquinacións doutros círculos serán castigados co merecido castigo.

Non se debería demostrar que a consigna: "Os pequenos canallas son aforcados; os grandes, libres" é certa. O estado nacionalsocialista, pola contra, no caso da determinación do castigo, terá en conta o feito de que os pequenos canallas sexan seducidos como un atenuante moi grave e, por outra banda, levará os grandes criminais contra o pobo alemán ante a xustiza coa total rigorosidade da lei.

---

53 Theodor von Betthmann-Hollweg (1856-1921) foi chanceler alemán de 1909 a 1917. Durante a guerra, Bethman-Hollweg parecía estar a favor de políticas máis moderadas que as defendidas polos líderes militares.

Richard von Kuhlmann (1873-1948) foi o secretario de Estado de Asuntos Exteriores de Alemaña dende agosto de 1917 ata Xullo de 1918. En maio de 1918 negociou a Paz de Bucarest con Romanía.

Arthur Crispien (1875-1946) foi elixido membro socialdemócrata do parlamento en 1920 e converteuse en copresidente do Sozialdemokratische Partei (SPD) en 1922.

Machine Translated by Google

O traballo purgativo deste tribunal estatal non pode agora de ningún xeito rematar con aqueles que chegaron ao poder por primeira vez coa revolución. Tamén terá que centrarse en aqueles baixo o goberno imperial que, pola súa neglixencia, fixeron posible esta caída alemá. O principal responsable, Bethmann-Hollweg, foi apartado dos seus xuíces terreais, o mesmo ocorre co seguinte máis culpable, Erzberger56, quen, como pai da miserable revolución parlamentaria de xullo de 1917, volveu espertar a afundida vontade de gañar dos inimigos. Mesmo Eisner57
e Rathenau foron retirados da escena da súa actividade destrutiva da nación, por suposto dun xeito ilegal, pero segundo as leis férreas da historia. Pero aínda viven moitos dos que, mediante a organización da folga de municións en xaneiro de 1918, cravaron unha daga nas costas do exército combatente, e aínda viven os que, coa palabra e a escrita, romperon a vontade de gañar, aínda viven os que predicaron a "paz sen gañadores nin perdedores", aínda viven e a aceptan como correcta os que malgastaron a angustia do pobo na guerra e na revolución para o seu propio enriquecemento desmesurado.

Certamente, unha esixencia política nacional deste tipo estenderá medo e horror, e decenas de miles temerán polas súas vidas porque non son de corazón puro. Pero para o nacionalsocialismo, con esta esixencia de xustiza social, mantense e cae a cuestión do destino do pobo alemán: se o pobo alemán pode atopar o camiño cara a unha nación nobre ou se levará unha vida miserable na degradación e a corrupción como unha nación fellaheen. Para o movemento nacionalsocialista, a súa razón de ser tamén se decide por esta cuestión.

Polo tanto, o dereito de cidadanía estatal non é algo que se vaia colocar no berce de todos os nacidos en Alemaña; máis ben, este dereito de cidadanía estatal inclúe en si mesmo tamén as máis altas obrigas morais cara ao Estado e á nación. Non obstante, o respecto desta responsabilidade cara ao Estado e á nación tamén debe protexerse pola posibilidade de que este dereito se perda de novo en caso de indignidade.

Doutra banda, a adquisición do dereito de cidadanía estatal non será un acto de misericordia, senón unha reivindicación que poderá presentar todo alemán industrioso que se demostre digno da comunidade alemá e que se comprometa coa comunidade racial e histórica alemá.
Quen cumpriu co seu exército e coa súa obriga laboral, quen se desempeña como un traballador honorable na súa profesión, ten dereito á adquisición do dereito de cidadanía estatal.

Pero con este dereito de cidadanía estatal tamén está ligada a obriga de non esquecer en todo o traballo propio a visión do conxunto máis amplo e tamén de ser sempre consciente na propia actividade económica do feito de que se debe encaixar o traballo propio no conxunto, é dicir, mesmo con plena liberdade en áreas particulares, a actividade do cidadán estatal alemán non debe dirixirse contra o benestar do conxunto.

---

56 Matthias Erzberger (1875-1921) foi membro do Deutsche Zentrumspartei (Partido Católico de Centro) e foi considerado a man dereita de Betthman-Hollweg. Durante a guerra, a mediados de 1917, instou a un fin negociado da guerra e minou a confianza no exército alemán. Erzberger asinou o armisticio que puxo fin á Primeira Guerra Mundial e, como ministro de Facenda da República de Weimar, apoiou o Tratado de Versalles. Foi asasinado en 1921 por membros ultranacionais do «Cónsul da Organización» fundado polo comandante do Freikorps, Hermann Ehrhardt (1881-1971).

57 Kurt Eisner (1867-1919) foi un socialista xudeu alemán que organizou a revolución que derrocou aos Wittelsbach. dinastía de Baviera en novembro de 1918. Converteuse no primeiro ministro republicano de Baviera e na Conferencia de Socialistas de Berna atacou os socialistas moderados por non recoñecer a culpa de Alemaña no desencadeamento da Primeira Guerra Mundial. Foi asasinado polo conde nacionalista Arco von Valley en febreiro de 1919.

Machine Translated by Google

Economía Nacional

A tarefa da economía nacional é a satisfacción da demanda e non acadar a maior rendibilidade posible polo capital préstamo.

Podería pensarse que este principio se dá por sentado para todas as economías, e con todo, a economía nacionalsocialista difire da economía capitalista de intereses actual precisamente neste principio rector. Non é tan doado para o sentido inxenuo do home produtivo imaxinar unha economía nacional que non sirva á satisfacción da demanda; e con todo, debe quedar claro agora que para os actuais donos da economía (o capital bancario e bursátil) a satisfacción da demanda é basicamente de moi pouca importancia. O capital internacional ten interese
nela só na medida en que esta satisfacción da demanda poida ser explotada dun xeito capitalista usureiro.

De feito, temos que ver aquí con dúas actitudes fundamentalmente diferentes cara á economía. A única demanda urxente para toda a economía por parte de toda a poboación é, naturalmente, a satisfacción da necesidade de alimentos, despois a satisfacción da demanda de vivenda e roupa, e só entón se clasifican nun surtido todos os demais requisitos cotiáns ata as artes superiores e os praceres culturais. Entre eles están os servizos de apoio, todo o sistema de transporte e todo o que está relacionado con el, o comercio e o sistema financeiro. A produción de bens, pola súa banda, ten nunha economía saudable o obxectivo máis nobre de cubrir a necesidade da mellor maneira posible mediante un pago que cubra os custos de produción e inclúa unha renda de traballo correspondente para o empresario e unha participación axeitada nos beneficios da que se poidan sufragar tanto as perdas inevitables como as melloras e renovacións na empresa.

A atención do empresario xusto non se dirixe á consecución de beneficios desmesurados en casos individuais, mesmo cando accidentes afortunados o poidan facer posible. O empresario xusto é plenamente consciente das súas tarefas económicas nacionais, de establecer a produción de tal xeito que a necesidade poida ser cuberta cos menores custos para o usuario, que ao mesmo tempo a empresa medre e floreza, que os custos de produción sexan cada vez menores sen que os salarios se reduzcan.

Quizais o exemplo máis esclarecedor dun xeito tan verdadeiro de pensamento emprendedor sexa Ernst Abbe58, cofundador e director das fábricas Zeiss en Jena. Este home comprendeu a un alto grao de perfección esta tarefa económica nacional do emprendedor e procurou realizala o mellor que puido.

Pero neste sentido, tampouco temos, en xeral, razón para facer queixas especiais sobre os nosos empresarios antes da guerra. Homes como Alfred Krupp59, Mannesmann60, Werner Siemens61 , Thyssen62, Borsig63, Krauss, Maffei64, etc. aseguráronse mesmo socialmente un lugar de honra na historia da industria alemá. Non todos eles estaban rexidos pola busca unilateral do beneficio,

---

[58] Ernst Abbe (1840-1905) foi un físico e empresario contratado por Carl Zeiss, o fundador da Universidade de Jena. empresa, Carl Zeiss AG, que producía instrumentos e sistemas ópticos. Abbe converteuse en copropietario da empresa.

59 Alfred Krupp (1812-1887) era fillo de Friedrich Krupp (1787-1826), quen fundara a Krupp Cast Steel Company en 1811. Durante a dirección de Alfred Krupp, a empresa converteuse na principal empresa de fabricación de armas da época.

[60] Mannesmann fundouse en 1890 e orixinalmente producía tubos de aceiro sen soldadura.

[61] Werner Siemens (1816-1892) foi un inventor e fundador da empresa Telegraphen-Bauanstalt en 1847. Hoxe en día Siemens AG é unha das maiores empresas electrotecnolóxicas do mundo.

[62] August Thyssen (1842-1926) fundou a ferraría Thyssen-Foussol en 1867 e adquiriu outras empresas da industria pesada que se fusionaron en 1926 para formar as Vereinigte Stahlwerke, o maior cártel mineiro e siderúrxico do mundo antes da Segunda Guerra Mundial.

[63] Borsig foi unha compañía de locomotoras fundada por August Borsig (1804-1854) en 1837.

64 Krauss-Maffei é unha empresa produtora de maquinaria fundada en 1838.

Machine Translated by Google

todos eles permaneceron sinxelos e modestos para si mesmos, só a prosperidade das súas obras foi o seu guía.

De feito, o incansable poder produtivo e inventivo da industria alemá deu lugar a que non só o xigantesco aumento da poboación atopase traballo e pan, senón que, a pesar do aumento dos salarios, a pesar dunha mellora global do nivel de vida de todos os sectores da poboación, os produtos máis importantes puideron abaratarse grazas a melloras e inventos sempre novos. O traballador manual alemán nunca debería esquecer que lles debe isto aos traballadores intelectuais.

E outra cousa debe ser subliñada aquí de novo con toda a énfase: que a base e a condición previa para este alto florecemento da economía alemá foi o poderosamente dirixido polo Reich de Bismarck. Estes dous factores, a situación política unida e, polo tanto, poderosa do Reich alemán e a laboriosidade sen precedentes dos empresarios e traballadores alemáns fixeron posible que se rexistrase unha elevación integral do nivel de vida de toda a poboación, que o xigantesco aumento da poboación de Alemaña puidese ser alimentada, vestida e aloxada e que a emigración de Alemaña se reducise a cifras insignificantes.

As cifras da migración alemá nas décadas posteriores a 1870 só incluían o saudable excedente do espírito emprendedor e mercantil alemán que se estendeu ao mundo como os pioneiros da laboriosidade e o rendemento alemáns.

Na súa maior parte, toda a economía nacional do Reich alemán fixo xustiza ás esixencias fundamentais que tamén nós impomos a unha economía nacional saneada.

A demanda estaba amplamente cuberta. Non obstante, xa nese momento aparecían profundas danos na nosa economía que se expresaron de diversas maneiras.

1. *As nosas finanzas estatais* endebedáronse cada vez máis ao mesmo tempo que o pobo alemán se volvía cada vez máis rico e poderoso, que os produtos da eficiencia industrial e comercial alemá conquistaban os mercados de vendas do mundo, nun momento no que a nosa economía interna camiñaba de éxito en éxito e as condicións médicas e de vida melloraban ano tras ano.

Agora ben, naturalmente non é un bo sinal que as débedas se fagan cada vez maiores. Tal fenómeno sempre sinala o feito de que algo non vai en orde. Porque debe considerarse totalmente absurdo e sen sentido que un estado cuxos cidadáns gozan dunha riqueza crecente non se atope ao mesmo tempo nunha condición de finanzas estatais sans e florecentes. Isto debe ser moito máis sorprendente cando para o Reich alemán e os estados federais fluían ingresos extraordinariamente grandes dos seus ferrocarrís, postais e obras mineiras, así como dos bosques estatais, etc., á marxe do feito de que o Reich e os estados federais podían, en virtude da súa soberanía financeira, reclamar a considerable capacidade fiscal dos seus cidadáns.

2. Outro dano económico profundo foi o endebedamento progresivo dos nosos bens inmobles agrícolas e urbanos. O movemento de reforma agraria que se aplicou contra iso recoñeceu correctamente unha parte moi importante de todo o problema sen, por desgraza, acadar unha eficacia completa.

3. O feito da inflación da nosa industria a través do crédito de todo tipo tamén debería ter cheo de ansiedade aos observadores perspicaces. Certamente, en tempos de crecente prosperidade, as empresas comerciais e industriais toman á lixeira a aceptación de diñeiro estranxeiro e a obriga de xuros que iso implica, porque, de feito, o forte aumento da posibilidade de traballo e ingresos permite soportar estas cargas.

Machine Translated by Google

> Pero ai se se producen crises económicas! Entón o uso do crédito con xuros móstrase en toda a súa banalidade económica.
>
> A forma de sociedade por accións que xurdiu nestes anos coa separación real do capital do traballo ligado a el, é dicir, a separación dos intereses capitalistas puros na rendibilidade do diñeiro, por parte dos acredores, da sa cooperación do empresario individual e da identificación total da súa existencia coa súa empresa, sementou de xeito similar a semente de profundos danos económicos.
>
> 4. A crecente posición de poder das institucións de corretagem monetaria, os bancos, debería ter enchido de ansiedade ao honorable amigo da nación. De servos da economía, os bancos convertéronse en donos sen restricións de toda a economía nacional. De xeito notábel e significativo, esta crecente posición de poder dos bancos non foi acompañada en absoluto por unha prosperidade simultánea da nosa economía nacional, senón que, pola contra, canto máis lamentable se volvía a nosa economía, máis se engrandecían os bancos.

Non queremos afondar aquí neste desenvolvemento, haberá moito que dicir sobre el na discusión da economía puramente financeira e monetaria. A mención da raíz cuádrupla do gran dano económico nacional a través do sistema financeiro e crediticio foi de grande importancia porque precisamente este aspecto de toda a economía converteuse no oposto dunha verdadeira economía nacional, é dicir, unha economía ladrón unilateral das potencias financeiras.

Aquele sobre quen a imaxe dun corpo asolagado por parasitos non se impón espontaneamente debe estar moi interesado no mantemento da situación actual ou depender dos beneficiarios desta economía explotadora. Desafortunadamente, este último caso ocorre entre un gran número de homes. É por iso que a resistencia interna a este moderno sistema económico de baróns ladróns non xorde dun xeito correspondente.

É especialmente malo que mesmo a ciencia, e de feito especialmente a ciencia, que ten que ocuparse destas cousas diligentemente aínda estea, con algunhas excepcións (Othmar Spann65), dentro do feitizo da actual economía capitalista de intereses e se atope en dependencia dela. A economía nacional actual non é un líder cara á verdade e ao coñecemento correcto, senón que se converteu no portavoz da criminalidade económica nacional.

Todas as grandes verdades e sabedoría poden ser comprendidas e contempladas nos seus aspectos esenciais por calquera home sinxelo. Non se debe confundir con isto o feito de que, naturalmente, non é tan sinxelo chegar a un coñecemento tan fundamental. Certamente, o coñecemento en si mesmo, a intuición, é como unha luz brillante que brilla na alma eternamente sedenta de coñecemento. Non obstante, é difícil o traballo posterior do entendemento, que debe apilar esforzosamente ladrillo sobre ladrillo para construír, coa selección máis coidadosa de materiais, toda a estrutura do pensamento, de xeito que a obra rematada pareza a todos evidente por si mesma.

Nestes casos non hai mellor eloxio que cando un chega ocasionalmente a tales pensamentos por si mesmo. Así, recibín, mentres traballaba neste traballo (verán de 1923), un

---

65 Othmar Spann (1878-1950) foi un economista e sociólogo austríaco antisocialista influenciado polas teorías económicas de Adam Muller (1779-1829), quen se opuxera á economía liberal materialista de Adam Smith. Foi profesor na Universidade de Viena desde 1919 ata 1938, cando os nacionalsocialistas lle prohibiron o posto de profesor despois da Anschluss (anexión) de Austria. Aínda que Spann simpatizaba coa orientación nacionalista do NSDAP, as súas opinións sobre un estado corporativista non foron totalmente apoiadas polos nacionalsocialistas.

Machine Translated by Google

excelente traballo dun home xa ancián, o enxeñeiro austríaco W. Schober66, no que se predixo con sen precedentes todo o desenvolvemento desastroso da situación financeira e crediticia austríaca hai xa 30 anos.

Schober sinalou o feito de que só un abandono completo das doutrinas económicas nacionais fundamentalmente falsas podería deter o desenvolvemento desastroso da economía nacional.
por desgraza sen o menor éxito.

A principal razón residía nese momento no feito de que os amigos de Schober, do Partido Cristián-Socialista, tras un acordo inicial entusiasta, se afastaron del con escusas preguiceiras: "O momento aínda non chegou", pero en realidade, porque non lle conviña ás altas finanzas cristiás.

Hai moito tempo que o banco deixou de ser o intermediario de confianza entre o capital de aforro e os dereitos da economía e o capital circulante. Hoxe, os grandes bancos teñen os seus directores e delegados en todas as sociedades anónimas. Nada pode ocorrer sen que o banco o saiba. E que interese ten agora o banco na economía? O seu único interese é que o capital produza o maior beneficio posible; de que xeito é completamente indiferente a iso. Non ve a súa tarefa na fertilización da economía mediante o préstamo de diñeiro aos tipos de xuro máis baixos precisamente cando a economía nacional está ameazada por crises do peor tipo (esta sería, con todo, a súa tarefa máis importante); os grandes bancos tenden, con moito máis, a presentarse precisamente nese momento con paquetes de crédito e avisos de crédito cando a industria manufactureira necesita con máis urxencia un crédito anticipado para o seu traballo.

Pódese considerar ademais o seguinte: que necesidade cobren os bancos? – Dirase: a necesidade de diñeiro. Por suposto. Pero como e en que condicións? O panadeiro, o zapateiro, o dono da fábrica, o home de negocios, de feito, cobren a necesidade real de comida, roupa, etc., e reciben por iso o valor equivalente, o prezo, en diñeiro ou mediante unha transferencia de diñeiro.
Deste xeito, a necesidade queda cuberta e o dono da fábrica, etc., volve ter capital circulante para compras, pago de salarios e posterior fabricación. Aquí vemos que se completa un círculo económico. O produtor cobre a necesidade do usuario, o diñeiro cumpre a súa función propia como intermediario dun negocio de intercambio e fertiliza de novo a economía nas mans do produtor.

É bastante diferente no caso do negocio de préstamos de diñeiro. En primeiro lugar, non existe para ningún banco ningunha obriga de entregar a súa mercadoría (diñeiro) como existe tal obriga, por exemplo, para cada comerciante. Polo tanto, pode garantir que só dá diñeiro a aqueles que lle sexan favorables. Ademais, o banco esixe, na maior parte dos casos, garantías que superan con creces o valor do préstamo, esixe ademais un certificado de débeda segundo o cal o debedor debe comprometerse ao reembolso da débeda con todo o que ten e vai gañar. Noutras palabras, en contra da dispensación de diñeiro, o banco atrae ao seu dominio de poder activos que son moito maiores que a suma prestada; tamén permite que se entregue un certificado de débeda que expón os ingresos do traballo do debedor ao seu alcance. Pero iso non é suficiente: por este préstamo de diñeiro dobremente, e moitas veces, garantido, o banco deixa que se lle pague aínda máis en forma de xuros que se volven enormes co paso do tempo. Polo tanto, temos que tratar aquí cun procedemento que, considerado economicamente, non é en absoluto unha actuación produtiva: o pago da devolución (peño, certificado de débeda) entrégase inmediatamente e, ademais diso, o debedor debe aceptar outro pago continuo que nuns poucos anos supere o valor do diñeiro recibido, sen que o pignorador...

66 Wenzel Schober (1846-1928) foi un enxeñeiro ferroviario austríaco que, como o profesor vienés Josef Schlesinger (1830-1901), identificou nos seus escritos económicos a dependencia das finanzas internacionais xudías como a principal causa dos problemas económicos de Austria. Entre as súas obras principais inclúense Die Noth und ihre Ursachen, 3 vols., Viena, 1880-82, e Die Valuta-Regalierung in Osterreich, 1892.

Machine Translated by Google

converterse en libre ou resolver a débeda. Un negocio financeiro deste tipo é naturalmente un absurdo económico nacional, é usura sen adulterar.

O verdadeiro sentido do crédito, da crenza na maior eficacia económica doutro, é, de feito, que o propietario do diñeiro aforrado non ve que está en posición de usar o seu diñeiro el mesmo dun xeito rendible, polo que recorre a alguén en quen pode confiar que pode confiarlle ese diñeiro e que lle ofrece a garantía de que lle devolverá os seus aforros, se llo solicita, de forma completa e sen diminuír. Se o préstamo fortalece a capacidade de traballo económico do debedor para que poida obter beneficios considerablemente maiores, pódese considerar isto como un acto de xustiza ou gratitude se o debedor lle dá ao acredor, ademais da devolución do diñeiro, tamén unha certa parte dos seus beneficios. *Esta concepción da economía monetaria e crediticia privada rexe toda a Idade Media, formou o núcleo da doutrina do interese da Igrexa. A esixencia de intereses considerábase usura.* Hoxe, o interese que a Igrexa consideraba usura converteuse en axiomático de toda a nosa economía: o sentido económico nacional do crédito converteuse nun disparate económico nacional. Sen dúbida, para o home adinerado tal doutrina é a fonte dun enriquecemento duradeiro sen esforzo. Non porque o ouro sexa –como lle gustaría parecer– un poder que produce diñeiro por si mesmo, un fenómeno sobrehumano que, liberado das leis terreais da perecibilidade, forza todo baixo o seu feitizo de forma imperecedoira e para sempre, senón porque se sente na economía financeira e internacional moderna simplemente como unha lei que todo tipo de posesión financeira leva en si mesma un dereito ao interese, ata certo punto innato no diñeiro, é esta monstruosa inversión da relación entre traballo e diñeiro aceptada como unha lei, como algo que non se pode tocar, como algo para o que a ciencia que o trata ten que producir un gran número de razóns xustificativas.

Só deste xeito foi posible desviar toda a economía nacional da súa única e natural tarefa de cubrir as necesidades e, con iso, crear traballo e alimentos para todos, e utilizala indebidamente principalmente como instrumento para o enriquecemento persoal dos propietarios do capital bancario e bursátil.

Agora é un truco favorito da batalla política contra o noso movemento que esta nosa oposición contra a *alta explotación capitalista* da nosa economía nacional e a nosa batalla por unha economía nacional que satisfaga as esixencias da xustiza social sexa representada como unha oposición entre a propiedade e outras formas de posesión, que a nosa demanda de "interese público por riba do interese propio" sexa cualificada de comunista. Contra isto, debemos sinalar constantemente o artigo 8 do programa nacional e económico (O Programa, p. 35):

"O nacionalsocialismo recoñece fundamentalmente a propiedade privada e a someteu a..." protección gobernamental".

Non obstante, será tarefa da lexislación establecer os límites con respecto a acumulación de riqueza desmesurada en mans de individuos a expensas do conxunto.

Positivamente e para a propia economía xorde, como unha esixencia para toda a economía e as súas tarefas no espírito do nacionalsocialismo, a esixencia número 10 do "Programa Nacional e Económico": *Todos os alemáns forman unha comunidade de traballo para a promoción do benestar común e a cultura do pobo alemán.*

De aquí deriva á súa vez a esixencia moral de que *todo alemán debe traballar intelectual e fisicamente segundo as súas forzas, pero que este traballo seu debe incorporarse ao conxunto.*

Saliento que esta é unha esixencia moral. Polo tanto, non se trata do establecemento dun compulsión ao traballo como a que se introduciu na Rusia soviética. Algo bastante diferente é a

Machine Translated by Google

introdución por nós esixida dun ano de traballo obrigatorio para cada alemán antes da adquisición dos plenos dereitos de cidadanía estatal.

É de novo ben diferente que o noso obxectivo principal teña como obxectivo precisamente garantir unha vellez sen preocupacións para todos os camaradas nacionais que traballaron arduamente na súa xuventude e na idade adulta. Precisamente no caso dunha economía nacional que non estea continuamente baixo a sangría dunha obriga de xuros e peaxes ao capital de préstamo, será, e debe e pode, doado conseguir que doe grandes excedentes de tal xeito que a todos os camaradas nacionais se lles garanta unha pensión de vellez axeitada e suficiente (similar á pensión dos funcionarios) ao alcanzar unha determinada idade ou no caso dunha incapacidade laboral que se producise prematuramente.

Introduzo aquí esta esixencia política social porque o cumprimento desta tarefa pertence ao desempeño de toda a economía nacional, porque é o punto que non só é capaz de dicirlle constantemente ao traballador no sentido máis amplo da palabra: Debes traballar!, senón porque, detrás da compulsión laboral, establece algo reconfortante e reconciliador: a perspectiva dunha vellez segura para todos os que cumpriron co seu deber durante toda a súa vida.

Dentro do ámbito do recoñecemento fundamental da propiedade privada como fundamento da nosa economía, tamén pertence naturalmente o feito de que cada alemán está protexido na súa libre posibilidade de gañar a vida e na libre disposición dos seus ingresos laborais e da súa riqueza adquirida (nº 11 do "Programa Nacional e Económico"). Limitar este dereito básico só é admisible a través da lei, seguindo a directriz de que só se considera traballo aquel que non vaia contra os intereses da comunidade. O comercio en cadea e a especulación tamén causan sen dúbida moito traballo; do mesmo xeito, un ladrón a miúdo verte máis pingas de suor no seu "traballo" que o canteiro na construción dunha casa, pero tal "traballo" está dirixido, de feito, só ao enriquecemento persoal unilateral a costa e en prexuízo dos demais. Polo tanto, tal "traballo" é xeralmente prexudicial e, polo tanto, debe ser castigado con toda a severidade.

Unha determinación tan expresa non é en absoluto superflua, xa que, da práctica do dereito resulta evidente con demasiada frecuencia, e ata un punto aterrador, cantas cousas se designan alí como traballo honesto. Tamén hai toda unha serie de actividades que están moi preto da liña fronteiriza, onde é difícil dicir que este traballo aínda harmoniza "co conxunto".

En calquera caso, débense crear ferramentas legais para que se poidan suprimir todas estas actividades ou empresas que van dirixidas contra a saúde nacional, xa sexa física ou intelectualmente. O mesmo ocorre coa explotación da miseria da poboación mediante a especulación e a usura.

Para tales bichos que son hostís á nación esiximos a pena de morte. Financeiro
a pena ou mesmo a prisión son ineficaces contra persoas tan sen escrúpulos.

En resumo, polo tanto, a política económica do nacionalsocialismo traballará para eliminar unha concentración basicamente falsa da economía na rendibilidade e, por esa razón, para restaurar en honra a única tarefa xusta e razoable da economía nacional: a satisfacción da demanda.

Isto non exclúe en absoluto os ingresos e os beneficios para o comerciante, o dono da fábrica e os empresarios honestos; pola contra, non se deben crear dificultades para a xustificada loita pola obtención de beneficios, sempre que esta loita estea dentro do ámbito dos intereses públicos.

Trátase, polo tanto, dunha acción purgativa e, a continuación, do mantemento da economía alemá que é inobxectable tanto en relación coas súas formas como con respecto aos seus resultados. Con isto enténdese o que esixe o número 12 do "Programa Nacional e Económico": *Manteñase a combinación saudable de empresas grandes, medianas e pequenas en todos os campos da vida económica, e polo tanto tamén na agricultura.*

Machine Translated by Google

Con iso tamén se dá a posición fundamental do nacionalsocialismo para as diferentes ordes sociais.

O nacionalsocialismo *apoiará e promoverá os agricultores por todos os medios como fundamento dunha nación poderosa e do alimento da poboación.*

Se o punto 17 do Programa contén unha cláusula que prevé unha libre desposesión en circunstancias especiais, con isto só se pretendía, como proclamou Adolf Hitler o 13 de abril de 1928, a "creación de posibilidades legais de confiscar, se fose necesario, terras que foran adquiridas de forma ilegal ou non administradas segundo o punto de vista do benestar do pobo. Isto diríxese, polo tanto, principalmente contra as empresas xudías de especulación inmobiliaria". Polo tanto, esta cláusula foi deseñada só para a protección da poboación nativa.

Para o nacionalsocialismo tamén lle importan especialmente *a prosperidade e a independencia dunha clase media comercial e mercantil saudable.*

E mesmo nas formas de produción da chamada industria pesada non hai, desde o punto de vista do nacionalsocialismo, nada esencial ao que se poida obxectar. Precisamente esta gran industria racionalizou todo dun xeito exemplar, é dicir, non evitou custos para lograr métodos de produción mellores e máis sinxelos. A actual sobrecarga das empresas...
apuntar á comunalización –cun número excesivo de persoas realmente prescindibles (estamos a pensar aquí principalmente na necesidade de manter os propios funcionarios de impostos e seguros, etc.)– funciona naturalmente directamente en contra do esforzo de nacionalización da industria.

Ao remate destas tarefas político-económicas do nacionalsocialismo atópase outra enorme actuación organizativa: *"A introdución dun ano de servizo laboral para cada alemán".*

Mesmo aquí é un principio profundamente moral o que obriga a esta esixencia: o deber.

Quen desexe exercer os dereitos de cidadanía estatal tamén debe ter servido ao estado, tamén debe ter demostrado ser consciente do seu deber e leal ao seu estado mediante feitos e, de feito, sen remuneración, é dicir, sen posibilidade de enriquecemento, exactamente como o soldado serve á súa patria.

Albiscamos na idea do servizo laboral obrigatorio unha idea totalmente suplementaria á idea do servizo militar universal.

Por moito que nos gustaría considerar posible reducir substancialmente o adestramento para converterse en soldados eficientes en comparación co período de servizo anterior de dous e tres anos, consideramos necesario e aconsellable que cada mozo alemán estea familiarizado cunha ou máis actividades comerciais nas que poida servir ao estado.

A conciencia do deber con respecto á calidade do traballo sufriu tanto baixo o dominio da máquina e baixo a doutrina aínda máis devastadora da hostilidade de clase dos traballadores contra os empresarios que unha titoría neste campo baixo unha estrita dirección estatal segundo principios uniformes parece completamente indispensable. Precisamente os empresarios, no bo sentido, acollerán con satisfacción tal institución e non a considerarán de ningún xeito como unha competición. Un exército de traballo así non pode ser xa unha competición porque, segundo a experiencia, toda actividade económica produtiva do estado debe estar excesivamente sobrecargada co seu aparello oficial, porque o emprego e a formación dunha man de obra nova e inexperta consome demasiado da súa eficiencia.

Por outra banda, a tarefa deste ano de servizo laboral será familiarizar mellor os mozos das empresas estatais modelo con todos os progresos da tecnoloxía. Deberían, se fose necesario

Machine Translated by Google

posible, cubrir as necesidades reais da forza de traballo e dos camaradas nacionais que prestan servizo militar.

Así, unha competencia estatal co resto da economía nacional non se pon en cuestión, como máximo podería operar en certos campos como un regulador de prezos con prezos de mercado que aínda deixan aos librecomerciantes e aos libres empresarios un amplo marxe para un beneficio razoable.

Non pode ser tarefa deste manifesto entrar en máis detalles. Non obstante, deben ser esbozados e ilustrados brevemente, porque sabemos que unha solución correcta a esta cuestión será dunha enorme vantaxe para a recuperación da nosa moral económica, á parte do beneficio que toda a economía derivará do feito de que a idea do deber con respecto ao traballo se esperte como un deber moral con respecto á nación.

En canto á posición do cidadán-estado con respecto á economía nacional
Bismarck declarou unha vez:

"Non vivimos para ser felices, senón para cumprir co noso deber."

Este principio moral tamén se atopa na base da nosa posición con respecto ao Estado e ao economía.

Machine Translated by Google

Reforma financeira nacional: diñeiro e crédito Estado nacionalsocialista

"A regra do interese."

A esixencia da ruptura da escravitude de intereses é innovadora nun programa político. Este feito por si só sería suficiente para que os círculos máis amplos presentasen unha oposición moi vehemente ao nacionalsocialismo.

A maior parte dos opositores está constituída, con moita diferenza, por aqueles que perderon todo coa actual economía capitalista de intereses e que, educados nestas ideas, aínda temen perder os privilexios xa perdidos. Esta oposición non ten ningún impulso, xa que precisamente a falta de calquera impulso interno é característica do círculo atrapado no ideal da pensión de capital.

Outro grupo é o daqueles que dependen de préstamos ou polo menos cren que o son.
Este grupo, naturalmente, non teme realmente a abolición da obriga de pagar xuros, pero teme non recibir máis capital circulante a menos que todo siga como antes.

Outro grupo son os marabillosos economistas nacionais para os que a oposición ao problema da liberación do interese é o alfa e o omega da súa sabedoría económica nacional.

Outro grupo son os maliciosos que, de feito, non teñen un mellor punto de vista, pero que, por razóns persoais ou tácticas de partido, combaten esta esixencia básica do nacionalsocialismo con falsas afirmacións e tergiversacións.

Que os círculos das finanzas internacionais que exercen o dominio do interese están, precisamente, en Tendo en conta esta esixencia, os nosos inimigos máis irreconciliables e acérrimos é evidente.

Coa excepción da oposición maliciosa e profesionalmente interesada, as principais razóns para unha actitude hostil e desconfiada son a ignorancia e a preguiza intelectual, a estupidez.

Temos que ver aquí con opoñentes bastante poderosos, con opoñentes entre os que fracasa calquera sistema que se poida intentar impor, que se retiran coma medusas ante a presión das explicacións convincentes, pero que inmediatamente despois da relaxación da presión volven ás antigas formas de pensamento.

Entón, que se entende por "escravitude de xuros"? Por *escravitude de xuros* debe entenderse a débeda con xuros do estado e do pobo cos poderes financeiros supranacionais. Polo tanto, aquí trátase dunha nova forma de escravitude, da escravitude ao dominio das finanzas. Esta escravitude é máis espantosa e cruel que calquera forma de goberno baixo o dominio de príncipes absolutos, porque se exerce dun xeito impersonal, sen ningún sentimento humano, obsesionada só cun instinto insaciable de expandirse e agrandarse, cunha cobiza de poder sen comparación.

A expresión habitual para a existencia desta regra é: "O diñeiro move o mundo".
Pero aquí o diñeiro só se usa como símbolo de dominio do poder financeiro. O diñeiro en si mesmo, as moedas metálicas e de papel, non son en si mesmos nin bos nin malos por natureza, e non exercen ningún tipo de dominio. O diñeiro como moeda é indispensable para o intercambio de bens e servizos. É por iso que todos os intentos de abordar o dominio dos poderes financeiros só desde o lado do diñeiro son desde o principio erróneos e condenados á ineficacia, porque no caso deste dominio non estamos a tratar, de feito, unha cuestión do sistema monetario estreito, senón de cuestións de poder.
O diñeiro como instrumento de poder non é en si mesmo, como se mencionou, nin bo nin malo, depende só do seu uso. O feito de que tamén se poida usar de forma asasina, é dicir, mal utilizado, non inflúe.

Machine Translated by Google

neutralizar de ningún xeito as súas infinitamente variadas e indispensables posibilidades de uso útil. Mesmo o diñeiro, aplicado de xeito útil, ten un efecto beneficioso na economía nacional. Non se chamou erroneamente ao diñeiro o sangue no organismo económico nacional. Mentres o diñeiro permaneza fiel á súa tarefa como medio de intercambio, mentres o diñeiro recibido ou gañado se volva dirixir á economía, non *pode* exercer ningunha influencia prexudicial sobre a economía nacional.

Agora entra un factor: o desexo de usar o diñeiro como método de aforro. Este desexo está en si mesmo completamente xustificado; pola contra, só é desexable que o sentido do aforro poida recuperarse se, si, se, o aforro fose realmente posible nas circunstancias actuais. A desvalorización duradeira e ameazante do noso diñeiro alemán a través dunha política financeira estatal irresponsable fai que o aforro sexa unha estupidez, xa que, despois dalgunhas semanas ou días, o valor do diñeiro pode caer a unha fracción do seu valor anterior. Polo tanto, se o diñeiro debe cumprir a súa función como diñeiro de aforro, debe ter un *valor estable.*

Dado que o diñeiro alemán, por razóns que aínda teremos que investigar, non ten un valor estable no momento e tampouco pode telo, o aforrador alemán busca en cada período inestable ese diñeiro de valor estable. Este diñeiro de valor estable son as chamadas moedas nobres, os dólares, os francos suízos e os floríns holandeses, os cartos dos pobos escandinavos, etc., así como o diñeiro metálico procedente de metais preciosos.

Mais agora a tarefa económica nacional do diñeiro como capital circulante da economía oponse a este desexo de acumulación de diñeiro estable. Para comprender esta cuestión en toda a súa profundidade debemos adherirnos ao feito de que o diñeiro, segundo a súa esencia, non é e non debe ser máis que unha *"proba do traballo realizado".* A explicación habitual: "O diñeiro é un medio de intercambio" non é en absoluto falsa, pero non esgota a cuestión. É unha tarefa do diñeiro, e de feito a máis importante, mediar no intercambio de mercadorías. Mais esta tarefa tamén a cumpren outras cousas como os sobres de té dos chineses, as cunchas de cauris dos negros, etc. A *esencia* máis íntima do diñeiro dispensado polo estado hoxe, así como dos substitutos do diñeiro, é que son probas -tamén se podería dicir vales- dalgún traballo realizado por outras persoas. Por "traballo realizado" debemos entender de forma bastante completa todo produto económico, polo tanto tamén as materias primas, xa que mesmo estas teñen valor comercial ou de venda só se son extraídas e se son levadas ao mercado. Para facilitar este intercambio de mercadorías entre eles, de feito, para facelo posible nunha economía complexa, tivo que inventarse un medio de intercambio que fixese posible directamente que o produtor dunha soa mercadoría puidese satisfacer as súas propias e *múltiples* necesidades a través deste medio de intercambio, que tiña unha validez xeral. Un zapateiro fabrica zapatos e botas ano tras ano, pero necesita o seu pan de cada día, carne, leite, ovos, necesita roupa, etc. O panadeiro, ao que o zapateiro compra o seu pan, pode precisar un ou dous pares de botas ao ano, pero realmente non se lle pode pagar todo o ano por todo o pan que todos comen só con botas, tamén debe pagarlle ao seu muiñeiro e provedor de leña pola fariña e o combustible, pero estes tampouco poden usar máis botas porque eles mesmos xa obteñen botas e zapatos doutro zapateiro.

Pero o panadeiro non pode, naturalmente, pagarlle ao muiñeiro a fariña cos seus propios produtos, o panadeiro debe cocer pan para a comunidade. Noutras palabras: unha economía de intercambio puro é totalmente imposible nunha economía nacional desenvolvida cunha extensa división do traballo. Un *intermediario de intercambio* é, polo tanto, indispensable. Na forma máis xeral, este intermediario de intercambio debe ser un rexistro xeralmente recoñecido, protexido polo Estado, das producións da economía nacional; tamén se debe poder mercar algo con estes rexistros e todo o mundo debe estar obrigado a proporcionar os seus produtos comerciais por este diñeiro de intercambio.

Machine Translated by Google

Por exemplo, tamén é erróneo dicir que o diñeiro é un rexistro dun traballo realizado. Certamente, acéptase este diñeiro como un traballo realizado, pero non porque xa se completase un ciclo económico con el, senón porque este diñeiro é, de feito, un rexistro de cada unha das moitas actividades laborais realizadas: rexistros cos que todos poden satisfacer as súas necesidades vitais e outras necesidades. Só cando se cobre esta necesidade e o diñeiro se reintroduce na economía, complétase o ciclo básico do diñeiro. Pero se o diñeiro permanece como diñeiro atesourado ou gardado nunha man, entón só se executa a metade dun intercambio, só a metade dun ciclo. O diñeiro aínda non cumpriu o seu obxectivo, pola contra, foi retirado do obxectivo para o que foi inventado e para o que existe. Debemos declarar fundamentalmente que esta interrupción da tarefa económica nacional do diñeiro é, por razóns económicas e políticas nacionais, inadmisible. Obviamente, non pode ser que cada cantidade financeira recibida deba ser distribuída inmediatamente, que o mercado financeiro deba ser provisionado con diñeiro tan abundantemente que cada persoa privada poida facer os seus arranxos económicos de tal xeito que conserve para si mesma sumas para cubrir as súas necesidades mensuais ou as cantidades para maiores servizos anuais, senón que debe declararse como completamente inadmisible economicamente a nivel nacional que a moeda dispensada polo estado para o benestar da comunidade sexa retirada da circulación pública como diñeiro acumulado.

Polo tanto, ao sistema financeiro correspóndelle tamén o deber de gastar, é dicir, o deber de devolver a circulación ao diñeiro adquirido.

Tamén se pode especificar aquí de novo con bastante claridade que o aforro non se fai imposible de ningún xeito. O aforro, entendido correctamente, non é en absoluto o avaricioso e avaro acaparamento de diñeiro, senón que, se se desexa empregar a combinación favorita da idea de aforro co alivio dos nenos, , É a creación e adquisición de bens, a compra ou construción dunha pequena casa, a compra de obxectos valiosos, de coleccións, libros, cadros, artigos para o fogar, a expansión e mellora do establecemento comercial, a ampliación das existencias, etc., e iso é un "aforro" moito mellor que o acaparamento de ouro.

Precisamente nós, os alemáns, tivemos que someternos a unha educación en cosmovisión do máis grandioso estilo sobre esta cuestión. Este correcto "aforro" que acabamos de describir recompensouse a si mesmo mellor, o falso centrado no diñeiro foi amargamente vingado.

Este sentimento infaliblemente correcto do pobo mesmo para estes asuntos reflectiuse con bastante acerto en sagas e contos de fadas. O diñeiro acumulado transfórmase nun terrón inútil ou desaparece, ou trae desgrazas sen fin. Por outra banda, sempre e en todas partes, aquel que, pola súa laboriosidade, "logrou algo" -e por ese razoamento saudable sempre entende unha economía privada florecente, xa sexa mercantil, comercial ou industrial-
adquiriu respecto e estima. Semellante desenvolvemento da riqueza é inobxectable, non está dirixido contra o espírito do diñeiro, é, como membro próspero de toda a economía, social no mellor sentido.

Despois destas breves pero necesarias, porque esenciais, observacións sobre o sistema financeiro, volvamos ao punto de partida da nosa pregunta: "Que entendemos por escravitude do interese?"

Se, ao reter diñeiro nas mans de persoas que non son conscientes da tarefa económica nacional do diñeiro, ou aínda máis nas mans daqueles que desexan usar o diñeiro recadado como instrumento de poder, xorde un estancamento, o diñeiro que permanece en circulación faise máis escaso, aparece unha presión monetaria. Pero aqueles que posúen diñeiro aínda non o volven poñer en circulación dun xeito economicamente saudable a nivel nacional porque, pola súa banda, satisfaceron necesidades continuas e construíron ou compraron outras casas.

Machine Translated by Google

produtos comerciais ou industriais. Polo tanto, non lle quitan os seus produtos ao empresario ou ao dono da fábrica, que definitivamente necesita o capital circulante para o mantemento da súa empresa, senón que lle dan o diñeiro retido por eles *ileximamente,* nun sentido económico nacional, a cambio dun peaxe especial, a cambio de xuros. *A presión económica nacional comeza.*

A relación da produción de bens –o produtor– do traballador económico nacional co diñeiro ponse patas arriba dun só golpe. O diñeiro que, segundo a súa esencia e a súa invención, debía servir á economía emancipouse de súpeto e exerce unha presión sobre a produción de bens. Comeza o dominio financeiro. Certamente, a economía privada alégrase de poder manter as súas empresas polo menos deste xeito, xa que se sente obrigada a servir á produción economicamente nacional. O acaparador de diñeiro deriva deste sentimento de deber económico nacional do traballador económico nacional un dobre beneficio: en primeiro lugar, ten un certificado de débeda – polo tanto, un título legal– segundo o cal o debedor con toda a súa riqueza é responsable do reembolso non diminuído das sumas prestadas, na maioría dos casos outros obxectos de riqueza determinados están especialmente empeñados, e en segundo lugar, o debedor debe comprometerse aínda máis cun pago adicional continuo que se chama xuros.

Polo tanto, o crédito garantido non se concede por razóns que se corresponderían co sentido literal da palabra crédito, é dicir, coa confianza na maior eficacia económica e capacidade de rendemento, *senón coa intención de explotar a necesidade do empresario económico de procurarse sen ningún esforzo unha parte dos seus ingresos laborais.* O crédito tampouco se concede para promover a produción, senón unicamente para facer que a posesión de diñeiro sexa "rendible". A que empresas se utilice o crédito é basicamente unha cuestión de completa indiferenza para o acredor; se está interesado nel, isto ocorre só para asegurarse de que o seu diñeiro está a salvo e, sobre todo, de que tamén *xera xuros de forma efectiva.*

Observado en xeral, o sistema de crédito mediado polos bancos está hoxe construído de tal xeito que, en xeral, o capitalista, posuidor do diñeiro e do crédito, está totalmente desvinculado do traballo. Non ten ningunha relación de natureza persoal coas diferentes ramas da produción nas que "deixa traballar o seu diñeiro", como di a expresión enganosa favorita. Que sabe o accionista de "Girmes", "Pöge", "Weser", "Riebeck Montan", "Otavi", "Salitrera", "Steaua Romana"67, que sabe o que se fabrica nestas fábricas? Non ten ningún interese niso, só ten o interese unilateral de se as accións suben ou baixan e de cantos son os dividendos que rende o seu capital. Tamén é unha cuestión de completa indiferenza se as sociedades por accións ou as outras formas de actividade capitalista (sociedade anónima, sociedade de responsabilidade limitada, sindicato, etc.) serven á produción en xeral. O principal, o único decisivo é a "rendibilidade". Unha proba diso é a enorme popularidade da que gozan as accións dos bancos. Os grandes bancos, así como todas as entidades de crédito, non realizan en xeral ningún traballo produtivo no sentido de produción de bens. Aquí, no gran sistema bancario, a idea de xuro, é dicir, a posibilidade de transferir unha parte xigantesca dos ingresos do traballo produtivo á posesión do mero propietario do diñeiro e, de feito, para este último, sen ningún esforzo, celebra verdadeiras orgías. Hoxe case non hai máis empresa que non dependa dalgún xeito do banco, que non se xestione de forma puramente capitalista de xuro. Todo o traballo económico nacional depende do capital bancario e da bolsa, e está ligado a el polos xuros.

67 Girmes é unha empresa téxtil fundada por Johannes Girmes (1854-1912); Weser era unha empresa de construción naval, Riebeck-Montan era unha empresa mineira, Otavi era unha empresa mineira e ferroviaria, Salitrera era unha empresa chilena de salitre e Steaua Romana é unha empresa romanesa de refinación de petróleo.

Machine Translated by Google

Os señores dos bancos (as altas finanzas) son, polo tanto, tamén os señores da produción. Deles depende que o traballo se deteña ou que o mercado se vexa inundado cunha enorme cantidade de lixo. Para o sector privado organizado, a satisfacción da demanda é unha cuestión totalmente incidental.

No caso desta forma económica capitalista de intereses do sistema de crédito moderno, temos que ver coa *inmoralidade económica nacional máis completa,* cunha perversión total do significado do sistema financeiro e crediticio como servo da economía á posición de señor absoluto da economía.

O traballo creativo e produtivo converteuse en escravo e o espírito xudeu da usura, astutamente rapaz e eternamente móbil, goberna o mundo. Unha especie de extorsión só posible mediante a conxuración dun estado de emerxencia artificial mediante unha retención de diñeiro nacional economicamente ilexítima. E iso considérase hoxe xusto, un dereito que ninguén se atreve a tocar porque o pon en conflito co poder gobernante mundial do gran capital de préstamo.

A escravitude do interese foi perfeccionada!

Perfeccionouse grazas ao feito de que as artes sedutoras do espírito móbil conseguiron atar mesmo o Estado, o protector dado do sistema financeiro, á escravitude dos xuros, de xeito que tamén este, con mans atadas, recoñece o capital internacional como o seu señor e se deixou desviar da súa verdadeira tarefa de protector da economía nacional cara á posición de administrador xurídico, o cobrador de xuros para grandes capitais empresitarios.

Machine Translated by Google

A economía financeira nacional

Agora a nosa tarefa especial é rastrexar este desenvolvemento da *economía financeira nacional.*

Mesmo aquí será o xeito correcto de comezar cunha determinación dos feitos tal e como se atopan hoxe.

O fenómeno máis destacado na vida nacional das nacións do círculo cultural occidental é a enorme *débeda de todos os estados.* Sexan vencedores ou vencidos, todos soportan cargas de débeda xigantescas nas súas economías nacionais gravemente afectadas pola guerra.

A obra estatística máis significativa do Imperio Británico é *The Statesman Yearbook*; este anuario nacional oficial ofrece aos estados individuais unha visión xeral precisa da situación das súas débedas públicas, etc.

Segundo ela, a débeda de Inglaterra (é dicir, da clase traballadora inglesa) co capital internacional, o 31 de marzo de 1930, era de 7.596.000.000 de libras esterlinas, cun pago anual de xuros duns 350 millóns de libras esterlinas. É bastante útil converter esta suma en marcos alemáns, xa que se ve mellor deste xeito que, nesta cuestión de xuros, se trata dunha cuestión internacional de amplo alcance.

Francia debe aos seus acredores internos e estranxeiros uns 279.000 millóns de francos ouro.

Os Estados Unidos de América do Norte, a terra bendita do dólar, teñen unha débeda pública unha carga duns 16.000 millóns de dólares.

No Canadá, Australia, India, Italia, Checoslovaquia, Polonia, en todas partes atopamos a mesma imaxe miserable dunha débeda sen esperanza dos estados e, con iso, dos pobos co capital internacional. En todas partes a vida nacional xira arredor dunha pregunta: como pagamos os xuros dos nosos préstamos, é dicir, das nosas débedas coas finanzas internacionais, co gran capital empresitario?

Os ministerios de finanzas de todos os estados están ocupados sen descanso en aproveitar novas fontes de impostos, os parlamentos asesoran durante meses sobre as novas leis fiscais, pero toda resistencia é inútil. Ante a maxestade do capital usurario internacional e as súas reivindicacións "legais" sobre os pagos de xuros, os parlamentos e os gobernos colapsan unha e outra vez e oprimen os seus pobos con cargas fiscais sen precedentes, en lugar de atreverse a poñer fin a esta enorme fraude internacional cun rotundo "Non".

A inxustiza converteuse en lei, o señor en escravo.

Experimentámolo a diario e a cada hora como están as cousas na nosa pobre patria.

Violenta e poderosamente ergueuse o xigante traballador alemán despois de ter acadado a unidade nacional a través do sangue e o ferro. O seu traballo incansable, o seu espírito creativo trouxeron sempre novas invencións. O espírito emprendedor e a audacia alemáns conquistaron os mercados do mundo. Con ansiedade abraiada, o capital de préstamo francés e inglés dos Rothschild e outros magnates bancarios, así como o capital fiduciario dos financeiros estadounidenses, os Kahn, Loeb, Speyer, etc., víronse ameazados seriamente na súa rendibilidade. O valor do marco alemán, é dicir, a calidade e o baixo prezo dos produtos alemáns, continuou a aumentar, podíase adiviñar cando o marco alcanzaría o valor do dólar ata que o comercio mundial inglés fose superado por Alemaña, víase como en todo o mundo as instalacións de transporte alemás, as institucións educativas alemás, as organizacións sanitarias alemás, as administracións urbanas alemás, os métodos militares alemáns foron tomados como modelo, víase como en todas partes do mundo os enxeñeiros alemáns, como pioneiros da capacidade de traballo alemá, construíron ferrocarrís, pontes e rúas. Pero todo isto significaba que a rendibilidade do capital prestado...

Machine Translated by Google

en todo o mundo as finanzas internacionais estaban ameazadas. Entón, as finanzas internacionais decidiron, coa axuda da masonería internacional, rodear Alemaña e, mediante o uso de todos os medios de mentiras e calumnias, representar Alemaña como o inimigo do mundo. – Eduardo VII foi só unha peza que avanzou neste xogo de xadrez. As paixóns nacionalistas aviváronse contra Alemaña, tanto en Inglaterra como en Francia. Indicar que a prehistoria política da guerra mundial non encaixa aquí, pero en calquera caso é certo que o bando de Alemaña, a pesar da súa forza militar, estaba perdido, porque en xeral non se pode falar dun contraxogo político contra o xogo de intriga das potencias da Entente (cf. Rosenberg, *Masonería Internacional68).*

Mesmo o único grupo que aínda conservaba un instinto político estranxeiro en Alemaña, o All German69, non tiña nin idea de que esta poderosa loita entre as nacións armadas non se trataba do éxito político, senón que estaba dirixida ao obxectivo da submisión financeira dos traballadores alemáns á escravitude por intereses do capital internacional. A dominación militarista de Alemaña era, naturalmente, o obxectivo especial de Francia, a destrución da armada alemá o obxectivo especial de Inglaterra, pero por riba destes dous obxectivos imperialistas de Francia e Inglaterra sempre estivo a loita polo dominio mundial do capital internacional.

Mentres as nacións se desgarraban unhas ás outras nunha loita salvaxe e o sangue dos mellores corría a regueiros polos campos de batalla, o xudaísmo de todo o mundo estaba en movemento. Para todo Xudá chegara o tempo da colleita.

As altas finanzas financiaron a guerra mundial; en todas as nacións do mundo, os escribas xudeus ocuparon as redaccións da prensa internacional e mentiron e instigaron as nacións a novos esforzos unhas contra as outras. Deste xeito, 26 estados foron levados á guerra contra as Potencias Centrais. Desde o leste fluíu unha corrente de xudeus orientais sobre as terras alemás; estes impulsáronse cara adiante, regatearon, acapararon e enriquecéronse, tomaron posesión dos pisos das cidades e adquiriron todo o que puideron conseguir. Nas empresas industriais militares, este negocio do saqueo e o mal goberno da forza de traballo alemá foi atendido polos membros da raza xudía, e os xudeus obrigáronse a avanzar e subir a todos os postos do estado e da economía. A desmoralización interna tamén foi liderada conscientemente por xudeus, os Haases, Dittmanns, Cohns, Luxemburgs, Barths, e despois os Parvus-Helphands, Eisners, Leviens, Gradnauers70, axitados e incitados, apoiados por xente ambiciosa, tolos e criminais sedentos de poder contra o pobo alemán.

---

68 Alfred Rosenberg publicou unha obra titulada Das Verbrechen der Freimanrerei (1921), así como Freimaurerische Weltpolitik im Lichte der kritischen Forschung (1929) na serie Nationsozialistische Bibliothek, vol.9.

69 A Alldeutscher Verband foi unha organización nacionalista alemá fundada en 1891. Durante a Primeira Guerra Mundial, a asociación promoveu os obxectivos expansionistas alemáns e, despois da guerra, apoiou o xeneral Erich Ludendorff (1865-1937) na súa afirmación de que Alemaña fora traizoada ("apuñalada polas costas") na guerra por socialistas e demócratas.

70 Hugo Haase (1863-1919) foi un socialista xudeu que se converteu en presidente do Socialdemokratische Partei Deutschlands (SPD), xunto co alemán August Bebel, en 1911. Declarouse pacifista e organizou unha enorme manifestación antibélica en xullo de 1914. Wilhelm Dittmann (1874-1954) foi un membro destacado do SPD que foi condenado a prisión pola súa participación na folga dos traballadores do armamento de Berlín en febreiro de 1918. Durante e despois da Revolución de Novembro que seguiu ao final da Primeira Guerra Mundial, Dittmann desempeñou un papel parlamentario activo como membro do Partido Socialdemócrata Independente de Alemaña (USPD). En 1933, despois da chegada de Hitler ao poder, Dittmann fuxiu a Suíza. Oskar Cohn (1869-1934) foi un político xudeu que traballou con Karl Liebknecht, o fundador da Liga Espartaquista, e foi un sionista acérrimo. Fuxiu
a París en 1933. Rosa Luxemburg (1871-1919) foi unha marxista xudía que fundou, xunto con Liebknecht, a Liga Espartaquista que finalmente se converteu no Partido Comunista de Alemaña (KPD). Tanto Luxemburg como Liebknecht foron asasinados polos Freikorps en 1919. Emil Barth (1879-1941) uniuse ao USPD en 1917 e foi un dos seis membros do Consello de Deputados do Pobo (Rat der Volksbeauftragten) creado en novembro de 1918 tras a caída da monarquía alemá (os outros membros eran Friedrich Ebert, Philipp Scheidemann e Otto Landsberg do SPD e Haase e Dittman do USPD).
Alexander Parvus (nacido como Israel Helfand) (1867-1924) foi un xudeu do gueto de Belarús que xogou un papel fundamental na posta en marcha da estratexia marxista dunha "revolución permanente" a través dos seus diversos contactos internacionais con Rosa Luxemburgo, Lenin, Trotsky e o... Mozos Turcos. Max Levien (1885-1937) foi un bolxevique xudeu ruso que se converteu en cidadán alemán en 1913 e membro

Machine Translated by Google

Deste xeito, a nación alemá finalmente colapsou desde dentro. A estrela de Xudá levantouse vermella coma o sangue. A última nación que resistira firmemente ás finanzas internacionais e á súa bruxería colapsou, lanzou as armas e inclinouse ante o espantoso xugo do ditado de Versalles. Sangrando por mil feridas, *sen líder,* non realmente pola expulsión dos príncipes, porque precisamente estes fallaran totalmente como verdadeiros líderes, a nación alemá foi conducida polos seus parlamentos e gobernos parlamentarios coa fatídica sentenza que sempre se pode aplicar neses momentos, coa frase "Para evitar o peor", á escravitude do interese do capital pré

do KPD (Partido Comunista de Alemaña). En abril de 1919, Levien estableceu a República Soviética de Baviera xunto con outro membro xudeu ruso do KPD, Eugen Levine (1883-1919). Mais este experimento «soviético» foi reprimido polo presidente Friedrich Ebert, que empregou os Freikorps para manter a orde en Múnic. Levine foi arrestado e executado polos Freikorps en maio de 1919, mais Levien fuxiu a Austria e á Unión Soviética, onde tamén foi executado en 1937 durante a Gran Purga de Stalin. Georg Gradnauer (1866-1946) foi un membro xudeu do SPD que exerceu como primeiro ministro-presidente de Saxonia despois da abolición do Reino de Saxonia. Socialista moderado, intentou reprimir os radicais en Leipzig coa axuda dos Freikorps, seguindo o exemplo de Ebert en Múnic. Isto custoulle electoralmente e viuse obrigado a dimitir en 1920.

Machine Translated by Google

O Ditado de Versalles,
O Pacto de Dawes e o Plan Young

O obxectivo da guerra mundial fora alcanzado: Alemaña, a nación máis industriosa e eficiente do mundo, eliminada como competidora no mercado mundial, militarmente dominada, sen líderes, seducida e envelenada polas falsas doutrinas marxistas, moralmente disipada e enterrada baixo unha montaña de débedas que nunca máis poderá eliminar de si mesma, senón que tivo que servir para sempre como escrava dos intereses do capital internacional.

Segundo o plan de pagamentos de Londres, Alemaña tivo que recoñecer un interese-
cunha débeda de 132.000 millóns de marcos de ouro, e a esta débeda engadíronselle tamén os xuros.

Sería ridículo se non fose tan terriblemente serio e se os inimigos non o tomasen tan despiadadamente, precisamente ao contrario de todos os tópicos dos pacifistas, "pero non será tan malo", e "a razoabilidade triunfará". Non! Non triunfará! E as finanzas internacionais farán todo o posible para manter a Alemaña continuamente nesta escravitude de intereses. Só nós podemos liberarnos.

É a profunda traxedia da nación alemá que, por moi eficiente que sexa en xeral no seu estreito círculo de traballo, se torna inmediatamente incerta cando levanta a súa ollada máis alá dos límites do traballo diario e se sitúa ante os grandes acontecementos mundiais. Aquí, o alemán concienzudo e preciso perde toda medida, convértese nun visionario e entusiasta. O "profesor alemán", que realiza cousas excepcionais na súa especialización, convértese, ante as cousas do mundo, nun obxecto dos xornais cómicos, desde o esquecemento do seu paraugas ata a prolixidade efusiva dos ideólogos; o oficial alemán, confiando na excelente eficiencia das súas tropas, inclínase a subestimar os imponderables espirituais de natureza política e o poder das ideas, e así a poñer en dúbida o éxito final; o funcionario alemán tende a considerarse un xefe da poboación en lugar de como o servo do conxunto.

Así pois, vemos en grande e pequeno este trazo desastroso no carácter alemán: os alemáns son especialistas e soñadores. Individualmente máis eficientes e industriosos en todos os campos especiais que calquera pobo, mesmo completamente capaces de entusiasmarse con calquera gran idea e de dar a vida por unha idea con valentía heroica, pero menos hábiles para ver e atopar a solución correcta dentro do círculo intermedio dos asuntos económicos e políticos internacionais.

O reflexo dun trazo de carácter tan fundamental no alemán no campo político é a súa tan lamentada falta de sentimento nacional e a súa incompetencia política. O alemán medio carece ata certo punto do sentido das grandes ordes; polo tanto, tampouco entende na súa maioría que esas cifras de débeda son realmente o seu destino, que esas cifras, que o recoñecemento desta débeda e a vontade e o intento de pagala en diñeiro e bens materiais é a razón básica de toda a desesperada situación da nación alemá.

Non obstante, moito menos ve que os beneficiarios desta obriga de pagamento alemá non son realmente as outras nacións, senón unicamente as finanzas internacionais.

Non obstante, para as finanzas internacionais, a devolución do préstamo non é en absoluto importante, senón só a obrigación duradeira de pagar os xuros. Iso e só iso é o motivo polo que as finanzas internacionais, que compuxeron o ditado de Versalles nas súas partes financeiras, fixaron a suma básica tan incriblemente alta desde o principio que nunca se pode pensar nun reembolso, pero mesmo nunha eventual redución da suma básica (en calquera caso, só cun aumento simultáneo do tipo de xuro), Alemaña quedará permanentemente escravizada polos xuros.

Machine Translated by Google

A imposición desta regra de intereses sobre a nosa pobre xente traballadora foi o obxectivo final da guerra mundial, era o obxectivo das altas finanzas e este obxectivo foi plenamente alcanzado.

As cláusulas relevantes do ditado de Versalles son tan espantosas, mostran tan claramente toda a seriedade e a dureza destrutiva desta regra de xuros que pon todo o que temos e polo que traballamos ao alcance das finanzas internacionais, que as cito en extractos do seguinte xeito:

> Art. 231. Os gobernos aliados e asociados declaran, e Alemaña recoñece (!), que Alemaña e os seus aliados son, como os iniciadores (!), responsables de todas as perdas e danos que os gobernos aliados e asociados e os seus membros sufriron como resultado da guerra á que se lles impuxo o ataque de Alemaña e os seus aliados.

Aínda que no artigo 232 se recoñece de xeito bastante cinista «que os recursos de Alemaña non son suficientes para garantir a restitución completa de todas estas perdas e danos», esíxese, con todo, a obriga de «que todas estas perdas e danos sexan compensados».

> O artigo 233 di: "A contía dos danos será determinada pola Comisión de Reparacións".

> O artigo 234 di: «A Comisión de Reparacións comprobará periodicamente a capacidade de pago de Alemaña... Pero non poderá renunciar a ningunha cantidade sen a aprobación dos diferentes gobernos representados na Comisión».
>
> O artigo 234 determina: «Alemaña pagará antes da determinación da contía final da reclamación de indemnización... 20.000 millóns de marcos en ouro (en ouro, mercadorías, barcos, valores ou doutras maneiras)».
>
> Alemaña emitirá ademais os bonos indicados no artigo 12c do anexo II.

E agora chega, fermosamente gardada e preto do final neste Anexo II, artigo 12c, da Sección VIII do chamado Tratado de Paz de Versalles, a estrangulamento político financeiro de Alemaña. Este artigo 12 di nos seus puntos máis importantes o seguinte:

> A Comisión ten todos os poderes e exerce todas as autoridades que lle están garantidas neste tratado.
>
> A Comisión ten, en xeral, o poder máis amplo de supervisión e execución con respecto ás cuestións da reparación. Ten que observar as seguintes condicións e determinacións:
>
> a) Toda parte do importe total das demandas determinadas que non se pague en ouro, barcos, valores ou mercadorías ou doutro xeito deberá ser garantida por Alemaña nas condicións determinadas pola Comisión mediante a transferencia dun importe correspondente a bonos ou obrigas de calquera tipo co fin de efectuar un recoñecemento do importe debido.
>
> b) A Comisión avaliará periodicamente a capacidade de pago de Alemaña e examinará o sistema tributario alemán (!), de xeito que, en primeiro lugar, todos os ingresos de Alemaña, incluídos os ingresos determinados para o servizo de xuros e débeda dos seus préstamos internos, se utilicen preferentemente (!) para o pago das sumas que debe en virtude do título ou

Machine Translated by Google

> reparacións e, en segundo lugar, para obter a certeza de que o sistema tributario alemán é exactamente (!) tan opresivo como o de calquera outra potencia representada na Comisión.

Este parágrafo céntrase diabólicamente na represión duradeira de Alemaña, contén practicamente a posibilidade, coa referencia a algún pequeno estado ladrón no que se decreten impostos sen restricións, de simplemente estipular a imposición dos mesmos impostos mesmo en Alemaña. Pero tamén recoñece ao mesmo tempo con brutal franqueza que mesmo as outras nacións deberían ser suxeitas á mesma escravitude por débedas. E agora chega o infame parágrafo c.

> c) Para facilitar e levar a cabo a restauración da vida económica nos países aliados e asociados, a Comisión, segundo o disposto no artigo 232, recibirá un primeiro pago de Alemaña como garantía e recoñecemento da súa culpabilidade, consistente en bonos aos seus titulares, pagables en ouro, libres de calquera imposto ou carga de calquera tipo (!) que sexan introducidos ou poidan introducir os gobernos do Reich ou dos estados alemáns. Estes bonos entréganse a prazos (!) e en tres prazos, segundo se determina a continuación: 1. Pagaranse inmediatamente 20.000 millóns de marcos de ouro. 2. Entregaranse 40.000 millóns de marcos de ouro en bonos que xerarán xuros cun cargo adicional do 5 % + 1 % para a amortización a partir de 1926. 3. Contratarase inmediatamente unha obriga por escrito de pagar 40.000 millóns de marcos de ouro máis en bonos, cun 5 % de xuros como cobertura.

Esta cláusula é o núcleo de todo o ditado de Versalles. Sabemos que Londres
O ultimato[71] non só fixou menos pagamentos, senón que, pola contra, fixou a cantidade total en 132.000 millóns de marcos de ouro. O artigo 16 declara entón expresamente: «A partir do 1 de maio de 1921, o goberno alemán ten que pagar os xuros da súa débeda». O tipo de xuro fíxase no 5 por cento.

Despois segue o artigo 17, que regula cada infracción:

> Art. 17. Se Alemaña se atrasase no cumprimento de calquera débeda que a sección anterior do tratado lle impoña, a Comisión informará inmediatamente a todas as potencias participantes deste incumprimento e, simultaneamente, propoñerá as medidas que se tomen contra el.

E agora segue unha das cláusulas máis escandalosas de todo o tratado:

> Art. 18. Alemaña comprométese a non interpretar as medidas que as potencias aliadas e asociadas estean xustificadas (e que non estaría xustificado aos ollos dos inimigos?) adoptar contra un incumprimento intencionado (!) por parte de Alemaña como un trato hostil (!). Estas medidas poderían consistir en prohibicións de importación e sancións económicas e financeiras e, en xeral (!) en todas as medidas (!) que lles poidan parecer aos gobernos afectados como esixidas polas circunstancias.

Con esta cláusula, naturalmente, ábrense as portas e os portóns a todo tipo de terror, mesmo ao máis brutal, e o goberno alemán asinou expresamente que non pode considerar nin sequera

---

71 Despois de que a Comisión Interaliada de Reparacións fixase, en xaneiro de 1921, a cantidade que Alemaña debía pagar como reparacións en 269.000 millóns de marcos de ouro, o primeiro ministro británico David Lloyd-George presentou, o 5 de maio de 1921, un ultimato de seis días ao embaixador alemán en Londres, polo cal, se Alemaña non recoñecía o reembolso de 132.000 millóns de marcos (un cálculo algo diferente dos 269.000 millóns de xaneiro), así como os demais ditados do Tratado de Versalles, os aliados ocuparían a rexión do Ruhr.

Machine Translated by Google

a maior opresión, asasinato de alemáns, as expulsións máis brutais, saqueos, destrucións, etc. "como trato hostil"!

Esta entrega escrita do pobo alemán a un inimigo cruel, vingativo e implacable é, ademais, previsto para sempre, xa que o artigo 23 di:

> A Comisión disolverase cando Alemaña e os seus aliados teñan pagado todas as cantidades que deben pola aplicación do presente tratado ou segundo as decisións da Comisión e cando todas estas cantidades ou os seus equivalentes sexan distribuídas ás potencias participantes.

Esta é a escravitude polo interese eterno de Alemaña.

Quizais os nosos amigos e inimigos políticos entendan agora o que se debe entender por escravitude de intereses, quizais se comprenda por que a *ruptura* desta espantosa escravitude de intereses se atopa no centro das nosas demandas. Quizais tamén se comprenda por que, no caso desta demanda, unha cuestión internacional é de primeira orde. *Para Alemaña é simplemente unha cuestión de destino* e mesmo para as outras nacións é a cuestión máis decisiva para a recuperación.

Comparadas con esta cuestión internacional, todas as outras cuestións afúndense no nada, xa que sen a ruptura da escravitude do interese, en xeral, non é posible o auxe das nacións produtivas. Se se mantén a escravitude do interese agora iniciada, o deus Mammón ascendería ao trono. Deus morreu, as almas das nacións morren, unha desfeita humana enche o mundo como escravos do interese das finanzas internacionais. O diñeiro goberna o mundo.

As regulacións do ditado de Versalles foron puntos esenciais substituídos en 1924 polo Pacto de Dawes. Agora, despois dos medos á inflación, o saqueo de Alemaña debía continuar "sobre unha base máis sólida". As altas finanzas permitiron que se emitisen garantías de todo tipo, entre as que cabe mencionar as máis significativas e de longo alcance: a desnacionalización do Reichsbank e dos ferrocarrís do Reich. A pesar de todas as profecías da "nube de prata", a economía alemá continuou a colapsar, a imposibilidade dos pagos segundo o Pacto de Dawes foi finalmente percibida mesmo polos sádicos cegamente furiosos da súa posta en marcha. O Plan Young entrou no lugar do Pacto de Dawes. Supoñíase que traería "alivios". Agora chegou o fin. vir.

O volume 7 da Biblioteca Nacionalsocialista (prezo 1,80 puntos) ofrece a información máis precisa e contén unha reedición do texto orixinal xunto cun comentario crítico exhaustivo. O volume 13 da presente serie trata os puntos principais do Plan Young.

Machine Translated by Google

A economía do préstamo

"Se o estado necesita diñeiro, debe pedilo prestado aos seus cidadáns que teñan máis diñeiro do que eles mesmos poden usar. Naturalmente, debe pagar xuros pola devolución deste diñeiro, ou se non, non o recibirá; de feito, xa ten abondo dificultades para afrontar os seus préstamos".

Esta formulación foi empregada polo antigo ministro socialista Dr. David[72] comigo nunha discusión en Berlín. Coloquei esta formulación aquí intencionadamente porque reflicte dun xeito exemplar o xeito de pensar capitalista de intereses da nosa época; o feito de que fose, por riba de todo, marxista dálle ao conxunto un atractivo especial.

Agora sei por centos de debates e conferencias que a formulación anterior deriva tan plenamente do mundo actual das ideas capitalistas de interese que case ninguén sentiría a falsidade desta explicación da economía de intereses e débeda do Estado, e moito menos atoparía unha resposta correcta a ela.

Isto ten unha razón psicolóxica moi simple, concretamente que a explicación anterior aplícase á cobertura da necesidade monetaria dun home privado dentro do ámbito da forma de economía capitalista de intereses.

Para o individuo privado, como para a economía privada en xeral, a frase é certa: "Se alguén necesita diñeiro, debe pedilo prestado con xuros a aqueles que posúen máis diñeiro do que eles mesmos poden usar".

Pero debemos evitar responder ás cuestións da economía financeira nacional desde un punto de vista capitalista privado, senón desde un punto de vista estadista. Quero dicir que sería unha gran desgraza transferir este xeito de pensar económico privado sen cuestionar á economía nacional.

O estado cos seus instrumentos de poder, o seu poder soberano, non debe equipararse a ningún home privado aleatorio. O estado posúe tres poderosas posibilidades a través das cales, en virtude da súa soberanía, pode cubrir as súas necesidades para a execución das súas tarefas. Estas son a súa *soberanía de servizos,* a súa *soberanía monetaria* e a súa *soberanía financeira.*

Por soberanía de servizo debe entenderse o dereito soberano do Estado a chamar aos seus cidadáns para servizos gratuítos. Esta soberanía do Estado sobre o individuo revélase no seu alcance máis poderoso no servizo militar obrigatorio e aínda máis no servizo de guerra. Ante as esixencias que o Estado pode esixir aos seus cidadáns en tempo de guerra, todas as consideracións privadas deben dar un paso atrás. Familia, profesión, negocios e ganancias, todo debe gardar silencio cando o Estado chama aos seus fillos á bandeira. Pero o Estado pode chamar aos seus cidadáns non só ao servizo de guerra, senón que pode chamalos incluso a grandes empresas económicas; lembramos a lei do servizo auxiliar que, por desgraza, en contraste co servizo militar, establecía un pago alto e cada vez maior polos servizos prestados, de xeito que pronto xurdiu unha profunda fenda entre os soldados da fronte, que tiñan que ofrecer as súas vidas diariamente pola patria, sen pago, e os que estaban empregados na patria, protexidos na fronte, cun salario alto. De pasada, tamén se poden lembrar as fortes actuacións doutras nacións que se baseaban nas obrigas de servizo: lembramos a construción da Muralla Chinesa, a circunvalación das nosas cidades medievais.
Polo tanto, na práctica, estaría completamente dentro da soberanía do Estado

72 Eduard David (1863-1930) exerceu como Ministro do Interior na República de Weimar de xuño a outubro de 1919.

Machine Translated by Google

revivir e ampliar o antigo servizo de man e equipo73 e resolver grandes tarefas económicas con eles deste xeito para a eliminación das forzas existentes.

A *soberanía monetaria* do estado é unha segunda fonte de poder coa que o estado pode cubrir directamente as súas necesidades monetarias. Ninguén discute o dereito do estado a acuñar moedas ou a emitir billetes do tesouro; de feito, ademais diso, o estado, en virtude da súa soberanía, produciu diñeiro de todas as fontes posibles. De cobre, níquel, ferro, porcelana, aluminio e, sobre todo, de papel. Só preciso lembrar o momento en que o noso goberno do Reich considerou xustificado emitir diariamente 100.000.000.000.000 de marcos e cada vez máis papel moeda novo. Non entraremos aquí en máis detalle na cuestión de se isto era correcto e aceptable, só temos que afirmar aquí que o estado pode realmente cubrir as súas necesidades en virtude da súa soberanía monetaria e que non está obrigado a "pedir prestado diñeiro con xuros daqueles dos seus cidadáns que teñen máis diñeiro do que eles mesmos poden usar".

A *soberanía financeira* ou a soberanía fiscal do Estado tampouco poderá ser impugnada por ninguén, e quen a impugnase e procurase levala a cabo na práctica como un individuo podería sentir a autoridade do Estado na forma do oficial de xustiza. A soberanía financeira ou fiscal do Estado, é dicir, o dereito do Estado a recorrer aos seus cidadáns a servizos financeiros, é tan obvia e tan antiga como as estruturas estatais. Esta forma é tamén a máis natural e saudable, aínda que neste campo se reservou para os nosos tempos transformar o sentido razoable da tributación nun completo disparate e facer do sistema fiscal un medio para o saqueo total do pobo en favor dos poderes financeiros supranacionais. Mesmo aquí a cuestión da admisibilidade dos impostos non debería ocuparnos máis, senón só o feito de que o Estado é moi capaz de cubrir as súas necesidades monetarias mediante impostos, polo tanto, de novo, por unha vía que non está aberta á economía privada, pero que elimina absolutamente do Estado a necesidade de cubrir as súas necesidades monetarias mediante a adopción dunha obriga de pago de xuros aos capitalistas.

Certamente, o estado, como calquera persoa privada, ten naturalmente a posibilidade adicional de cubrir as súas necesidades contraendo débedas. Pero isto xa é para o home privado unha espada de dobre fío; para o estado, con todo, é, para dicilo en alemán claro e correcto, a cousa máis estúpida que pode facer en xeral. Pero non só é a cousa máis estúpida, senón que é francamente criminal con respecto á misión do estado como protector dos intereses comúns.

A economía de préstamos dos estados virtualmente arruinou os estados e entregounos nas mans das finanzas internacionais, entregou a riqueza das nacións ás potencias financeiras, e hoxe os préstamos estatais son a terrible samesuga da que as nacións non son capaces de liberarse e a través da cal colapsarán indefensas se non poñemos fin decididamente a este espectro mediante a ruptura da escravitude do interese.

Con isto estamos no medio do campo da política financeira nacional, polo tanto, nun campo no que o alemán normal non se sente como na casa en absoluto. Que se debe facer agora con todos eses números moitos e grandes? O cidadán normal dun estado non adoita ler os debates orzamentarios e ten un respecto tan relixioso polos camiños secretos e os camiños enganosos da arte financeira que desexaría estar totalmente libre destas cousas. No inconsciente, isto certamente tamén está relacionado co feito de que cada individuo leva dentro de si un sentimento tan leve pola soberanía fiscal do estado e ninguén quere que lle lembren os números. Só cando os papeis fiscais voan á súa casa, o home moderno observa que estas cousas realmente o preocupan considerablemente e que sempre é vítima de todo tipo de falsa política financeira nacional.

---

73 Os servizos agrícolas, manuais ou con animais, esixidos aos labregos polos seus señores na Idade Media

Machine Translated by Google

Agora ben, é extremadamente rechamante que, basicamente, as cuestións da política financeira nacional non sexan tan opacas e misteriosas como parecen a primeira vista, de feito, sexan basicamente tan claras e sinxelas que calquera entendimento medio pode comprendelas, polo menos nas súas liñas xerais.

Polo tanto, non require grandes explicacións constitucionais que o Estado posúa perfectamente as posibilidades descritas para cubrir as súas necesidades monetarias, xa que todo o mundo sabe e experimentou na súa propia vida cal é a natureza da soberanía de servizo do Estado, e todo o mundo recibe na súa man diariamente os billetes emitidos polo Estado, e ninguén se libra do imposto. Polo tanto, sería o máis natural do mundo que o Estado cubrise as súas necesidades monetarias exclusivamente destas tres maneiras.

Para o home privado, con todo, estas tres vías non están abertas, xa que nin podería recorrer con éxito ao seu veciño para traballar ou cobrar impostos, nin estaría seguro se intentase imprimir diñeiro pola súa conta e poñelo en circulación. Para el, de feito, só existe a forma de contraer débedas con xuros se xa pensa absolutamente que só pode ser feliz co diñeiro dos demais e non pode evitar contraer débedas.

Pero que o estado en xeral considere correcto o único medio de aceptar préstamos con xuros (é dicir, débedas) cando necesita diñeiro e aplica os seus outros dereitos soberanos hoxe só de xeito encuberto para cobrar as débedas contraídas ao pobo, son condicións para as que se busca en van unha explicación razoable. De feito, non hai unha explicación razoable para iso, senón só o feito de que todo o noso pensamento, mesmo en asuntos políticos financeiros nacionais, está dirixido ou corrompido dun xeito capitalista privado. Cunha contaminación xeneralizada da opinión pública, as explicacións aparentemente lóxicas para a política de préstamos do estado, como as que xa informei, xogan un papel grande, de feito importantísimo.

O xudeu demostrou ser un mestre da psicagoxía mesmo nestes asuntos. Nestes casos, sempre é moi difícil non falar de inmediato de corrupción directa dos estadistas responsables; a presunción é obvia e, con todo, na maioría dos casos non houbo corrupción, senón só incerteza en materia de sistema financeiro e crediticio, miopía e complacencia que levaron ao feito de que as administracións financeiras estatais caeron lenta pero seguramente nun delirio de préstamos do que ata o de agora non ven saída.

A este desenvolvemento das circunstancias contribuíu de maneira moi esencial o feito de que ao principio se considerase inofensivo o financiamento de grandes obras públicas como a construción de ferrocarrís, etc., que prometían xerar ingresos, a través de préstamos. Decidiuse do seguinte xeito: cos ingresos dos ferrocarrís ou das vías fluviais, os xuros pódense cubrir inmediatamente, entón temos os prezos baixo control. Cos seus propios recursos, o estado non pode sacar obras tan grandes dunha soa vez do seu tesouro, polo que acepta afortunadamente a axuda crediticia ofrecida polos bancos. Isto elimina o problema do goberno de aprobar novos impostos no parlamento estatal, os recursos líquidos do estado non se reclaman e os ferrocarrís poden pagar facilmente os xuros dos excedentes. As artes sedutoras do capital de préstamo, que en si mesmo non pode facer nada co diñeiro se non atopa alguén que llo quite e lle pague xuros adicionais, conseguiron converter o negro en branco e converter o propio estado nun recadador de xuros para o capital privado.

Mesmo a reflexión económica máis simple por parte dun goberno ou dun parlamento consciente da súa responsabilidade debería ter levado ao seguinte: se se constrúen os ferrocarrís con diñeiro estranxeiro e hai que pagalos, ano tras ano, só un 5% de xuros, con todo o relacionado con iso, en 20 anos xa se devolve a cantidade total unha vez, en 40.

Machine Translated by Google

anos xa dúas veces e, con todo, a mesma débeda segue pendente. Estas cantidades extraordinarias que superan moitas veces os custos de investimento iniciais deben recadarse unha vez máis indirectamente por parte do pobo, de toda a poboación, que debe pagar as tarifas de transporte ferroviario recadadas precisamente segundo estes xuros. Un anuncio puntual ao pobo dun gran canon ferroviario é, ou tería sido, mellor. Entón, estes impostos serían, por suposto, bastante opresivos durante algúns anos, pero tamén durante non moito máis tempo, xa que os custos de transporte e os ferrocarrís converteríanse moi pronto nun activo realmente libre de débedas do estado, o que máis tarde lle aseguraría grandes ingresos anuais. Pero é a vella historia que se prefire cortarlle o rabo ao can pouco a pouco porque se pensa que sería moito menos doloroso para el. Naturalmente, ocorre o contrario. Os custos de investimento dunha empresa nacional deste tipo deben ser pagados pola poboación, pero se se desenvolven con préstamos, entón inevitablemente entran, ademais, os xuros que ascenden ao longo dos anos a moitas veces a propia débeda. Polo tanto, é unha pura estupidez financeira financiar tales obras públicas con préstamos. Xa aquí podemos sinalar aquilo que rescatará o Estado da súa tolemia emprestaria: ninguén pode prohibirlle ao Estado, por exemplo para empresas tan produtivas, que emita notas de crédito, notas de crédito do Tesouro estatal e que pague os traballos que se realizan con elas. Tal creación de diñeiro do Estado nos casos nos que non pode haber ningunha dúbida sobre unha inflación, porque tamén hai un novo valor para as novas fichas, resolvería dun só golpe todas as dificultades e liberaría o Estado e o pobo para sempre da débeda con xuros co capital privado.

Teremos que afondar neste problema noutro lugar. Unha administración financeira hábil debería ser capaz de organizar as cousas de tal xeito que obras tan grandes se leven a cabo con impostos especiais xunto co uso doutras fontes de ingresos do estado e só cunha emisión parcial de novos billetes. Esta posibilidade, por suposto, só se daría en gran medida se todos os demais gastos estatais, especialmente os chamados improdutivos para administración, administración de xustiza, educación, etc., puidesen ser cubertos cos excedentes das empresas comerciais do estado.

Isto pode, tendo en conta a actual economía deficitaria frenética dos ferrocarrís, correos, etc., soar a ironía e, con todo, non estabamos tan lonxe desas posibilidades, como xa mostrei en 1919 na miña primeira publicación no *Süddeutsche Monatshefte* (febreiro), "E agora que?" baixo o título "Os medios radicais". Só a obriga de xuros do estado co capital privado nos separaba desta condición ideal dunha economía financeira nacional. A ilusión xa vixente naquel momento, de que o estado, cando necesita diñeiro, simplemente debe inxectar diñeiro en si mesmo con xuros, impediu isto.

Está claro, e todos deberían poder seguir as miñas explicacións, que o estado non se dirixe en ningún caso ao diñeiro estranxeiro, polo tanto, á contracción de débedas, cando desexa emprender algo, que, por exemplo, podería esixir traballo e servizos en equipo e que finalmente estaría sen dúbida xustificado en emitir notas de crédito do tesouro estatal para tales obxectivos, para instituír estas obras con elas sen unha carga para o pobo. Tal procedemento tería a enorme vantaxe de liberar tales obras desde o principio de toda obriga de xuros e peaxes; as obras converteríanse inmediatamente en propiedade estatal libre e libre de débedas. Cos ingresos das obras, os vales do tesouro estatal emitidos poderían ser rescatados e destruídos en pouco tempo; os produtos desas obras, ou os prezos do transporte de mercadorías e pasaxeiros, poderían reducirse considerablemente. Deste xeito, os maiores servizos poderíanse prestar en xeral a toda a economía nacional, o estado podería obter fontes de ingresos bastante significativas que serían da maior utilidade para toda a comunidade nacional e tamén farían que o propio estado fose bastante independente das altas finanzas. Pero tamén debería ter sido...

Machine Translated by Google

así. Porque o estado é o amo do sistema financeiro e non das altas finanzas, é dicir, así será no estado nacionalsocialista do futuro.

Foi un verdadeiro truco psicogáxico fraudulento que os bancos tivesen éxito ao non permitir procesos de pensamento tan obvios e evidentes que, unha vez expresados, xa non se poden contradecir, e ao confundir o Estado e a economía coa sentenza citada anteriormente e amarralos á escravitude do interese do capital.

Sei que, aínda que estas cousas estean agora claras coma a luz do día, moitos dos meus lectores aínda desconfían do seu san entendemento humano e simplemente non queren crer como puido ser posible tal absurdo e prefiren supoñer: "Iso non pode ser certo, os nosos estadistas non poden ter sido tan estúpidos, pero simplemente non podo xulgar isto". Esta confesión de falta de xuízo con respecto a unha incompetencia estatal tan evidente en asuntos de política financeira contradí dobremente as críticas e as despotricadas, doutro xeito, fáciles de atopar sobre as medidas estatais e o feito de que aquí se trata de asuntos que afectan a cada individuo con maior intensidade no seu peto.

A estas persoas gustaríame deixarlles outro punto de vista para a súa consideración, que é relacionados co método de aprobación de crédito a través do parlamento provincial ou do Reich.

De feito, tarefas estatais tan grandes son deliberadas a fondo nos parlamentos. Tras longos debates, os créditos son finalmente "aprobados". O cidadán estatal medio cre agora que todo está en orde e que o estado, que é realmente un tipo tan rico e poderoso, xa posúe os millóns aprobados. Persoas bastante intelixentes quizais aínda se rasquen detrás da orella e digan para si mesmas: "Iso significa novos impostos de novo". Pero creo que podo afirmar con audacia que, á parte dos iniciados, aos que non precisan pertencer nin os representantes nin os ministros, quizais só un como máximo se decate do feito de que esta gran aprobación de ¯ , crédito no parlamento provincial ou do Reich non significa nada máis que o permiso para que se lle preste este "crédito" con xuros doutro xeito. Esta "aprobación de crédito a través do parlamento" autoriza, polo tanto, só ao ministro en cuestión a obter este crédito con xuros nos grandes bancos. Deste xeito, a "aprobación de crédito a través do parlamento" convértese naturalmente nunha farsa, nunha comedia, xa que toda a poboación -que en última instancia debe pagar capital e xuros- non estaba en posición de subministrar realmente o "crédito", non, primeiro debe ser creado por un gran capital de préstamo.

O único lóxico e natural sería que, no caso dunha aprobación de crédito a través do parlamento, de forma simultánea e automática tamén se aprobase que agora o banco estatal tamén pagaría ou autorizaría as sumas aprobadas en base ás ordes de pagamento das autoridades executoras aos empresarios afectados.

Os créditos están aprobados, para a moeda necesaria hai que facer algo; polo tanto, non ten sentido que –como é habitual agora– primeiro se teña que emitir un préstamo e logo os capitalistas concedan por segunda vez os créditos acabados de "aprobar".

Agora ben, pódese manter que o excedente de diñeiro do estado se retira precisamente deste xeito e que isto debe ter unha influencia beneficiosa na situación financeira xeral do país, que así tal xestión de crédito operará dun xeito que reduza a inflación. Pero isto, naturalmente, non é o caso en absoluto e, de feito, por razóns que ningún experto bancario pode discutir. Pódese admitir que unha parte bastante menor deses xiros e pagamentos deses préstamos se paga en efectivo, trátase aquí do círculo de pequenos aforradores que chegan ao banco con tales xiros, que aforraron un par de centos ou miles de marcos que agora lles gustaría investir nun certificado de xuros, nun papel máxico do que só hai que recortar un anaco cada ano para que se lle pague unha determinada cantidade sen que o certificado perda valor. Pero o diñeiro que entra no banco deste xeito é bastante...

Machine Translated by Google

insignificante. Ademais, os bancos nos que se depositan eses cartos non transfiren en absoluto estas cantidades de diñeiro ao tesouro estatal, senón que a transferencia desas cantidades en xiro realízase exclusivamente mediante transferencia ou compensación.

Pero todos os xestores de maiores cantidades deste tipo de préstamos son realizados polos capitalistas xa desde o principio, nos seus bancos, mediante transferencia sen diñeiro en efectivo ou mediante o proceso de transaccións bancarias. etc.

Polo tanto, en realidade, ningún diñeiro chega ás mans do estado e, se o recibe, debe entregalo inmediatamente para a execución dos seus traballos. Esta suposta vantaxe, polo tanto, non existe. Pola contra, isto dedúcese do seguinte: o estado, como sabemos, emite por cantidades prestadas os chamados certificados ou bonos de seguridade. Estes bonos do estado son papeis impresos finamente, ou non tan finamente, que conteñen un instrumento de débeda dotado de todas as garantías estatais sobre as cantidades recibidas e, ademais, as determinacións necesarias das datas de pago dos xuros e, nas súas propias follas de cupóns, os cupóns en función dos cales o estado se compromete a pagar trimestralmente, semestralmente ou anualmente os xuros polas cantidades anotadas na folla de cupóns.

Ademais, a esta folla de cupóns engádese outro certificado de renovación (talon) que lle dá dereito ao propietario a recibir unha nova folla de cupóns se a primeira caducou despois dun certo número de anos.

Agora ben, un certificado de seguridade deste tipo emitido polo estado, polo que este é responsable con toda a súa riqueza polo capital e os xuros, significa certamente capacidade adquisitiva nas mans do propietario. O propietario deses certificados estatais pode mercar algo para si mesmo con estes certificados en calquera momento, xa sexa entregando estes certificados directamente como pagamento ou vendendo primeiro estes certificados na bolsa ou no seu banqueiro e despois pagando en metálico cos ingresos.

Agora ben, non hai ningunha dúbida de que a emisión de novos certificados de seguridade por parte do Estado supón *a creación de capacidade adquisitiva adicional* (se isto é correcto ou xustificado non nos interesa aquí neste momento). O mesmo ocorrería se, por exemplo, o Estado imprimise novo papel moeda. A diferenza consistiría no feito de que, nun caso, prodúcense certificados de seguridade que gravan o Estado, ademais da débeda, cunha *obriga de xuros duradeira,* mentres que, no caso da nova emisión de papel moeda, non se considera en absoluto unha obriga de xuros. Polo tanto, xa vemos agora que a última forma sería en calquera caso a máis favorable para o Estado e o pobo.

Pero agora, se seguimos máis a fondo o método deses financiamentos, dedúcese que o financiamento directo de grandes obras estatais evitando a vía do préstamo revela enormes vantaxes adicionais.

Vimos que a forma de financiamento das obras estatais adoptada actualmente leva á creación de capacidade adquisitiva adicional, que se representa coa emisión de novos certificados de seguridade. Neste caso, naturalmente, a totalidade dos novos importes dos préstamos entregarase e deberá entregarse dunha soa vez, mesmo se os ferrocarrís, as vías fluviais, etc. que se van construír de novo están só nunha fase de construción e aínda non representan ningún valor real digno de mención.

Se se pasa a financiar obras estatais tan grandes do xeito que propoño, entón os enormes custos de publicidade do préstamo primeiro desaparecen. Pódese lembrar as enormes cantidades que devoran as licitacións só nos xornais. Ademais, as porcentaxes que se conceden aos bancos e outras entidades de crédito desde o principio desaparecen. Mesmo estas son, de novo, millóns. Ademais, téndese a emitir os préstamos por debaixo do valor nominal, noutras palabras, por un bono de 1000 marcos só o comprador destes certificados debe pagar 970 marcos máis ou menos e, con todo, recibe a cantidade total con xuros. Mesmo estas son perdas que desde o principio...

Machine Translated by Google

converterse en cargas para o estado ou a empresa e a favor do capitalista. De feito, téndese a "decorar" eses préstamos con outros atractivos, como se di na bolsa, ofrecendo beneficios adicionais especiais que poden incluso incluír unha exención de impostos. Lembro aquí o préstamo con prima mineira que mostrou o máis fantástico dos atractivos aos que se reclinou un estado. O demo da lotaría e do xogo púxose ao servizo da publicidade do préstamo, xa que se prometía pagar ganancias de millóns nun gran número de bonos de 1000 marcos; ademais, ofrecíanse os chamados pagos de bonificación e, ademais, anunciaba un tipo de xuro do 5% que, con todo, estaba cuberto con cláusulas e, ademais, no caso dunha serie de impostos, o préstamo con prima de aforro estaba exento de todos os impostos! De onde se querían obter as enormes cantidades para pagar estas primas e beneficios, estas fabulosas ganancias de lotaría, ninguén o consideraba, aínda que tiña que estar claro para todo home serio e perspicaz que todas estas cantidades terían que sacarse unha vez máis dos petos do pobo. Pois as cantidades recibidas entón foron inmediatamente empregadas para os gastos máis urxentes. Todos estes son crimes políticos financeiros contra o pobo nos que só hai que preguntarse pola consumada insolencia coa que se escenifican.

Polo tanto, se non se toma en absoluto a vía do préstamo, senón directamente a vía da creación directa de diñeiro, entón todas estas cargas duras e inxustas do orzamento estatal eliminaríanse; nin sequera habería que recadar *as cantidades necesarias dunha soa vez en papel moeda novo ,* senón que isto podería ocorrer bastante lentamente, segundo avancen as novas obras. Isto tería a enorme vantaxe adicional de que non se podería tratar da emisión de diñeiro descuberto, xa que o diñeiro novo só se entregará cando se complete outra sección considerable das obras. Teriamos que tratar aquí cun diñeiro totalmente cuberto por valores reais, polo tanto, cun diñeiro estable, cun diñeiro que se corresponde con tantas horas de traballo realizado.

Pero mesmo esta forma de emisión sucesiva de diñeiro novo para a construción, que xa parece moito máis favorable, non é en absoluto o paso final. Pois non se demostrará en absoluto que sexa necesario poñer en circulación unha cantidade de diñeiro equivalente ás obras recentemente creadas, xa que os billetes recentemente emitidos volven aos tesouros públicos do estado; polo tanto, pódense emitir de novo sen que sexa necesario poñer en circulación novas series. E agora deamos un paso máis, é dicir, declaremos a emisión do noso propio diñeiro novo para tal estado especial...

tarefas como algo en si mesmo fundamentalmente innecesario, mesmo se puidésemos explicar moi ben a admisibilidade, e tamén sobre todo a claridade, do proceso de financiamento na emisión de diñeiro propio para a construción e quixésemos adherirnos a el para certos fins.

Este último paso é o *financiamento completo sen diñeiro en efectivo* desas tarefas estatais. Como xa se demostrou anteriormente, é erróneo supoñer que o estado, a través do préstamo, obtería diñeiro en efectivo co que podería pagar ao empresario e aos traballadores das construcións de ferrocarrís ou centrais eléctricas. Non obstante, os empresarios terán que retirar semanalmente dos seus bancos as cantidades necesarias para o pago do seu traballo en efectivo. Os bancos, pola súa banda, deben cubrir estas demandas extraordinariamente grandes sobre as súas accións propias unha vez máis dos bancos centrais ou do Reichsbank, etc. Agora, en tempos normais, toda a liquidez existente xa abonda plenamente para os pagos salariais semanais de toda a forza laboral, e é fundamentalmente indiferente se temporalmente, por exemplo, unha maior forza laboral se concentra nun só lugar na construción da central eléctrica bávara de Walchensee, xa que, se non estivesen empregados alí, mesmo cando estivesen distribuídos noutras empresas terían que esperar e recibir os seus pagos salariais semanais, ou recibir diñeiro por medio do seguro de desemprego. Iso significa que é unha tarefa estatal bastante xeral facerse cargo da necesidade total de medios de pago para todo o país.

Machine Translated by Google

economía, independentemente de que se empregue temporalmente unha maior cantidade de forza de traballo nun lugar para a execución de grandes obras estatais ou non.

A provisión de medios de pagamento para os salarios e a implementación doutras transferencias sen efectivo aos emprendedores son tarefas das transaccións de pagamento e non teñen nada que ver causalmente coa situación crediticia.

Polo tanto, sería o máis obvio e natural que, coa aprobación do crédito para algunha gran obra estatal a través da representación legal de toda a poboación, estivese vinculada, ao mesmo tempo, a autorización de que o banco estatal poida, sobre a base destes créditos aprobados, realizar os pagos necesarios. Obviamente, da maneira normal: que estes pagos se realizan só cando as diferentes autoridades estatais contratadas (departamentos agrícolas, departamentos de enxeñaría de estradas e ríos, seccións de construción de ferrocarrís, departamentos especiais para fins especiais, etc.) examinaron as cantidades de pago esixidas polos empresarios e, de acordo cos regulamentos e o contrato, autorizaron o pago.

Toda a estafa crediticia que se lle engade (pois non é máis que a forma moderna de enganar a unha nación) é completamente inútil e só prexudicial.

Machine Translated by Google

A corporación do Reichsbank

O Reichsbank non é, como calquera cidadán estatal crédulo pode crer despois de todo, realmente un banco estatal, senón unha sociedade anónima. Polo tanto, o Reichsbank non é en ningún caso unha institución estatal, mesmo se o estado tivese, ata xuño de 1922, cando foi totalmente "autonomizado" por esixencias da Entente, certos dereitos regulamentarios. Mesmo os funcionarios do banco eran nomeados e pagados polo Reich, pero o consello asesor estaba composto exclusivamente por representantes do mundo dos grandes bancos e do xudaísmo internacional: os dous son o mesmo círculo de persoas.

Xa na súa fundación en 1873, o primeiro consello asesor rexistrou entre uns 15 membros os seguintes nomes: Barón Rothschild, Conselleiro Privado de Comercio Bleichröder, Conselleiro Privado de Comercio Mendelssohn, Theodor Plaut, Conselleiro Privado de Comercio Oppenheimer, Conselleiro Privado de Comercio Warschauer e Conselleiro Privado de Comercio Zwicker, Conselleiro de Comercio Stern, Conselleiro de Comercio Gelpke; polo tanto, once xudeus grandes de pura raza e, como condecoración, catro cabaleiros máis con nomes alemáns.

Foi de novo unha intelixente xogada de xadrez coa que o banqueiro que asesoraba a Bismarck, Bleichröder, recomendou ao antigo chanceler do Reich que o Reichsbank non se desenvolvese como unha institución estatal pura porque, polo tanto, o inimigo non podería apropiarse del en caso de guerra sobre a base da seguridade internacionalmente recoñecida da propiedade privada, mentres que, como banco estatal puro, estaría inmediatamente exposto ao ataque do inimigo.

En realidade, o intelixente xudeu, xunto cos outros grandes financeiros, naturalmente só desexaba que o principal instituto financeiro do Reich entrase na súa esfera de poder. Os cabaleiros tamén o conseguiron e, con iso, o Reich renunciou totalmente a un dos campos máis importantes da súa soberanía monetaria: o seu dereito a emitir billetes.

O Reichsbank ocupa hoxe unha posición moi especial no sistema financeiro do Reich alemán, unha posición que as persoas menos importantes coñecen mesmo hoxe en día en canto ás súas terribles consecuencias para o Estado e o pobo.

Debe ser tarefa dunha investigación individual examinar con precisión de que xeito os grandes bancos fixeron un mal uso da súa influencia decisiva sobre o Reichsbank, desde a súa fundación, para os seus fins egoístas.

Mentres Bismarck estivo no cargo, a súa visión de estadista e o respecto por el mantiveron baixo control as hienas da bolsa; só unha vez en toda a historia do Reichsbank Bismarck fixo uso do veto do chanceler previsto na lei do Reichsbank, concretamente cando prohibiu a aceptación de accións rusas. Hoxe, o Reichsbank, baixo a presión amistosa dos banqueiros internacionais, como xa se mencionou ao principio, foi declarado totalmente independente. Polo tanto, o goberno do Reichs non ten máis posibilidade de actuar de forma decisiva sobre a condución dos negocios.

A escravitude xurística das nacións significa o dominio da banca e da bolsa. A ruptura da escravitude xurística é, con moita diferenza, a maior tarefa do nacionalsocialismo.

Todo o que acontece hoxe no estado e na economía, todo convértese nunha demanda de xuros de grandes capitais contra traballo produtivo. Se se constrúe un ferrocarril, resulta un préstamo, se se leva a cabo unha guerra, resultan préstamos de guerra, se se desenvolven recursos naturais ou hidroenerxía, resultan préstamos hidroenerxéticos, se se amplía unha fábrica, emítense novas accións, se se funda unha nova empresa, escóllese algunha forma de sociedade capitalista de xuros que permita que o traballo e o risco fluian cara aos empresarios e a maior parte dos beneficios cara aos financistas. Se xa non se procede a través de préstamos, o moito máis sinxelo e...

Machine Translated by Google

escóllese un método extensivo de impresión de diñeiro, como na época da inflación de 1923, que tamén reúne os maiores intereses para o gran capital. Como no caso do rei Midas na saga, para quen todo o que tocaba se convertía en ouro, hoxe todo o que ocorre se converte en títulos que xeran xuros.

Desafortunadamente, os banqueiros mundiais teñen un apetito moi bo e os valores son, de feito, a súa comida favorita, o que obviamente lles convén de marabilla. Non podemos contar con que pasen fame, como o rei Midas, para quen, como é ben sabido, mesmo a comida da súa boca se convertía en ouro. Pola contra, os traballadores primeiro pasarán fame antes que os señores dos intereses.

Tampouco pensan en absoluto en renunciar ou suavizar o seu dominio, *polo que esta regra de interese debe romperse.*

Agora temos que iluminar un terceiro aspecto que completará e redondeará o cadro da explotación capitalista de intereses mesmo para o profano, que é *a inflación.*

Machine Translated by Google

inflación

A inflación é a expresión claramente visible da nosa miseria política financeira. Inflación afecta a todos – a todos os que deben gañar o seu sustento – cunha severidade espantosa.

Pero de onde vén a inflación? A esta pregunta pódense escoitar un gran número de explicacións que en parte se toman desde o punto de vista limitado da persoa que responde, en parte do dicionario de consignas demagóxicas e en parte indican causas parciais reais sen, con todo, acertar coa causa última que a motiva. Cando se escoita identificar estas causas da inflación polos diferentes partidos, axiña non hai orde social nin profesión que non sexa designada por algún bando como a causa da inflación.

Para aqueles que seguiron as explicacións do libro sobre a escravitude do interese, a resposta non é difícil de atopar. *A culpa orixinal da inflación reside na obriga de interese do traballo para co capital.*

Xuros – impostos – inflación, así funciona a cadea lóxica que, comezando desde A desastrosa e absurda promesa de xuros por parte do estado forza a consecuencia de que o estado debe extraer as obrigas de xuros aceptadas do pobo mediante impostos; os impostos, e de feito os impostos de todo tipo, directos e indirectos, dereitos, así como os impostos indirectos máis censurables, os da emisión de billetes descubertos, arrastran consigo a inflación. Deste xeito, continúa nun ciclo eterno, xa que a inflación condiciona gastos cada vez maiores do estado que este, atrapado na loucura dos préstamos, sempre pensa que só pode cubrir mediante a aceptación de novas débedas, estas novas débedas teñen novos xuros en si mesmas, os novos xuros fan necesarios novos impostos, a lexislación fiscal falla gradualmente por completo, xa que, no caso de tales colapsos monetarios, todos os ingresos fiscais quedan moi por detrás da devaluación da moeda e agora o estado réndese sen resistencia ao bolxevismo financeiro da imprenta de diñeiro, como experimentamos horriblemente na inflación de 1923.

As miñas primeiras obras polémicas dedicáronse principalmente a descubrir estas conexións. No Manifesto para a ruptura da escravitude dos xuros74 desenvolvín en liñas xerais a importancia xeral do problema dos xuros, na quebra do Estado: na solución revelei de forma moi específica a estupidez do sistema de préstamos estatais e sinalei as innumerables leis fiscais que encarecían o sustento das amplas masas, cuxas producións tiñan que ser utilizadas integramente para o servizo dos xuros. Na obra A próxima folga fiscal, coa nova enxurrada de leis fiscais de 1920 e 1921, así como o orzamento do Reich para 1918, ofrecéuse a proba concluínte de que toda a administración financeira do Reich e dos estados está completamente suxeita ao servizo dos xuros para o gran capital de préstamo. No último libro, con todo, xa se indica o camiño para unha inversión destas circunstancias completamente sórdidas cun exemplo bastante palpable.

É bastante obvio que, mediante a inundación dunha economía nacional con papel moeda, o poder adquisitivo deste papel moeda debe diminuír constantemente.

Dado que o diñeiro no seu carácter máis íntimo, como xa recoñecemos, é unha mostra do traballo realizado, a chamada teoría cuantitativa do diñeiro, polo menos nas súas características esenciais, debe ser

---

74 O poder adquisitivo potencial é o poder adquisitivo aforrado que non pesa no mercado neste momento. A este pertencen tanto o diñeiro acumulado como o capital de aforro firmemente investido.

O poder adquisitivo efectivo é a cantidade total de todas as reclamacións de demanda sobre a economía nacional que, en forma de efectivo, ou en forma de títulos valores aplícanse ao mercado de bens e buscan transformarse en bens materiais.

O poder adquisitivo potencial pódese transformar en calquera momento en efectivo, neste caso fálase da "fuga da marca".

Machine Translated by Google

recoñecido por nós. Esta teoría ensina que a cantidade de diñeiro que se atopa en circulación nunha economía nacional debe permanecer nunha certa relación estable para que non se produzan cambios no poder adquisitivo. O diñeiro representa ata certo punto as existencias de bens e, calculado a partir da cantidade de bens, prodúcese un certo número de unidades de valor da moeda habitual, é dicir, o prezo medio das mercadorías. Aquí subliño moito o adxectivo "medio". De feito, hai que ir máis alá e dicir: o nivel medio de prezos, polo tanto, de ningún xeito a cantidade dos prezos individuais, depende certamente da cantidade de poder adquisitivo presente en total no país. Pero o poder adquisitivo xa é un concepto moito máis amplo que a simple cantidade de activos en efectivo. Pero non queremos perdernos moito aquí en detalles económicos, porque se non, a cuestión do poder adquisitivo efectivo e potencial no seu efecto sobre os prezos debe ser abordada aquí. De todos os xeitos, é certo que, por exemplo, unha multiplicación mil veces da moeda circulante debe traer consigo naturalmente unha multiplicación aproximadamente mil veces dos prezos. En realidade non son os prezos os que realmente subiron, o poder adquisitivo do marco simplemente diminuíu en relación inversa coa multiplicación da cantidade da moeda.

A causa básica da inflación é a obriga de pago de xuros do estado. Esta obriga de pago de xuros fai que sexan necesarios os impostos, xa que o estado só pode dar o que debe extraer dalgunha forma dos seus cidadáns.

Esta forma de roubo dos seus cidadáns por parte do Estado é, como vimos, tripla: xa sexa mediante impostos directos ou de forma máis eficaz mediante impostos indirectos ou na forma especial indirecta da inflación. A última forma é a máis censurable, e tamén é aquela coa que os estados en bancarrota buscan manterse por riba da auga: é a falsificación máis perfecta. Pero esta última forma é especialmente prexudicial porque, deste xeito, simplemente se destrúe a riqueza de aforro da parte máis eficiente e industriosa da poboación.

Este é un dos capítulos máis impactantes da traxedia do pobo alemán. Centos de miles de traballadores manuais industriosos, empregados, funcionarios, membros de profesións libres, médicos, enxeñeiros, etc., aforraron durante toda a súa vida, mediante un traballo teimudo e incansable, para si e para as súas familias para poder gozar dunha vellez libre de coidados e independente. Recolleron os seus aforros centavo a centavo e marco a marco, e cada marco significa a garantía do mínimo de subsistencia para cada día na vellez. Pero o estado, ao que esta desafortunada xente confiou os seus aforros, non pagou de ningún xeito, na inflación de 1923, por un marco que lle fora confiado dalgún xeito como aforro, mesmo cando estes centavos aforrados foran depositados nese momento en brillantes moedas de ouro, uns 30 millóns de marcos de papel, senón que se aproveitou do declive da moeda causado por el mesmo e dixo: un marco = un marco. Con iso, roubou a todos estes homes os froitos do seu traballo de toda a vida e empuxounos á máis amarga angustia. Despois foron enganados polo estado con esmolas patéticas e miserables, a caridade privada tivo que intervir coa axuda, pero precisamente esta forma foi especialmente vergoñenta para os afectados, xa que, procedentes de mans privadas, estes agasallos seguían sendo esmolas reais, agasallos caritativos polos que estas desafortunadas persoas tiñan que estar agradecidas, mesmo se se trataba dun roubo organizado de dereitos ben gañados. De dereitos que, se fosen restaurados, nin sequera farían necesario un "agradecemento" por parte dos roubados.

---

75 O marco de papel estableceuse en agosto de 1914 debido á caída do marco, e abandonouse a conexión entre o marco de ouro e o ouro. A taxa de inflación continuou a aumentar ata novembro de 1923, cando a moeda se estabilizou mediante o anuncio da creación dun novo marco de renda valorado nun billón de marcos de papel. O marco de renda, que entrou en vigor en 1924, foi substituído máis tarde ese mesmo ano polo Reichsmark.

Machine Translated by Google

Xa sinalamos noutras pasaxes o feito de que un falso principio se vingou terriblemente desta pobre xente: o ideal da pensión de capital. Non é que estes círculos merecesen este destino, senón que, pola contra, será un deber honorable do Estado Nacional compensar o mellor posible a esta xente roubada. Con todo, queda por esperar que esta terrible lección siga vibrando no inconsciente da xente e que o ideal da pensión de capital se afunda e axude ao ideal de aforro correcto (a idea puramente alemá de coidados para a vellez, coidados de mulleres e nenos mediante a creación dun fogar propio, campo e xardín, etc.) a lograr un avance e unha vitoria.

A segunda forma de roubo dos cidadáns por parte do Estado mencionada anteriormente é o imposto indirecto. O imposto indirecto é, nas súas consecuencias, de feito un crime social. Implacable e implacablemente, dunha forma que ninguén pode evitar, golpea á gran masa da poboación con total severidade, mentres que os ricos en xeral apenas se ven afectados polos impostos indirectos.

O imposto directo, se se clasifica segundo a capacidade de rendemento económico do contribuínte, é en si mesmo un imposto xusto e correcto. Un imposto directo tamén é, como pago contributivo ao estado para tarefas comunais, en ningún caso un imposto que debe facer esencialmente a produción máis cara, xa que só debe aplicarse onde existan excedentes reais que superen a cobertura das necesidades vitais axeitadas. Pero tal como se trata o imposto directo hoxe en día, equivale, como a inflación, a un puro roubo e colócase en directa contradición coa garantía da propiedade expresada no artigo 153 da constitución de Weimar.

En resumo, volva sinalarse que temos que ver aquí cunha inflación que opera xeralmente como consecuencia da obriga de xuros do estado coas finanzas internacionais. Trátase aquí dunha sangría prolongada do corpo económico da nosa nación en favor do poder financeiro supranacional para o cal o noso propio estado actúa como recadador de impostos.

Trátase aquí dunha forma bastante especial de inflación: a inflación capitalista de xuros.
A inflación natural xorde cando unha colleita insuficiente ou unha epidemia golpea o país, cando as demandas naturais son maiores que a oferta existente. Non obstante, esta inflación sempre é de natureza temporal. O seguinte ano fértil elimina as dificultades e os prezos volven ao seu nivel natural.

Non obstante, a inflación capitalista de xuros é coma un lume devorador que non se apaga ata que consume todos os tesouros do mundo e converte a toda a humanidade en escrava dos xuros das finanzas internacionais, ou ata que se rompe a escravitude dos xuros.

Machine Translated by Google

Reforma financeira nacional

Despois dun diagnóstico tan exhaustivo da enfermidade das nosas finanzas estatais, así como das nosas finanzas sistema en xeral, podemos esperar poder dar as receitas correctas para o remedio.

Esas regulacións e medidas que regulan a transición da situación actual á forma futura non pertencen ao ámbito deste traballo. Para estas medidas é válida a pauta xeral de que, sempre que sexa posible, a través delas debe evitarse toda perturbación da vida económica. Naturalmente, non ocorrerá sen unha certa gravidade aquí e acolá e sen intervencións temporais, pero, mesmo no caso dunha operación moi coidadosamente preparada, non ocorre sen unha certa pequena perda de sangue.

O noso gran e brillante obxectivo final é a *ruptura da escravitude do interese.*

A primeira e fundamental medida, que resulta da entrega do sistema financeiro nacional a unha institución privada, o Reichsbank, plc., é a nacionalización do Reichsbank.

Debe ser xa bastante obvio, tendo en conta o alcance deste banco, que un "Reichsbank" ten que ser, de feito, unha institución do Reich, igual que o Reichspost ou o Reichscourt. Debe declararse absolutamente que se lle permite ao Reichsbank, pic, levar este nome como un erro para a opinión pública.

A tarefa dun verdadeiro Reichsbank debe ser, en consecuencia, dobre. En primeiro lugar, a provisión de negocios financeiros do Reich debe recaer nel, na medida en que estes non poidan ser proporcionados por cargos administrativos individuais e directamente, como é o caso de correos e ferrocarrís, e, en segundo lugar, debe constituír o forte apoio para toda a economía nacional na mediación fiduciaria das transaccións de pagamento. A súa tarefa debe ser, ademais, garantir que haxa constantemente suficientes activos en efectivo presentes para as transaccións monetarias.
Para esta gama de tarefas, debe ser o órgano executivo da administración financeira nacional, que debe estar totalmente subordinada a ela. Os funcionarios do Reichsbank deben ser funcionarios estatais, como os outros funcionarios tamén. Un consello asesor, que estea constituído por representantes da gran xudería, como o de hoxe, é naturalmente completamente superfluo. De feito, é suficiente que o estado nomee un comisionado estatal especial para a supervisión da conduta financeira do banco, que sexa responsable da conduta financeira do banco. As tarefas do banco estarán precisamente circunscritas pola súa propia lei do Reichsbank, de xeito que xa a conduta financeira do banco garanta que a institución do Reichsbank sirva só aos intereses nacionais.

Pero xa temos unha institución bancaria que se corresponde completamente con estas esixencias que debemos impoñerlle ao Reichsbank. Trátase do Banco Estatal de Baviera. O Banco Estatal de Baviera é en realidade un banco puramente nacional, e ninguén poderá afirmar que non cumpriu as súas tarefas como institución bancaria dun xeito inobxectable. Isto, naturalmente, coa advertencia de que tamén funcionou segundo os costumes xerais da economía capitalista de interese. Pero, en calquera caso, este banco serviu ás transaccións monetarias sen considerar a rendibilidade para o capital bancario como a primeira tarefa. Deste xeito manifestouse o seguinte fenómeno moi notable: o banco, co seu propio capital extremadamente pequeno de só 8.000.000 de marcos, estaba moi ben situado para atender todas as esixencias das transaccións monetarias e xestionar ingresos de miles de millóns.

Non carece de interese afirmar que, no *Anuario da Bolsa (Anuario da Bolsa de Saling, Manual para capitalistas e accionistas,* para 1914/15, presentado por

Machine Translated by Google

o Banco Alemán), a existencia deste Banco Estatal Bávaro (naquel momento aínda "Banco Real Bávaro") simplemente ignórase, mesmo sendo que houbo oportunidade e lugar para mencionalo na páxina 644 deste manual desta institución estatal, non obstante significativa. Pero un banco que non serve exclusivamente a fins capitalistas privados é claramente, para as altas finanzas, non un banco.

É ademais rechamante que, inmediatamente despois da guerra e do período bolxevique de Múnic, se estivesen a realizar esforzos para situar o Banco Estatal de Baviera "sobre unha base máis ampla", como dicía a encantadora expresión técnica bursátil para el, co fin de que mesmo esta institución independente estivese dispoñible para a "rendibilidade" do capital privado. A nosa demanda ten, polo tanto, un modelo practicamente preservado no Banco Estatal de Baviera. Deste xeito, refutase a obxección de que non é posible dirixir un banco como unha institución estatal.

Para o propio Reichsbank, a lei do Reichsbank propoñía de feito unha nacionalización segundo a cal o Reich tería dereito, tras un preaviso dun ano, por primeira vez o 1 de xaneiro de 1891, e despois en períodos de dez anos, ben a abolir o Reichsbank e adquirir os seus activos (incluídos os edificios de enorme valor) mediante o pago do valor liquidativo (!) ou ben adquirir todas as accións polo seu valor nominal (!!). Polo tanto, o 1 de xaneiro de 1921, o Reich podería corrixir un grave erro da lexislación do Reichsbank contra o pobo alemán se adquirise toda a propiedade do Reichsbank pola insignificancia de 180 millóns, é dicir, o valor nominal das accións do Reichsbank.

O *Völkische Beobachter ,* que nese momento aínda non estaba en posesión do Partido Nacionalsocialista Obreiro Alemán, que porén xa estaba dirixido por homes que pertencían aos precursores intelectuais do nacionalsocialismo, e o semanario do Dr. Sch.
Pudor, *Der deutsche Finanzmann,* sinalouno a tempo –por suposto, como a única voz pública dos xornais alemáns–, naturalmente sen éxito ningún.

É ademais rechamante que, aínda que as accións do Reichsbank estean nominativas, non menos de 2153 estranxeiros estaban en posesión de accións do Reichsbank! Desafortunadamente, as declaracións do Reichsbank non indican que parte do capital total do Reichsbank venderon estes 2153 estranxeiros (a partir de 1913). En calquera caso, trátase dunha porcentaxe moi considerable despois de que o número de accionistas locais se dea en só 16.646. Agora ben, está claro que, no caso dos accionistas locais, puideron adquirirse cantidades moito menores, mentres que, naturalmente, pódese supoñer con razón que un estranxeiro, cando compra accións do Reichsbank alemán, non adquire só unha ou dúas pezas, senón inmediatamente un paquete completo. Este feito oculta a incrible situación de que se retiraron sumas bastante significativas en forma de dividendos, mesmo durante a guerra, do "Reichsbank alemán" a países estranxeiros.

Agora ben, o reparto de beneficios do Reichsbank, que obtén os seus principais beneficios do desconto de letras de cambio –como aprendemos anteriormente– é moi orixinal. En primeiro lugar, os accionistas reciben un dividendo preferente do 3,5 %, e do beneficio restante distribúese unha cuarta parte aos accionistas. Tres cuartas partes deste beneficio restante transfírense ao Reich, despois de que outro 10 % se transfira a un fondo de reserva. En 1913, transferíronse deste xeito ao Reich 31.025.555 marcos. Por esa razón, o Reich outorgoulle a esta notable institución o chamado privilexio de impresión de billetes, é dicir, o dereito a emitir billetes segundo as necesidades das súas transaccións. Ata o estalido da guerra, o Reichsbank debía polo menos manter dispoñible, como cobertura para estes billetes, ata un terzo de ouro ou prata en moedas alemás ou estranxeiras ou en lingotes. Despois de que caese esta restrición, xa non houbo máis obstáculos no camiño da impresión ilimitada de papel moeda. A única cobertura (!) que o Reichsbank tiña para os seus billetes eran os marabillosos billetes do Tesouro do Reich; polo tanto, unha vez máis, só outra

Machine Translated by Google

papel, detrás do cal se atopaba un estado en bancarrota. Non é de estrañar que, en medio de tales condicións, tivese que producirse un colapso imparable da moeda alemá.

Sen dúbida, é unha tarefa estatal bastante importante para un banco nacionalizado coidar sempre de que as demandas da economía en canto a medios de pagamento sexan plenamente satisfeitas; porque só se non se producen estancamentos, mesmo se as outras institucións financeiras poden satisfacer plenamente todas as demandas, se produce unha extorsión de xuros baseada na escaseza de diñeiro, que pode dar lugar ás maiores crises mu excluídos. Pola contra, as cantidades de diñeiro emitidas volven, mesmo en tempos de menor boi da economía, ao Reichsbank a través dos innumerables canais das transaccións con diñeiro público para que poida retirar os billetes de novo da circulación. No caso do Banco de Inglaterra, é costume, como é ben sabido, que un billete que volve ao banco non se volva entregar, senón que se cambie por un novo mentres que o antigo se destrúe. Isto ocorre principalmente por razóns hixiénicas.

Agora, a cuestión da moeda terá unha importancia crecente no futuro despois de que os chamados substitutos do diñeiro, como as letras de cambio e os cheques, e especialmente as transaccións monetarias sen efectivo, adquiran unha importancia crecente.

Nunha economía de compensación deste tipo, as oficinas de cheques postais, que xa hoxe en día son exemplares para as transaccións monetarias puras sen diñeiro en efectivo e sen xuros, gañarán unha importancia extraordinaria. Nas oficinas de cheques postais actuais pódense albiscar as células principais que se poden desenvolver facilmente para un sistema ideal de transaccións monetarias baixo supervisión estatal, que se corresponde completamente co transporte nacional de pasaxeiros e mercadorías.

Ninguén pode negar que as transaccións de pagamento a través das oficinas de cheques postais se xestionan de forma máis rápida e fiable. Non importa que as notas de crédito e débito non se traten nun prazo máximo de 48 horas, cando, por outra banda, hoxe en día pódese experimentar cos bancos que as notas de crédito por cantidades recibidas hai tempo só se producen entre 8 e 14 días despois. Se o cliente do banco necesita diñeiro para a súa empresa, aínda está obrigado a solicitar o crédito bancario. No caso da transacción monetaria a través das oficinas de cheques postais, elimínase todo o cálculo dos xuros. Isto supón un alivio e unha simplificación bastante grandes da transacción de pagamento, especialmente nos prazos de fin de ano. O cliente do cheque postal recibe o 2 de xaneiro de cada ano, así como todos os días baixo demanda, a información exacta sobre o estado da súa conta na conta de cheques postais.

Polo tanto, a mediación da transacción monetaria a través dos bancos non é en absoluto vantaxosa para a economía. A transacción monetaria pura a través dos bancos só sobrecarga a produción con provisións de todo tipo, e só e exclusivamente os bancos benefícianse dos xuros, pero nunca quen fai uso do banco. Para o xusto propietario dunha fábrica e empresario, a recepción dun par de marcos de xuros por créditos temporais non é en absoluto importante. Un empresario xusto diríxese de tal xeito que só ten dispoñible no banco a cantidade de diñeiro que poida sufragar os salarios e outros pagos correntes.

As contas de cheques postais corresponden completamente a estas demandas e non é casualidade que, mesmo durante a guerra, a sociedade inglesa de "fabianos", a "Sociedade Fabiana"76, en Londres dirixise un memorando ao Lord Chanceler do Tesouro co título: "Como pagamos a guerra?", no que sinalaban á organización das contas de cheques postais alemás e austríacas como apoio. Os inimigos sempre teñen a visión de futuro e cando indican

76 A Sociedade Fabiana é unha organización socialista democrática que favorece a reforma en lugar da revolución. Foi fundada en 1884 e entre os seus primeiros membros estaban George Bernard Shaw, H.G. Wells, Annie Besant, Leonard e Virginia Woolf, aínda que os máis significativos deles foron Sidney e Beatrice Webb. Foi Sidney Webb, de feito, quen redactou a constitución do nacente Partido Laborista en 1900.

Machine Translated by Google

unha institución para o seu propio país como exemplar, entón pódese estar seguro de que hai algo nela.

O mesmo que se dixo sobre a nacionalización do Reichsbank é certo, naturalmente, tamén para a nacionalización dos outros bancos centrais, para Baviera, polo tanto, do "Banco Central Bávaro". O Banco Central Bávaro é, do mesmo xeito, unha sociedade anónima pura, na que a maioría dos accionistas, por exemplo, pode simplemente decidir distribuír as reservas de ouro do banco, sobre as que reside o privilexio do banco de emitir billetes, aos accionistas. De feito, aínda lembramos que o banqueiro xudeu Schweißheimer fixo intentos nesta dirección en Múnic. Esta vez o plan fracasou pola obxección do goberno bávaro. O estado bávaro adquirira nese momento unha sexta parte das accións, mentres que outra sexta parte fora adquirida polo Banco Hipotecario e de Desconto Bávaro e os dous terzos restantes foron entregados aos accionistas.

É en si mesmo absolutamente monstruoso que un estado teña que temer que as reservas de ouro do banco central poidan verse ameazadas pola intervención dos "accionistas" deste banco. Quen coñece a tenacidade xudía sabe que o perigo para Baviera polas súas reservas de ouro non se eliminou nin de lonxe polo feito de que o goberno, por unha vez, se mantivese firme. Contra isto, só existe o único medio radical da nacionalización dos bancos centrais. Ademais do Banco Central Bávaro, en Alemaña tamén temos o Banco de Baden, o Banco Saxón de Dresde e o Banco Central de Württemberg.

No caso da nacionalización do Reichsbank e dos bancos centrais, os funcionarios e empregados dos bancos serán obviamente asumidos polo Estado na mesma capacidade que os funcionarios estatais. O dereito de emitir billetes será exercido, polo tanto, exclusivamente polo Estado. Tal emisión de billetes só pode producirse despois dunha ordenanza do Ministerio de Facenda e só contra unha cobertura completa. Aquí, neste contexto, debe resolverse a gran tarefa da *estabilización da nosa moeda.* Non obstante, esta non é unha tarefa dentro do círculo máis reducido dos bancos centrais; só teñen que coidar de que ningunha emisión de billetes se produza sen cobertura.

Para a produción de notas son válidas as determinacións ata o de agora. Toda imitación será castigada coa maior rigorosidade segundo as prescricións do código penal, Sección VIII, Arts. 146-152.

Os accionistas serán compensados. Calquera reclamación sobre as accións de ouro do banco por parte dos accionistas quedará legalmente excluída.

Unha estabilización real da nosa moeda está totalmente excluída sempre que se espere, do xeito descrito, xuros e impostos do pobo alemán que non se poidan cumprir a longo prazo. Tamén é falso querer manter un medio radical para unha estabilización da moeda.
Non se trata aquí dun problema especial que se poida separar do problema internacional da economía de intereses. Mentres esta economía ladrón internacional das altas finanzas totalmente xudías siga existindo, as moedas das diferentes nacións sempre seguirán sendo o obxecto benvido da especulación das altas finanzas. Ademais, a *estabilidade dunha moeda* (é dicir, o que expresa o significado interno do termo "moeda") depende doutros factores, sobre todo da *actividade ou pasividade da balanza comercial.* Aquí a nosa ollada esténdese máis alá dos límites da nosa patria e a economía nacional entra en relacións mutuas coas economías nacionais de países estranxeiros.

Para orientarnos rapidamente neste enorme campo das finanzas internacionais, debemos ter en conta unha vez máis que o significado e o obxectivo desta economía internacional non é a rendibilidade para o capital privado, senón a cobertura das necesidades. Todo o demais é só un accesorio, unha axuda. A economía financeira internacional: as transaccións de pagamento internacionais

Machine Translated by Google

– é, con todo, hoxe o que aparece como o principal e o que hoxe desempeña realmente o papel principal. Son as casas bancarias internacionais as que hoxe gobernan realmente o mundo, as que "cobren" a necesidade monetaria dos estados e, polo tanto, arrogáronse o dominio; son as casas bancarias internacionais as que hoxe controlan a produción en trusts xigantescos, ferro, aceiro, petróleo, alimentos enlatados, grans, graxa, aceite, algodón, etc. As casas bancarias internacionais financiaron as guerras, as grandes casas bancarias financiaron e controlaron todas as provisións de guerra. Eles mesmos non fixeron nada como homes produtivos, nin participaron na produción, nin de feito participaron activamente nas actividades bélicas; só obtiveron beneficios de todo e cada unha das cousas, do sangue e das bágoas, dos horrores da guerra, da fame das masas, do despilfarro dos novos ricos, da furia especulativa do público da bolsa.

Todo iso convértese en ouro e valor de ouro para as finanzas internacionais. Cada traballo das nacións produtivas suscita interese nas finanzas internacionais. Mesmo aquí, na economía internacional, temos que ver cunha inversión completa da relación correcta e razoable entre capital e traballo.

Os traballadores traballan razoablemente e ofrecen os seus produtos de traballo no mercado mundial, para cambialos por produtos de traballo estranxeiros (produtos en bruto, semifabricados ou totalmente fabricados). Unha economía razoable non serve para cambiar moedas estranxeiras (billetes de dólares ou libras inglesas) por instrumentos ópticos subministrados e logo cancelalos e especular máis con moedas estranxeiras. En tempos dunha economía saudable, ningún dono de fábrica tería pensado en tal cousa. Por suposto, necesita os ingresos para os seus produtos adicionais, para poder producir máis, pagar aos seus traballadores e comprar novas materias primas. É totalmente imposible que toda a economía alemá recade os seus ingresos da exportación de produtos industriais en forma de moedas estranxeiras ou en divisas, xa que a mesma economía nacional alemá total debe comprar as súas necesidades de materias primas en algodón para a enorme industria téxtil, en cobre para a nosa, igualmente xigantesca, industria eléctrica, en seda, xuta, froitas tropicais, o aumento da demanda, por riba da produción doméstica, en alimentos e forraxe, etc., por citar só algúns. Polo tanto, as cantidades recibidas de diñeiro estranxeiro deben ser desembolsadas de novo inmediatamente. Isto tamén é en si mesmo bastante natural, xa que en tempos normais non se pode facer nada con moedas estranxeiras no propio país, agás cambialas. Isto é así mesmo hoxe en día. Ao traballador estadounidense non se lle pode pagar con francos franceses, e ao empresario inglés non se lle paga nas súas tendas con liras italianas. Tampouco ten sentido levar as moedas a países estranxeiros onde non se poden usar en absoluto como medios de pago legais. A moeda local serve e só debería servir ás necesidades internas do país que emite a moeda. Do mesmo xeito que, dentro dunha economía nacional, o significado da produción de bens non reside en comerciar con diñeiro e logo en posuír o diñeiro, por así dicilo, e retilo da economía, tamén o intercambio económico internacional de bens complétase só cando a importación se paga coa exportación.

A situación teórica ideal sería agora que cada país puidese cubrir e pagar a súa necesidade de importación exactamente coas súas exportacións. Entón, e só entón, pódese falar dunha estabilidade absoluta das moedas estranxeiras. Agora ben, o esforzo de toda economía nacional en auxe diríxese, comprensiblemente, a lograr un superávit de exportación sobre a necesidade de importación. Só isto indica un aumento da riqueza. Entón fálase dunha balanza comercial activa. Se a necesidade de importación permanece por riba da exportación, elementos da riqueza interna deben ser entregados a países estranxeiros para equilibrar este déficit. Pero estas entregas, dado que non se poden extraer dos ingresos do traballo, deben tomarse unha vez máis só da riqueza. Isto ocorre a través da exportación de ouro ou de valores. Non obstante, especialmente a última "exportación" non é máis que o comezo da escravitude internacional do interese. Se esta "exportación de valores" se estende a

Machine Translated by Google

garantías internas existentes ou disfrazadas en forma de "bonos" estranxeiros é practicamente unha cuestión indiferente para as nacións afectadas por ela. Pero dado que tamén, no pensamento económico internacional, só impera a loucura de rendibilidade do gran capital de préstamo, todas as dúbidas razoables dunha economía nacional honorable son pisoteadas por medio da prensa e os parlamentos, e a escravitude internacional de todas as nacións ás finanzas internacionais que crean este vínculo esténdese a un alcance espantoso.

Mesmo aquí, na economía internacional, maniféstanse os mesmos fenómenos que na economía nacional interna, e as terribles crises que hoxe sacoden as diferentes economías nacionais son, na súa maior parte, un fenómeno resultante desta escravitude de todas as nacións do círculo cultural occidental, como xa aprendemos anteriormente. Os países con moeda débil, cuxa economía interna se volveu demasiado débil (Rusia) ou cuxa situación interna se volveu incerta pola revolución (Alemaña) e cuxos excedentes de produción, aínda xigantescos, son confiscados gratuitamente como reparacións ao inimigo, xa non teñen excedente de poder adquisitivo, polo que xa non poden pagar a súa necesidade de importación con mercadorías, senón con papel moeda, que lanzan en grandes cantidades a países estranxeiros para comprar con eles moeda estranxeira.
Deste xeito, prexudican de xeito similar tanto a economía interna como as economías estranxeiras.
Os países con moeda forte, pola contra, afóganse precisamente coa elevación das súas moedas (Suíza, por exemplo). Xa non poden exportar os seus produtos aos anteriores grandes mercados porque os seus produtos son demasiado caros debido ao alto valor de cambio do seu diñeiro. Estes países poden cubrir facilmente as súas necesidades de importación coa súa moeda forte.
Pero cando os produtos acabados son moito máis baratos nos países con mala moeda, os comerciantes e os especuladores van aos países con moeda débil e compran e rouban estes países en detrimento de ambos os países: a desvantaxe da produción local e a desvantaxe do consumo nos países que son comprados, nos que o xa pequeno nivel de inventario de mercadorías se reduce aínda máis por estas compras descontroladas. Deste xeito, o poder adquisitivo da moeda nacional nos países con moeda débil volve afundirse.

Que, en vista destas relacións totalmente patas arriba, non todo se derrubou hai moito tempo débese ao feito de que, mesmo por riba de todas as maquinacións das finanzas internacionais, simplemente prevalece a necesidade internacional mutua. Só que todo ocorre no último momento, con xemidos e lamentos, porque a chave inglesa (as esixencias de xuros do capital internacional) foi lanzada ás obras da economía internacional. Ou, expresado en imaxinería médica: na circulación sanguínea saudable da economía internacional instalouse un carcinoma, ao principio pequeno, pero hoxe xa enormemente grande, que só ten un interese unilateral en succionar todo o sangue para si mesmo a expensas do resto do corpo e en cobrar un peaxe de tránsito, un xuro, de todo. Todo o sangue, por suposto, flúe cara ao corazón, pero o corazón tamén saca con cada latexo o sangue contaminado. O banco estatal que só serve á transacción monetaria pura corresponde precisamente a esta imaxe, e ao carcinoma corresponde máis precisamente a actividade das finanzas internacionais, que tamén controla todo o diñeiro do mundo a través dos seus bancos de crédito e mantén toda a economía internacional atrapada nos seus brazos de succión e toma interese en todas partes. Todo isto non é necesario! As nacións do mundo non precisan de ningún xeito poderes financeiros supranacionais. Obviamente, son necesarias institucións que regulen internacionalmente as transaccións monetarias internacionais no sentido dunha cámara de compensación ou no sentido das contas de cheques postais. Diso poden e serán encargados polas oficinas de cambio estatais.

En calquera caso, hai suficientes xeitos e medios, bastante semellantes a como foi posible crear unha unión postal internacional, para organizar mesmo as transaccións de pagamento internacionais.

Machine Translated by Google

principalmente mediante a compensación, sen que as finanzas internacionais se beneficien dúas ou tres veces en todas estas sinxelas operacións mercantiles e se volvan grandes e gordas a expensas das nacións produtivas. Os detalles son superfluos aquí.

Polo tanto, a estabilización dunha moeda non pode, como se subliñou, separarse das relacións internacionais. Non obstante, existe unha serie de posibilidades para eliminar as fontes de erro e as irresponsabilidades que residen nas deficiencias da administración interna ou na manipulación sen restricións da imprenta de billetes.

Todas as medidas propostas encaixan no ámbito de sistemas xa probados; como *a nacionalización do Reichsbank e dos bancos centrais,* xorden simplemente como consecuencias lóxicas dunha nova posición do Estado cara ás súas tarefas como protector das transaccións monetarias. Representan só a reacción natural a unhas condicións que serviron meramente e unicamente aos intereses das altas finanzas co maior custo para o pobo. A extensión sensata da nacionalización do Reichsbank é a *regulación e mediación da transacción monetaria* por parte do Estado segundo o modelo do sistema de cheques postais, que se ampliará aínda máis e se desenvolverá de forma máis axeitada para este propósito.

Todas estas medidas xa significan pasos adiante bastante poderosos, pero poderían levarse a cabo tamén sen que a actitude económica tivese que transformarse basicamente no sentido do principio nacionalsocialista presentado con toda a énfase: "A tarefa da economía é a cobertura das necesidades e non a rendibilidade do capital privado".

Esta transformación fundamental e nova ordenación no ámbito do sistema financeiro e tributario, así como especialmente no financiamento de grandes tarefas estatais evitando a vía do préstamo, así como as medidas de política financeira que, de feito, se aproximan ao ámbito das funcións do campo da política social, ocuparanos no seguinte capítulo.

Machine Translated by Google

Novos camiños

O financiamento de grandes obras públicas.

Entre as tarefas estatais máis importantes está a execución de empresas económicas de gran envergadura cuxa execución excede os recursos de capital dos círculos empresariais privados, na cuxa execución ademais están implicados considerables intereses público-xurídicos e cuxa execución se basea na explotación de recursos naturais ou fontes de enerxía naturais. Tarefas, polo tanto, nas que se trata da explotación de forzas naturais que pertencen á comunidade, ou cuxa execución ten que ocorrer dentro do rango das tarefas que incumben principalmente ao estado, como todo o campo do transporte.

Vese que é completamente posible limitar con bastante precisión o campo no que se pode desenvolver a iniciativa estatal sen que iso poña límites á iniciativa empresarial privada nin ao Estado que teña que exercer competencia sobre ela. Ademais, existe, ademais disto, o feito de que a execución destas grandes obras públicas está naturalmente asignada case na súa totalidade a empresas privadas.

Xa describimos en detalle nas observacións fundamentais o xeito exemplar no que o estado construíu o noso sistema de transporte alemán. Certamente, aquí e acolá, a empresa privada o tería desenvolvido de forma máis racional e barata, pero, no caso de tarefas nas que está en xogo a seguridade de millóns de homes, non se trata tanto diso como da maior solidez posible. Agora ben, a empresa de transporte é definitivamente unha tarefa puramente estatal.
A fiabilidade, a puntualidade, a seguridade e as tarifas uniformes para os ferrocarrís e correos deben ser os puntos de vista decisivos para o sistema de transporte, e non a rendibilidade do capital privado.

Pero esta cuestión está estreitamente ligada á forma de financiamento de fondos públicos tan grandes tarefas.

Xa vimos o disparate interno que se revela no feito de que os "créditos" aprobados polo parlamento deben ser "aprobados" posteriormente de novo polo capital privado, para o cal o Estado ten que asumir unha carga bastante extraordinaria mediante a promesa de xuros.
Xa non será necesario sinalar aquí de xeito xeral as desastrosas consecuencias desta promesa de xuros. O presente traballo serve principalmente para demostrar este feito. Non obstante, fagamos aquí tamén unha referencia especial a como extraordinariamente máis caras, e de que xeito incrible para calquera que escoite estas cifras por primeira vez, esta promesa de xuros sobre os préstamos estatais fixo que as tarifas ferroviarias fosen, por exemplo.

Os custos de capital para toda a rede de ferrocarrís do Reich alemán, que foron construídos ou realizados mediante préstamos, ascenderon a uns 25.000 millóns de marcos de ouro ata 1914. Os pagos de xuros por esta cantidade, cun xuro medio do 3,5% ao 4%, ascenderon a uns 800-900 millóns de marcos de ouro. Os ingresos netos, despois da dedución dos custos por gastos persoais (funcionarios e empregados) e materiais (carbón e lubricantes), ascenderon a uns 800-1.100 millóns de marcos.

Deste xeito, o pago de xuros consumiu case a totalidade dos ingresos netos dos ferrocarrís alemáns.
Sempre foi un erro para a opinión pública cando se explicou con certo orgullo que os ingresos de correos e ferrocarrís constituían a columna vertebral do orzamento estatal. Por suposto, podería ter sido así, se o pago de xuros non consumise a totalidade dos ingresos netos. Pódese establecer outro paralelismo interesante na comparación, é dicir, que os gastos totais en salarios e soldos de todos os funcionarios e empregados ferroviarios alemáns e dos traballadores ferroviarios nas plantas e na liña, considerados conxuntamente, ascenderon precisamente só a

Machine Translated by Google

tanto como esta taxa de xuros sobre o capital de préstamo! Noutras palabras: o xigantesco exército de traballadores ferroviarios alemáns ata os postos máis altos, cun número de empregados de 782.731, recibiu polo seu traballo só exactamente tantos ingresos como os que embolsou a man completamente inactiva do capital de préstamo.

Este pago de xuros para o capital emprestado só dos ferrocarrís era maior que o total dos gastos de todo o noso gran exército do Reich daquela época! – e, de feito, de todo o que está relacionado con el, incluíndo así tamén a supervisión militar, a administración militar de xustiza, incluíndo os sistemas de administración de guarnicións e construción militar, o sistema de educación e desenvolvemento militar, os institutos técnicos, os fondos de socorro e para as viúvas militares – e, ademais, a roupa e o armamento das tropas! A cantidade total para todo o noso exército ascendeu en 1913 – polo tanto, no último ano completo de paz, a 775.385.300 marcos. Estas cifras comparativas proporcionan unha visión profunda. Mentres que o bando socialista e demócrata loitaba constantemente contra a "carga do armamento militar" nas sesións parlamentarias e na prensa, tampouco se atopa nin unha soa palabra contra tales cargas de xuros – eclipsando con creces todos os demais gastos – dos préstamos públicos. De feito, poderíase ter pagado tamén a toda a armada cos xuros do préstamo para a necesidade xeral. O total dos gastos da nosa orgullosa Armada do Reich ascendeu en 1913 a 197 millóns. E hai que ter en conta que todos estes gastos poderíanse ter sufragado sen un centavo se o noso orzamento estatal non estivese sobrecargado con semellantes cargas de xuros xigantes.

Un puñado de grandes capitalistas de préstamos (o par de miles de "aforradores", de pequenos aforradores con posesións dun par de miles de marcos, non desempeñan ningún papel nestes préstamos públicos) *así embolsados ano tras ano, sen traballo nin esforzo, cantidades coas que poderiamos ter mantido e pagado a toda a nosa administración do Reich, a todo o noso exército e á nosa armada.*

Quen, á vista desas cifras, non comprenda a incomparable importancia do problema dos xuros en xeral e da política financeira nacional totalmente fracasada coa súa economía de préstamos en particular, non pode ser evitado. Ademais, as cifras e os números que proporcionan tal visión son accesibles para todos, atópanse no *Anuario Estatístico do Reich Alemán,* publicado coa maior conciencia pola antiga Oficina Real de Estatística, e tamén se atopan no *Anuario Estatístico do Reich Alemán,* editoriais Puttkammer e Mühlbrecht, publicado pola Oficina de Estatística do Reich Republicana.

Que tales desequilibrios entre os gastos necesarios para a administración do Reich, o exército e a mariña e os gastos do estado para o pago de xuros ao capital de préstamo se converten nunha inxustiza que clama aos ceos só se fará totalmente evidente cando examinemos de que xeito o Reich cobre agora a súa necesidade monetaria para estes pagos de xuros. Aquí chegamos ao campo dos aduanas e os impostos. Debo sinalar aquí unha vez máis a representación completa desta situación no meu libro The coming tax strike (A próxima folga fiscal), onde presentei a proba concluínte de que a maior parte de todos os impostos son soportados polas amplas masas da poboación traballadora. Así, temos diante de nós o feito de que o estado, ao principio, con total desprezo das posibilidades que residen na súa soberanía financeira, se aventura na vía do préstamo para a execución de grandes tarefas públicas, é dicir, contrae débedas; que logo, con iso, carga aínda máis o seu orzamento de tal xeito que debe usar todos os seus ingresos netos para o pago de xuros e que, ademais, debe oprimir ao pobo con dereitos e impostos só para poder cumprir coas súas obrigas de xuros. Todas as tarefas estatais esencialmente necesarias debe combatelas agora no parlamento provincial e no Reichsparlament contra a maior resistencia, e finalmente o estado considérase a si mesmo no papel de recadador de xuros do capital emprestado, tal como o vemos hoxe.

Machine Translated by Google

A saída xa foi sinalada hai moito tempo; despois dun exame tan detallado das absurdas condicións actuais, é obvio; e é que:

O Estado financiará todas as grandes empresas públicas do Reich en virtude da súa soberanía financeira e tras a aprobación da poboación a través do parlamento, evitando estritamente a vía do préstamo mediante a asignación directa de medios mediante transaccións de transferencia sen efectivo ou mediante a emisión de bonos do Tesouro estatal sen xuros.

Podo aclarar mellor esta medida cun exemplo: o desenvolvemento da enerxía hidroeléctrica bávara.

Os plans e esforzos para aproveitar a enorme enerxía hidroeléctrica existente nos ríos de montaña, en combinación cos grandes lagos de montaña, remóntanse a máis de dúas décadas atrás. Sen dúbida, no caso desta enerxía hidroeléctrica, tratábase de fontes de enerxía do país que pertencen á comunidade e que debían ser extraídas dela e utilizadas para beneficio persoal. Polo tanto, está claro que, no desenvolvemento de estruturas tan grandes, víronse afectados moitos intereses legais públicos e privados. Trátase aquí dun campo que pertence exclusivamente á esfera de influencia do estado. O pobo tamén aprobou oralmente os créditos a través dos seus representantes en decembro de 1920. Fora suficientemente asesorado, probado e replanificado repetidamente e tiñamos plenamente claro as grandes vantaxes económicas. O estado e o pobo decidiran explotar as fontes de enerxía, agora tiñan, con esta aprobación do crédito, simplemente que tomar a decisión correspondente de que as cantidades gañadas polos empresarios poderían ser pagadas directamente polo banco estatal sobre a base dos créditos aprobados. En definitiva, é indiferente que isto ocorrería sen diñeiro en efectivo, mediante transferencia a transaccións bancarias, mediante aviso de crédito a contas correntes postais ou en efectivo.

É realmente obvio e claro se imaxinamos que o banco estatal para tales fins emitiría o seu propio diñeiro pola cantidade dos créditos necesarios e aprobados. Estes pagarés de construción hidroeléctrica representaban, polo tanto, ata certo punto billetes do tesouro estatal que se emitirían ás obras de abastecemento de auga como crédito anticipado baixo garantía estatal. Tratábase, polo tanto, dun diñeiro cuberto de múltiples xeitos. A cobertura consistía, en primeiro lugar, na obra de Walchensee lista ou en abastecemento, etc., e, en segundo lugar, na garantía estatal de que o diñeiro se aceptaría polo seu valor total do tesouro público en lugar de pagamento. Os pagarés de construción serían ao mesmo tempo obrigacións parciais sobre a obra de abastecemento de auga, sen que, con todo, estivesen vinculados a eles dereitos de xuros. Non obstante, como é ben sabido, isto non ocorre con ningún outro billete que estea en ci

As notas de construción de enerxía hidroeléctrica poderían facer estas especificacións sobre a cobertura total do seu valor no texto da súa impresión. Por exemplo: *"Este billete de mil marcos está parcialmente cuberto polo valor da instalación que se está a erixir para a explotación da enerxía hidroeléctrica bávara. Acéptase en todos os tesouros estatais como forma de pagamento".*

Se alguén quere ir máis alá, nada impide que o estado se comprometa a proporcionar, despois da finalización da obra, contra o depósito da nota, tantos quilovatios-hora de electricidade ou tantos centos de nitróxeno.

Ninguén se negaría a aceptar cartos emitidos polo estado que estean completamente cubertos por bens materiais, que ao mesmo tempo poidan usarse ata certo punto como cupón de racionamento para a electricidade. Pola contra, podemos estar seguros de que tal diñeiro gozaría dunha popularidade especial, xa que este diñeiro é estable, exactamente tan estable como un dólar, ou moito mellor porque se pode recibir a cambio unha cantidade bastante definida de electricidade ou nitróxeno, independente das flutuacións económicas. É un sinal da completa estreiteza de miras dos homes que na propaganda pública de diferentes debatedores xurdise a obxección de que "ninguén aceptaría este diñeiro".

Machine Translated by Google

Ninguén dubidou xamais, nin sequera estes señores debatentes, en aceptar diñeiro emitido polo estado. Todo o mundo aceptou mesmo o papel moeda máis danado do Reichsbank, aínda que este diñeiro fose diñeiro de pura inflación. E, con todo, todo o mundo o aceptou, mesmo cando os especuladores intelixentes intentaron desfacerse del o máis rápido posible en cambio de moeda estranxeira ou mercadorías.
De feito, ninguén rexeitou nin sequera a moeda de emerxencia das cidades e comunidades que era, de xeito semellante, papel moeda descuberto. E agora, non debería aceptarse inmediatamente un papel moeda cuberto tan preferible como o diñeiro da construción completamente cuberto por activos materiais para as nosas grandes obras? Seguramente, mesmo aqueles que presentan tales obxeccións contra o diñeiro gobernamental sen xuros en nome ou no espírito dos seus amos non cren basicamente niso.
De feito, está demostrado que é irrefutable, a pesar de todas as queixas dos "metalistas" que só queren considerar como diñeiro o diñeiro feito de metais preciosos, que o "diñeiro" é aquilo que o estado declara que é diñeiro: se este diñeiro está constituído por papel ou porcelana, ferro ou coiro ou calquera outro material é unha cuestión de completa indiferenza. É moi diferente cando se trata do poder adquisitivo deste diñeiro. Alí, os metalistas teñen razón en que unha moeda feita de ouro en xeral mantén o seu valor de cambio mesmo cando as perturbacións políticas sacoden o estado. Non obstante, esta estabilidade o diñeiro metálico feito de metais preciosos non a debe ao seu carácter monetario, senón ao seu carácter de *mercadoría,* é dicir, *o ouro.*

Non pode haber ningunha dúbida sobre a xustificación do estado para cubrir as súas necesidades monetarias para unha gran obra do xeito descrito. En primeiro lugar, o estado é soberano, é dicir, non necesita ser influenciado por ninguén, xa que ten o poder e, en segundo lugar, tal medida pode resistir o exame comercial máis estrito. O estado emite con este diñeiro, dalgún xeito, vales baseándose no seu crédito. Por que alguén debería ter menos consideración polo crédito do estado que polo crédito de calquera banco, especialmente cando o estado está a producir obras útiles para o benestar da comunidade? Mesmo se se dixese que o estado paga o traballo realizado (os empresarios e traballadores que participan na obra de Walchensee) con papel, iso é certo porque máis tarde, despois da finalización das obras, o estado acepta este papel unha vez máis como pago polo traballo realizado por el (subministración de electricidade ou nitróxeno, etc.). Deste xeito, complétase o ciclo económico. Así, os billetes de construción volven ser redimidos dos subministros de electricidade, etc., dos primeiros anos, destrúense e créase unha xigantesca obra de arte organizativa gobernamental nunha autoestrada sen xuros como posesión libre de xuros para todos. Unha obra que aproveitou, sen unha gran carga para os consumidores de electricidade, outra gran fonte de diñeiro para o estado, o que á súa vez o achega ao obxectivo ideal dunha política financeira nacional saudable: *o estado sen impostos.*

Agora ben, ademais, hai que ter en conta que o proceso descrito coa emisión do propio diñeiro para a construción dunha determinada obra non require en absoluto a emisión da totalidade da cantidade aprobada en tales notas de construción, porque, de feito, a maior parte dos pagamentos aos empresarios non se produce en efectivo, senón sen efectivo, mediante transferencias. Pero, mesmo supondo o caso de que se emitise a totalidade da nova cantidade de construción en novos billetes estatais, estas cantidades en comparación coas outras cantidades que o estado necesita hoxe non serían en absoluto conside
Ao mesmo tempo que alguén se quebrou a cabeza no parlamento bávaro por mor do crédito de 800 millóns para a enerxía hidroeléctrica bávara –ou mellor: non se quebrou, senón que se recorreu unha vez máis ao "préstamo", 8000 millóns foron aprobados no parlamento "sen debate na terceira lectura para os fins da emerxencia xeral".

Aquí recordo unha vez máis as consideracións de que, no caso dun financiamento deste tipo mediante a nova emisión de diñeiro, non se provocaría inflación de ningún tipo, que, por outra banda, a emisión de bonos con xuros durante o período de construción significa en calquera caso un certo

Machine Translated by Google

inflación xa que os xuros xa deben ser pagados mesmo cando as obras aínda non realizan traballo produtivo.

Non obstante, de ningún xeito se ve afectado o equilibrio económico nacional entre diñeiro e bens materiais, no sentido da teoría cuantitativa, xa que, fronte ao aumento dos medios de pago por parte do diñeiro, hai un aumento exactamente maior de bens. Se máis tarde, a través dos ingresos deses traballos, o diñeiro emitido se retira e se destrúe de novo, entón o equilibrio económico nacional mellora naturalmente en beneficio da riqueza nacional segundo o valor total deses novos traballos.

Mesmo aquí, sinale a severidade coa que os xuros operan sobre os custos dos produtos desas obras. Oskar Pöbing77 determinou nun exame detallado desta cuestión que os custos de produción dun quilovatio-hora se encarecen ao sobrecargar os préstamos con xuros ata a enorme cantidade do 500% (!). Agora, a electricidade das nosas obras hidroeléctricas bávaras chéganos cinco veces máis cara porque recorremos unha vez máis á vía do préstamo que está "máis preto". Mesmo aquí é apropiado imaxinar que todos os gastos materiais e persoais para o funcionamento e mantemento das grandes obras eléctricas bávaras e oficinas interurbanas, polo tanto, todos os salarios de todas as persoas ocupadas nestas obras (encargados de comportas, maquinistas, obreiros, obreiros, persoal de supervisión e, ademais, todo o aparello administrativo técnico e comercial ata os directores xuntos) obteñen polo seu traballo ano tras ano só unha quinta parte das cantidades que os (tan bos) capitalistas de préstamo obteñen ano tras ano, sen esforzo nin traballo, en concepto de xuros.

Os xuros devórano todo, os xuros encarecen todo. Só o capital prestado ten o beneficio, a poboación ten os danos. A poboación que constrúe as obras coas súas propias forzas ten os danos; pois quen constrúe entón as obras bávaras? - de feito, os enxeñeiros bávaros, os traballadores bávaros, os capataces e empresarios bávaros; as fábricas bávaras subministran a maior parte das máquinas e os equipos - e para o que non se produce na propia Baviera hai que dar gran ou gando bávaros, polo que hai que dar traballo bávaro unha vez máis a cambio - só que o pobo bávaro non pon o diñeiro para a construción (ao parecer!), e para iso necesita os grandes capitalistas de Nova York e Londres, París e Berlín. O pobo bávaro debe pedir prestado a todos os países do mundo e cargar a súa enerxía hidroeléctrica cun pago de xuros que encarece a electricidade un 500 %!

Non é isto unha loucura? Non é isto un crime económico? Da xente que non fixo nada máis que poñer a pluma en movemento e escribir un cheque ou ordenarlle ao seu banqueiro que asinase o préstamo hidroeléctrico bávaro, reciben por iso, ano tras ano, xuros pagados polo pobo bávaro.

Non só iso, senón que as obras hidráulicas xa non son unha posesión libre do pobo bávaro, senón que están empeñadas co capitalista. Especialmente divertida é, ademais, a situación de que os grandes capitalistas, naturalmente, non prestarían "o seu bo diñeiro" a un estado que non é en si mesmo "bo" para o capital e os intereses, que, polo tanto, aínda goza de tanto crédito que se pode... inxectar 800 millóns nel. E, de feito, as poxas para os bonos hidroeléctricos contiñan a garantía tan atractiva e segura para os capitalistas "de que o estado bávaro, con toda a súa riqueza, garante o capital e os intereses – (!)"

77 Oskar Pöbing (1882-1956) foi un enxeñeiro mecánico bávaro que traballou na Universidade Técnica de Múnic. Foi autor de estudos como *Die Wasserkräfte Bayerns* (1919) e *Zur Bestimmung strömender Flüssigkeitsmengen in offenen Gerinnen* (1922).

Machine Translated by Google

Cartoseira, que máis queres! Así que aquí o estado bávaro admite expresamente que vale tanto que se lle poderían emprestar 800 millóns para a enerxía hidroeléctrica de Walchensee e o Isar Medio, pero non pode usar a súa soberanía financeira e financiar estas obras a través da súa propia autoridade. Por que? Porque está demasiado profundamente envolto na loucura dos préstamos e os xuros, porque os seus estadistas responsables non teñen tanta capacidade de pensamento e sentimento de responsabilidade propios como para atreverse a xulgar estes plans sinxelos e claros por un i financiamento gratuíto por si mesmos; polo tanto, recorren a expertos bancarios profesionais. Isto é exactamente como se un tísico lle preguntase aos seus bacilos da tuberculose se consideran correcto que vaia a Davos ou a Engadina78 para se librar da súa enfermidade, e estes lle asegurasen: "Non, simplemente non fagas isto, a viaxe podería prexudicarche, quizais poida ocorrer un accidente de tren, mellor quédate na túa casa, no teu ambiente habitual. Na túa condición non debes facer ningún experimento! etc." Coa adhesión a este consello que é totalmente correcto desde o punto de vista dos bacilos da tuberculose, o consumo fai un progreso natural, os bacilos multiplícanse marabillosamente. Exactamente así no noso caso da economía financeira e de intereses.

Este feito de pedir consello aos propios opoñentes é extremadamente característico dos alemáns desprevenidos. Se aparece un home que ama apaixonadamente ao seu pobo e lles aconsella isto e aquilo e alerta aos homes responsables sobre esta ou aquela canalla, pódese apostar dez a un a que a xente afectada correría cara ao canalla e lle preguntaría con bastante inxenuidade: "Dime, fulano díxome que es un canalla, por favor, dime se é certo!". E se o outro lle explica entón coa cara máis honesta do mundo: "Pero que cres entón? Son un canalla! - Pola contra, son o teu mellor amigo, sempre che axudei nas nosas dificultades financeiras", entón o ingenuo preguntador está moi contento: fixo dabondo e está especialmente contento de non ter que esforzarse. Non obstante, en xeral non considera que o problemático amigo do pobo sexa digno da súa resposta, e as cousas quedan aínda máis estancadas na rutina da política de préstamos capitalistas de xuros ata que o último elemento da riqueza nacional gratuíta se empeña ás potencias financeiras e toda a nación só paga xuros ás finanzas internacionais.

En conclusión, debemos, precisamente neste contexto, sinalar aínda máis o feito de que o estado bávaro –cando non se trataba en absoluto dunha tarefa estatal tan importante como o desenvolvemento da enerxía hidroeléctrica bávara, é dicir, cando se trataba de remediar a crise monetaria do goberno de novembro– foi moi rápido á hora de emitir desde o banco estatal bávaro uns 130 millóns de billetes do tesouro estatal do Banco Estatal Bávaro. Isto ocorreu completamente ao descuberto, e todos tomaron estes billetes bávaros tan de boa gana como os billetes do Reichsbank, e todos puideron comprar para si mesmos tanto pan cos vales bávaros como cos billetes do Reichsbank. De feito, nin sequera tiña que ser todo o estado bávaro, era suficiente con que o alcalde da capital provincial, Múnic, e algúns anciáns da cidade tivesen os seus nomes impresos en anacos de papel tan coloridos, e mesmo este diñeiro de emerxencia circulase, todos o tomaban e todos o distribuían exactamente como os anacos do Reichsbank, e este diñeiro de emerxencia en si mesmo cumpría a tarefa de calquera diñeiro –ser unha axuda para o intercambio de mercadorías– dun xeito inobxectable.

Só un cargo se viu afectado de xeito extremadamente desagradable por estas pezas artificiais das provincias e comunidades (as altas finanzas) e impuxeron unha lei do Reich en outubro de 1921 segundo a cal se lles prohibía estritamente ás provincias e comunidades emitir

[78] Davos, en Suíza, é famosa desde mediados do século XVIII como centro médico para os que padecían enfermidades pulmonares. Engadina é un val dos Alpes suízos.

Machine Translated by Google

diñeiro de emerxencia máis alá. *Esta lei era no seu efecto unha lei clara para a protección dos xudeus, á que seguiría en 1922 a "Lei para a protección da república".*

Podo imaxinar perfectamente o medo repentino das finanzas internacionais cando recoñeceron que no diñeiro sen xuros, mesmo na forma inofensiva de diñeiro de emerxencia, a xente tiña na súa man unha arma – naturalmente sen que a xente o soubese– que podía dun só golpe esnaquizar a rede dourada establecida con mentiras e enganos a través de séculos de traballo clandestino e falsificación e liberar os pobos da súa escravitude dos xuros.

Xa nese momento, no caso da emisión do diñeiro estatal bávaro, o Reichsbank esixiu moi pronto que este diñeiro tivese que ser retirado unha vez máis, o que tamén ocorreu de maneira complacente no transcurso de 1921. A razón: este diñeiro non traía xuros ás altas finanzas como o diñeiro do Reichsbank a través da vía indirecta das letras do tesouro do Reich.

No estado nacionalsocialista, no futuro todas as grandes tarefas estatais financiaranse e organizaranse do xeito descrito, evitando totalmente a vía do préstamo. Naturalmente, só tomaremos a vía indirecta do diñeiro para a construción sen xuros en xeral se os medios necesarios non se poden obter dos excedentes doutras empresas estatais ou de impostos especiais para tales fins especiais. En calquera caso, sabemos que esta forma de financiamento abre posibilidades enormes e insoñadas de aproveitar os recursos naturais do país, mellorar as rutas de transporte, etc.

Cada nación é tan rica como é capaz de organizar o traballo.79

79 Isto reflíctese no discurso de Hitler ante o Reichstag o 30 de xaneiro de 1939 no que declarou: «Baixo a compulsión da... necesidade aprendemos en primeiro lugar a ter plenamente en conta o capital máis esencial dunha nación, é dicir, a súa capacidade de traballo». (citado en R. de Roussy de Sales (ed.) *Adolf Hitler: My New Order,* Londres: Angus e Robertson, 1942, p. 457 e seguintes).

Machine Translated by Google

O Banco de Construción Social e Económica

En conexión lóxica co capítulo anterior atópase a creación dun banco social de construción e economía que ten a tarefa de emitir diñeiro para a construción sen xuros, especialmente para a construción de vivendas. Por suposto, este banco social de construción e economía non debería xestionarse como unha institución estatal, senón como unha corporación de dereito público. Loxicamente, polo tanto, a discusión sobre o mesmo debería vir despois da representación do sistema tributario nacionalsocialista, pero dado que este banco social de construción e economía non é máis que o financiamento sen xuros transferido ás condicións da economía privada e, de feito, especialmente ao sistema de construción de vivendas (polo tanto, unha rama da economía de importancia universal), colocalo en primeiro lugar quizais estea xustificado.

A razón pola que un banco de construción deste tipo non debería xestionarse como unha empresa estatal pura débese ao feito de que unha institución financeira xurídica pública deste tipo debe ser máis libre de manobra que unha empresa estatal. Non sería unha razón tan importante se se tratase só dunha mera construción de vivendas, pero haberá moitos casos nos que se trate de tarefas da maior importancia que afectan indirectamente ao interese público, e entón o banco, que de feito é responsable na súa dirección ante o estado da súa xestión, debería e debe ter carta branca para emitir tamén crédito sen xuros despois dun exame exhaustivo de todas as condicións.

Non obstante, tal liberdade de decisión non é posible en empresas puramente estatais. Por iso debe deixarse á iniciativa privada.

A modo de ilustración, pódese presentar aquí o esbozo dunha lei deste tipo que foi aprobada en 1922 para Baviera:

Lei sobre o desenvolvemento dun banco bávaro de construción social e economía.

Artigo 1

Fundarase un banco nacional bávaro de construción social e económica (BWB).

A BWB ten a tarefa de apoiar financeiramente empresas estatais ou empresas nacionais economicamente valoradas de persoas privadas (xa sexan particulares ou sociedades) que sirvan ao desenvolvemento do país ou sexan beneficiosas para o benestar xeral.

Artigo 2

A BWB é unha corporación de dereito público. As prescricións máis detalladas relativas á súa organización, á súa administración e actividade e á súa dirección serán decretadas por todo o ministerio.

Artigo 3

Concédese permiso á BWB para emitir nun primeiro momento bonos do tesouro sen xuros cubertos por activos materiais por unha cantidade de ata 50 millóns de marcos de ouro.

A emisión só poderá producirse de tal xeito que a cantidade de diñeiro emitida en calquera momento e en circulación estea cuberta por títulos valores materiais de, polo menos, o mesmo valor (hipotecas sen xuros, escrituras de venda de títulos valores, hipotecas, etc.) e o reembolso ou a devolución dos bonos do tesouro estea garantida polos ingresos das empresas ou institucións que se vaian desenvolver nun prazo axeitado, como máximo de 50 anos.

Artigo 4

A suma das garantías e garantías debidas aos bonos do tesouro emitidos polo BWB constitúe a asociación de cobertura da BWB.

Machine Translated by Google

Transaccións legais de calquera tipo que perturben ou prexudiquen unha garantía ou unha cobertura de bens os documentos de pertenza á asociación de cobertura son nulos.

Os cambios de propiedade ou posesión de calquera tipo en obxectos ou dereitos suxeitos á organización de cobertura non afectan á existencia dos títulos e permanecen vinculados ao obxecto mesmo para o novo comprador; o predecesor no título só queda libre de responsabilidade persoal cando o BWB acepta o cambio na persoa do debedor. Os acordos contrarios son nulos...

Artigo 5

Todos os compoñentes e dereitos da organización de cobertura da BWB están rexistrados neste rexistro público; os principios e as consecuencias legais son válidos para este libro do mesmo xeito que para os rexistros; o rexistro ten confianza pública e presunción de dereito en si mesmo.

Deberáselle conceder acceso ao rexistro ou ás súas seccións pertinentes a calquera persoa que acredite un interese lexítimo no acceso.

Publicaranse anualmente resumos semellantes a balances sobre os importes totais dos bonos do tesouro emitidos, así como o importe total dos valores debidos ao BWB por estes, así como as incorporacións e deducións, e sobre os reembolsos e rescates exitosos de bonos do tesouro.

Artigo 6

Os bonos do tesouro do BWB son moeda legal. Todo o mundo ten que aceptalos ao tipo de cambio completo do seu valor nominal fronte ao tipo de cambio das outras moedas legais do estado.
Se un acredor rexeita a aceptación de bonos do tesouro da BWB en lugar do pagamento ao tipo de cambio mínimo mencionado anteriormente, o debedor queda liberado da débeda por esa cantidade na medida en que realmente ofreceu o pagamento en bonos do tesouro.

A BWB emite os bonos do tesouro sen xuros e acorda, nun contrato, as condicións xerais e especiais das condicións legais mutuas relativas aos períodos e taxas da emisión, os títulos e hipotecas que debe pagar o debedor, así como os reembolsos e outras condicións legais pertinentes. Unha copia destes contratos debe ser accesible a todos como anexo aos rexistros da asociación de cobertura.

A BWB está xustificada para determinar recargos ou taxas polos custos administrativos na contratación de préstamos e para os cobros anuais ou para determinar as primas ou descontos correspondentes en calquera momento de maneira pública uniforme.

É admisible a emisión ou a cotización en bolsa dun tipo superior ao tipo mínimo determinado no artigo 1.

Os reembolsos só poden facerse en bonos do tesouro do mesmo tipo que os emitidos.

Artigo 7

A actividade do BWB, na medida en que se estende á observación das prescricións contidas nesta lei, está suxeita ao control e á supervisión dun consello público de supervisión composto polo ministro de Facenda ou un representante que el nomee, o ministro do Interior ou un representante que el nomee, o ministro de Xustiza ou un representante que el nomee e tres persoas que se elixirán do parlamento por un período de dous anos.

Machine Translated by Google

Cláusula de penalización: Penas de prisión por danos intencionados aos valores da asociación de cobertura e, do mesmo xeito, por delitos comerciais ou habituais, especialmente a bolsa de valores, sabotaxe dos billetes de banco da construción ou do valor do mesmo ou por intento de facelo. Ademais, sancións pecuniarias elevadas por isto, mesmo para persoas xurídicas.

Nas "condicións executivas" emitíronse entón prescricións precisas sobre a constitución do consello de administración e do consello asesor ao que pertencen representantes dos ministerios, o parlamento e os construtores. A tarefa deste consello asesor é o control do uso legal das notas de construción, o exame dos reembolsos, a verificación posterior das indemnizacións hipotecarias, a aprobación das bases da hipoteca con notas de construción sen xuros, etc.

As condicións adicionais regulaban entón o reembolso e a compensación, as contabilizacións de accións nas series emitidas de notas de construción e nos valores rexistrados para elas e, ademais, máis prescricións sobre os proxectos de construción aprobados, etc. Naquel momento, o incentivo para o establecemento dun banco social deste tipo veu dado pola enorme necesidade de vivenda e pola circunstancia de que o Reich e as provincias non podían controlar de ningún xeito as dificultades de forma eficaz. As institucións correspondentes das oficinas de vivenda podían, por suposto, liberar espazos habitables aquí e acolá, pero non podían construír ningunha vivenda nova. A nova actividade de construción sufría da falta de materiais, sobre todo do feito de que, co control de emerxencia dos alugueiros existente, a construción de novas casas era absolutamente "non rendible" para o capital privado.

As subvencións outorgadas polo Reich e as provincias para a cobertura dos chamados gastos de construción perdidos non foron nin de lonxe suficientes na progresiva devaluación da moeda. Nin sequera as construcións individuais de vivendas comezadas aquí e acolá puideron eliminar a angustia xeral da vivenda. Mesmo a creación de hipotecas baratas era imposible porque, cos alugueres fixos nese momento, mesmo o diñeiro de construción máis barato impedía un interese do 4%.

Polo tanto, ocorre que, como xa se suxeriu nas observacións fundamentais, *a pesar da maior necesidade –debido á rendibilidade insuficiente– a necesidade simplemente non está cuberta.*

Agora ben, se se consegue eliminar as cargas de xuros recorrentes anuais, se se toman medidas para poñer medios sen xuros á disposición dos que necesitan vivenda, é posible unha estimulación do mercado da vivenda a grande escala. Con iso, porén, non só se eliminaría a terrible necesidade de vivenda con todos os seus danos sociais e sanitarios, senón que tamén se estimularía o mercado interior dun xeito extraordinario porque todos os innumerables oficios auxiliares, os cerraxeiros, carpinteiros, teitadores, fontaneiros, vidrieiros, instaladores, ceramistas, colocadores de pisos e azulexos, pintores e xesistas dependen diso, e entón, pola súa banda, atopan traballo e pan e fortalecen a súa capacidade adquisitiva.

Non obstante, isto significa que se ofrece no diñeiro da construción sen xuros.

Estas notas de construción son emitidas polo "Banco de Construción Social e Económica". Con este diñeiro págaselles á construción aos provedores e empresarios. O propietario do edificio devolve o diñeiro recibido sen xuros en prazos axeitados nun período de 30 a 50 anos, segundo o carácter e a durabilidade da construción. Os bonos de construción difiren do diñeiro do Reich ou provincial do mesmo xeito que os bonos do Reichsbank eran diferentes dos bonos de préstamo do tesouro. Estes bonos de construción atopan, como xa se mencionou, a súa cobertura material completa no feito de que, ao mesmo tempo, xorden, ao crédito do banco de construción, por cantidade igual á dos bonos emitidos, novos activos materiais (vivendas).

Machine Translated by Google

que están legalmente garantidos mediante o rexistro de hipotecas sen xuros polo mesmo importe.

Na práctica, tampouco aquí se indicará o valor total dos novos edificios nas notas de construción, senón só o gasto real da construción. Polo tanto, o terreo terá que ser posto a disposición polo menos polos construtores, as sociedades de aforro ou as comunidades e, ademais disto, polo menos entre o 10 e o 30ÿ% do valor da construción deberá ser producido por aqueles que necesiten vivenda, dos cales o 5ÿ% se conservará alí para a cobertura dos custos administrativos do banco de construción.

O reembolso prodúcese entón sen máis cálculo de xuros. Deste xeito, a propiedade libre dos propietarios das vivendas medra ano tras ano nas súas casas e, do mesmo xeito, os valores retidos dentro da asociación total como cobertura das notas de construción emitidas.
Deste xeito, a cantidade de bonos de construción en circulación diminúe segundo os reembolsos efectuados.

O carácter xurídico deste diñeiro para a construción non é outro que a emisión dun bono.
O debedor deste bono é o banco de construción. O acredor dun bono é o propietario actual de este vínculo.

A ninguén se lle pode prohibir emitir bonos, sempre é unha cuestión de circunstancias externas se os bonos emitidos por alguén se aceptan xeralmente como pagamento. Como se mencionou moitas veces antes, os pagarés están sempre e baixo calquera condición económica e política concebible totalmente cubertos polos activos materiais contra estes. Polo tanto, non pode haber dúbida de que o banco caia en dificultades en ningún momento.

Non obstante, a aceptación universal queda garantida no momento en que o Estado se compromete a asumir a garantía para o rescate por tempo limitado dos bonos de construción e, durante a duración dos bonos, a aceptalos nos seus rexistros como pagamento ou cando sexan declarados medios de pagamento legais.

Unha aceptación deste tipo da garantía non supón agora para o estado, na práctica, a menor carga; todo o contrario. Hoxe en día, o estado debe gastar e pagar xuros, e logo recuperar mediante impostos xerais, incontables millóns anuais polas subvencións que aproba para gastos de construción perdidos. Isto queda entón totalmente cancelado.

As subvencións que agora outorga o estado son, polo tanto, diñeiro perdido que debe ser recuperado pola comunidade e que vai para algunhas persoas afortunadas que si puideron obtelas.

Así, mesmo cando un pagador moroso entre os receptores de pagarés sen xuros non pode nalgún momento cumprir coas súas obrigas, isto non xoga ningún papel en relación cos enormes aforros que realiza o orzamento estatal porque, deste xeito, tampouco ten que facer sacrificios que se perden totalmente.

Dado que se trata dunha tarefa de grande importancia social, xustifícase establecer unha corporación xurídica pública independente como instrumento e portadora da súa execución.

Deste xeito, esta institución será retirada da esfera das formas sociais económicas privadas ás que, naturalmente, se lle atribúen beneficios persoais e intencións de enriquecemento aos ollos do pobo. Por outra banda, a institución será retirada do dominio da empresa estatal pura, contra a cal, do mesmo xeito, non sen inxustiza, existe certa aversión en todos os asuntos económicos entre o público.

No regulamento de aplicación debe rexistrarse todo o que basicamente sexa indispensable para o público e para a seguridade da xestión empresarial do banco.

Machine Translated by Google

O consello asesor proposto pode facer sentir a súa influencia máis alá disto. O propio consello asesor é, unha vez máis, un reflexo de todos os grupos de interese implicados.

O establecemento dun banco de construción como unha corporación xurídica pública tamén ten o agradable efecto secundario de que, deste xeito, todo o complexo de valores patrimoniais creados deste xeito non aparece como propiedade do Estado, senón como propiedade dunha entidade xurídica independente, que é o banco de construción.

A construción xurídica ou o carácter legal deste banco de construción é, polo tanto, o seguinte: o banco de construción é unha persoa xurídica en virtude da circunstancia de que está recoñecido ou establecido como unha corporación de dereito público; este banco de construción non está composto en absoluto por membros individuais; é en si mesmo o titular dos dereitos e deberes que se desenvolven da súa actividade. Non obstante, tampouco é un funcionario nin unha institución estatal, nin membro dun organismo estatal.

A creación dunha forma xurídica deste tipo non é, en realidade, algo común e tradicional; pero, con todo, é algo que xa está previsto na lei; as condicións actuais, con todo, esixen institucións correspondentes de tipo moderno. Velaquí, en efecto, a vantaxe de establecer algo deste tipo: que, dalgún xeito, se vaian máis alá dos límites do tradicional para adaptarse ás esixencias da época.

A mellor maneira de explicar a conduta das empresas é cun exemplo individual: o banco de construción dá a coñecer con antelación os fundamentos e as condicións previas que deben cumprirse para que se considere unha solicitude de aprobación de diñeiro do banco de construción.
O solicitante dirixe a súa solicitude cos documentos necesarios ao banco de construción e, en casos afirmativos, asina un contrato cos necesitados de vivenda (propietarios de vivendas).

Neste contrato débese estipular en primeiro lugar todo o que prescriben a ordenanza e os regulamentos de aplicación dos bancos de construción, é dicir, a obriga de usar o diñeiro da construción só para a construción do edificio, a obriga de ter un status hipotecario e as obrigas de reembolso. Pero, ademais, deben establecerse neste contrato todas as demais condicións legais derivadas. Débese determinar especialmente que quen necesita vivenda non está xustificado para volver vender a propiedade, o que, ademais, xa se destaca na práctica na orde hipotecaria. As condicións para a devolución da herdanza e para o caso de incumprimento do pago deben regularse en consecuencia cun ou máis prazos de reembolso.

(Os detalles xorden da natureza deste asunto).

Dado que a todas as empresas de reparto e a todos os traballadores só se lles paga en billetes de banco de construción que o propio banco de construción produce, os billetes de banco de construción entran en circulación por primeira vez en todas as circunstancias só na medida en que o equivalente en pagamentos se acumula para a propiedade. Os billetes de banco de construción chegan ao público desde os traballadores e provedores; en consideración das garantías existentes e especialmente porque o estado asume a garantía dos billetes de banco de construción e as tesourerías estatais aceptan os billetes de banco de construción como pagamento, o público aceptará os billetes de banco de construción como calquera outro diñeiro. Polo tanto, queda ao propietario da vivenda como cumpre coa súa obriga co banco de construción de devolver anualmente o 2ÿ% das cantidades prestadas en billetes de banco de construción. Noutras palabras, o propietario do edificio e o debedor hipotecario do banco de construción deben producir cada ano o 2ÿ% en billetes de banco de construción das cantidades que se atopen en circulación. Na práctica, ocorrerá que os debedores hipotecarios recollerán billetes de banco de construción que circulan xunto co diñeiro local antes da data de vencemento das súas débedas de reembolso e, con iso, sa

Machine Translated by Google

obriga. Un lugar especialmente axeitado para obter billetes de banco para a construción serán as obras de construción que estean en funcionamento en calquera momento.

Se alguén supón, para ter unha idea, que nun ano se emiten billetes de banco de construción en Múnic por 10 millóns, disto volverán anualmente 200.000 marcos de ouro ao banco de construción; así, despois de 50 anos como máximo, os 10 millóns completos terán sido devoltos e cobrados polo banco de construción, despois de 50 anos como máximo as casas construídas con eles serán así amortizadas e convértense en propiedade libre de débedas dos seus propietarios. O pago completo produciuse sen que se pagase un só centavo inutilmente por xuros; o pago realízase ademais por un simple medio da creación do banco de construción, vinculado pola garantía estatal.

O acto social consiste no feito de que o Estado produciu o valor das casas absolutamente de nada, que creou uns ingresos para miles de traballadores e empresarios mediante a construción de todo este edificio. Se se supón que se trata de miles de casas individuais, miles de persoas sen terra transfórmanse con iso en terratenentes.

Formularanse diferentes obxeccións e reservas, das cales se poden suxerir as máis importantes:

1. A obxección da inflación. Esta obxección é tan miope como irrelevante; como xa se explicou en pasaxes anteriores, unha inflación só pode xurdir onde se emite diñeiro descuberto. Aquí a cobertura material está en contra dos billetes de banco de construción; polo tanto, é insignificante que incluso cantidades considerables de billetes de banco de construción entren en circulación.

2. A obxección de que este asunto é novo e non probado. Esta obxección non é aplicable e o asunto é quizais novo para Alemaña. Noutros lugares, un está afeito a estes certificados de débeda sen xuros cubertos por activos materiais. O exemplo típico disto é o warrant inglés que se introduciu hai cen anos e aínda se conserva. O warrant é unha orde que lle dá ao propietario o dereito a unha determinada cantidade de ferro bruto depositada nun determinado almacén central. Estes bonos de warrant utilízanse como moeda; o poder adquisitivo do warrant só ten as flutuacións ás que está sometido o prezo do ferro bruto no mercado mundial.

Se tivésemos en Alemaña, por exemplo, semellantes warrants, estes serían completamente independentes das moedas alemás e das súas flutuacións. O valor destes warrants estaba relacionado co prezo do ferro bruto, e o valor destes prezos á súa vez regulábase automaticamente en relación coa moeda.

Na orde de emisión atopamos o exemplo significativo da natureza popular deste certificado de débeda sen xuros e orde de débeda cuberta por un activo material.

Na medida en que se deban realizar construcións considerables e de importancia económica nacional de novos edificios, é imperativo construír colonias enteiras en serie.

Sería un punto de vista erróneo se se quixese construír casas individuais ou mesmo casas adosadas só cando a persoa que busca unha casa desexa converterse en propietaria.
O dano que hai que remediar é a escaseza de vivendas, polo que non se trata principalmente dunha cuestión de vivenda, senón principalmente de creación de oportunidades de vivenda. Esta necesidade tamén se remediará co feito de que se promova a construción comercial de pisos de alugueiro. Polo tanto, nada impide que un propietario dunha vivenda de alugueiro de estilo antigo reciba billetes de banco para a construción dunha nova vivenda de alugueiro. Precisamente no caso destas persoas será posible esixir por adiantado en efectivo un pago anticipado superior a só o 10ÿ% do total da construción.

Machine Translated by Google

valor; moitas destas persoas están dispostas e en condicións de gastar sumas considerables de diñeiro dos seus propios medios para a construción de vivendas se reciben como subvención un resto correspondente ou unha cantidade parcial sen xuros do banco de construción. Precisamente a natureza sen xuros do diñeiro do banco de construción permite ter en conta este aspecto da reactivación do mercado da construción que é tan importante para as grandes cidades.

Non obstante, este banco social e económico tamén superará máis tarde os límites do financiamento de vivendas para emitir créditos sen xuros a empresas, industrias, obras comunais, melloras na agricultura, etc., de importancia económica nacional, mesmo cun prazo de reembolso máis curto.

Machine Translated by Google

O Estado sen impostos

O obxectivo principal do estado nacionalsocialista é: o estado sen impostos. Se isto pode soar nas circunstancias actuais como unha utopía tola, se a moitos lles pode parecer unha promesa demasiado boa para ser verdade, sabemos, con todo, que este obxectivo é totalmente alcanzable, polo menos na medida en que a enorme presión fiscal debe ser eliminada da poboación.

Con toda claridade presentamos nos capítulos anteriores a proba de que hoxe case todos os impostos son devorados só polo pago de xuros. Pagamos impostos por cada anaco de pan que comemos, cada salón quente custa un exceso de impostos, cada compra está gravada co imposto sobre as vendas.
Pero todo o que se destina aos impostos deste xeito non é, nin de lonxe, suficiente para pagar só os impostos das débedas de reparación.

Sempre delata unha falta de gusto e comprensión crítica descartar un obxectivo tan principal como sen dúbida o estado sen impostos como unha utopía. Para quen nos acompañou polos amplos e tortuosos camiños da política financeira actual e quen non perdeu o fío de Ariadna (a obriga de intereses do estado) debe ser doado atopar tamén a saída deste labirinto do Minotauro.

Quen se eleva por riba das degradacións e examina desde un punto de vista elevado as conexións descritas: obriga de xuros do estado - impostos - inflación, quen recoñeceu a obriga de xuros de todas as nacións do círculo cultural occidental como o feito que o domina todo, quen recoñeceu que vivimos nunha era de completa inversión das condicións saudables e razoables entre traballo e riqueza, quen xa non pode evitar a lóxica urxente de que especialmente o estado, en virtude da súa soberanía financeira, non está completamente vinculado á vía do préstamo senón que pode financiar creativamente por dereito propio todas as grandes tarefas públicas estatais, para el é só o último paso cara a un Novo Mundo político financeiro esixir un estado no que a administración financeira estatal non considere como a súa primeira tarefa extraer a maior cantidade de impostos posible dos cidadáns estatais senón, pola contra, eliminar toda presión fiscal onerosa e fertilizar a economía nacional.

Estamos en condicións de presentar a evidencia numérica de que o estado sen impostos non é en absoluto unha utopía, senón que a posibilidade diso se dá en cada orzamento estatal ordenado se o estado se libera da carga dos xuros que recae sobre el. Que pode facelo tamén sen que se lle pida contas por iso está demostrado pola historia das quebras estatais, que relata ducias de casos nos que os estados, mediante a quebra, escaparon das cargas dos xuros e da débeda que recaen sobre eles.

Levaríanos demasiado lonxe entrar aquí unha vez máis en detalles na demostración precisa que dei na miña pequena obra polémica, A quebra do estado: a solución, é dicir, o axuste do pago de xuros dos préstamos públicos nunha transformación simultánea dos bonos en activos bancarios sen xuros, non merece en absoluto o nome desprestixiado de quebra, senón que esta forma de liberación do estado e do pobo da súa débeda con xuros significa en realidade a liberdade do estado e da economía de cadeas insoportables.

Non obstante, un axuste destes pagos de xuros faría posible, xa antes da guerra, a cobertura dos gastos estatais para toda a administración estatal. Presentei o orzamento estatal bávaro de 1911 como exemplo. Naquel momento, os ingresos do estado bávaro procedentes das chamadas empresas estatais comerciais (ferrocarrís, correos e telégrafos) ascendían a 120 millóns de marcos de ouro, os ingresos da silvicultura estatal a 40 millóns.
O total

Machine Translated by Google

Os gastos de toda a administración estatal para a administración de xustiza (todos os tribunais de distrito cos seus gastos de persoal e materiais, todos os tribunais provinciais, os tribunais rexionais e os tribunais de xustiza superiores de Múnic, Núremberg, etc.) ascenderon a 27 millóns. Para toda a ampla e coidadosamente desenvolvida administración interna de todo o estado bávaro, é dicir, para os numerosos tribunais de distrito, para os gobernos dos condados, para o departamento de policía de Múnic, para a xendarmería e, ademais, para os numerosos outros organismos e autoridades como as autoridades médicas, o hospital provincial de vacinación, as institucións de investigación de alimentos e alimentos semiluxo, os sanatorios e manicomios, o tribunal administrativo, a oficina provincial de estatística, as autoridades metrolóxicas, as cámaras de seguros, etc., desembolsáronse no orzamento estatal. Para a educación, a escola e a igrexa, e polo –, en 1911, 40 millóns tanto, especialmente para todas as escolas de secundaria, as escolas preparatorias, as escolas de latín, as escolas de educación secundaria, as escolas de secundaria, as escolas de formación profesional superior, as institucións de formación do profesorado, para todas as escolas estatais de construción e escolas especializadas, as escolas de oficios e música, as escolas agrícolas e de distrito, para Weihenstephan80 e para o instituto de investigación biolóxica, para todos os institutos de educación feminina e, sobre todo, para as universidades coas súas innumerables coleccións e institutos, a universidade técnica, para as outras universidades de artes, para as universidades de oficios, para a academia de música, despois para o Maximilianeum81, e aínda máis para os institutos centrais de ciencia e arte, a academia de ciencias, as coleccións científicas do estado, os museos bávaros, a biblioteca estatal, o teatro estatal, etc., para este enorme campo de actividades do Ministerio de Cultura cos seus miles de funcionarios, cos seus enormes tesouros artísticos nas coleccións e museos, todos os cales requiren edificios, administración e coidados, en 1911 desembolsáronse un total de 51 millóns. Dentro do ámbito do *Ministerio de Facenda,* que de feito non se limita a exercer funcións que extraen diñeiro do pobo, atópanse as actividades da administración forestal con centos de gardas forestais, ademais da administración de minas, fundicións, salinas, todas as oficinas aduaneiras centrais e subsidiarias, a oficina central de cuñaxe, a administración da débeda estatal e o banco estatal, ademais das oficinas topográficas e a oficina topográfica provincial, logo tamén as administracións balnearias estatais, a oficina cervexeira do xulgado, Múnic, etc. Esta empresa, igualmente moi grande, causou un gasto de 15 millóns. Os gastos do *Ministerio de Transporte* foron cubertos polos seus propios ingresos operativos, por outra banda, as *pensións* dos antigos funcionarios esixiron ademais a elevada cantidade duns 36 millóns.

Así, en conxunto, a administración de xustiza, a administración interna, incluídos os edificios (que non mencionei especificamente anteriormente), e tamén a administración financeira, así como a educación e o desenvolvemento, e as pensións esixiron 27 + 40 + 51 + 13 + 36 = 167 millóns.

Os excedentes que as empresas estatais, correos e ferrocarrís, minas e bosques entregaron ao tesouro estatal, en torno a 160 millóns, serían, polo tanto, case suficientes para cubrir todo o xigantesco aparato administrativo estatal, sen un centavo de impostos!

O estado sen impostos sería, polo tanto, unha realidade se o total de impostos extraídos do pobo bávaro, é dicir, 60 millóns de impostos directos e 53 millóns de impostos indirectos, e ademais 31 millóns de taxas, en total, polo tanto, 134 millóns, non tivesen que ser utilizados integramente para o pago de xuros do capital emprestado. Só o pago de xuros das débedas estatais bávaras

[80] Weihenstephan é un claustro do século XI na Alta Baviera que foi transformado en 1803 nunha escola forestal e cervexeira estatal.

81 O Maximilianeum de Múnic foi deseñado polo rei Maximiliano II de Baviera como sede dunha fundación de estudantes. Desde 1949 alberga o parlamento estatal de Baviera.

Machine Translated by Google

esixiu 84,6 millóns (!) e Baviera tivo que entregar 50 millóns ao Reich tamén para o pago de xuros da débeda do Reich.

Dei unha breve visión xeral dos campos grandes e pequenos da nosa vida estatal. Isto semella tamén especialmente importante porque o nacionalsocialismo tamén ten en conta a cantidade extraordinaria e exemplar de traballo que realizou o antigo estado, moito do que non require reforma nin mellora na medida en que non ten que ver con asuntos que nunca se poden concluír.
Mesmo para calquera organismo estatal é certo que non pode estar quieto se non quere osificarse. En moitos campos un espírito máis fresco e libre non prexudicará, e aquí e acolá son apropiadas reformas exhaustivas. En moitas ramas do noso aparato administrativo, polo menos, debe entrar un novo espírito, especialmente o espírito da responsabilidade definitiva do funcionario con respecto ás súas tarefas e ás persoas ás que serve.

Só un campo foi obrigado a tomar camiños completamente falsos: a administración financeira estatal. Se son posibles circunstancias como as que acabamos de describir, isto é un sinal de que aquí se debe efectuar un cambio radical. Non obstante, isto xa é certo para o Estado antes da guerra: xa naquel momento o Estado estaba vinculado ao servizo de xuros do capital privado emprestado.
Nada revela dun xeito máis rechamante a dependencia do Estado do capital de préstamo xa existente naquel momento que un estudo da distribución dos impostos sobre as diferentes formas de renda. Segundo o orzamento de 1911, no que baseamos as nosas observacións ata o de agora, a propiedade da terra estaba avaliada en 12,6 millóns, a vivenda en 12,1 millóns, as empresas comerciais en 17 millóns, pero, por outra banda, as pensións de capital cun total de ingresos de pensións de 253 (!) millóns de marcos de ouro en só 10 millóns. Polo tanto, trátase dun trato realmente extremadamente indulxente para aqueles que poden vivir sen esforzo e traballar a expensas da poboación traballadora.

A miríade de pequenos ingresos por pensións (pensamos, con iso, no grupo de pensións de 70 a 700 millóns de marcos) representan, de feito, en número a masa predominante das obrigas tributarias sobre pensións de capital, é dicir, uns 150ÿ000, pero nin os seus ingresos por xuros de capital nin o seu pago de impostos, duns 0,7 millóns, xogarían un papel no orzamento estatal; pero o que fai que estas cifras sexan tan notables para nós é a circunstancia de que o gran capital prestado creou nestes centos de miles de pequenos receptores de xuros unha poderosa garda protectora contra todos os ataques contra os ingresos por xuros sen esforzo e traballo.

Naturalmente, é doado persuadir a estes pequenos receptores de xuros de que os seus aforros deben garantir ata certo punto un dereito duradeiro aos xuros, xa que a semellanza destas persoas que traballaron duramente toda a súa vida e realmente traballaron polos seus aforros cos receptores de pensións do estado e as condicións dos empregados é obvia. Pero o que diferencia esta actitude da idea dunha pensión é a diferenza esencial de que o dereito á pensión depende da persoa e termina coa morte, mentres que o dereito aos xuros é material e está ligado independentemente da persoa dun xeito impersonal á mera posesión do diñeiro como un "dereito legal eterno".

Trataremos estas conexións máis a fondo na discusión das pensións xerais de vellez, porque estas observacións permitiríannos atopar a transición do interese eterno inxustificado á reivindicación xustificada de todo camarada nacional a unha vellez despreocupada.

Estes pequenos receptores de xuros non entran en consideración na cuestión que estamos a tratar sobre o notable trato indulxente do capital de préstamo por parte do antigo Estado, senón só aqueles que se engulen a parte do león das pensións de capital e que logo volven a dar un paso adiante como os grandes doantes financeiros do Estado.

Machine Translated by Google

Así que afastemos este disparate económico nacional dunha administración financeira estatal orientada ao capitalismo de intereses e saímos ao estado nacionalsocialista libre de traballo e rendemento libre de todos os impostos.

Unha vez que o estado se libere do peso das súas obrigas de intereses, veremos o que pode conseguir. Se se engaden novas fontes de ingresos de gran alcance, como a explotación da enerxía hidroeléctrica e dos recursos naturais do país, entón o estado sen impostos xa non será unha utopía, senón unha realidade alegre.

Se, con todo, desexamos falar dunha política fiscal do estado nacionalsocialista, isto débese a que desas fontes fiscais poderían fluír os medios para moitas tarefas que realmente agardan unha solución estatal, para as que, con todo, nunca houbo máis medios no orzamento estatal. Estamos a pensar aquí nos amplos campos da saúde nacional, a loita contra as enfermidades venéreas, o abuso do alcohol, a promoción dos deportes físicos, a promoción máis substancial da arte e a ciencia, a licenza de maternidade, o coidado dos nenos, a construción de cidades-xardín e, sobre todo, o asunción da débeda de honra do pobo alemán cos seus feridos de guerra, viúvas e orfos de guerra.

Os seguintes principios deberían tomarse como reitores para un sistema estatal nacionalsocialista no ámbito da política tributaria:

1. Exclúese a tributación para o pago de xuros de préstamos internos.
2. Os impostos só están permitidos para a cobertura dos gastos estatais con fins improdutivos, para a administración, a administración de xustiza, o exército, a policía e o sistema sanitario e a educación, na medida en que os excedentes das empresas estatais comerciais, os ferrocarrís, correos, telégrafos, bosques estatais e minas estatais, así como o subministro de electricidade das grandes bases interurbanas estatais, non sexan suficientes para a súa cobertura.
3. Para a cobertura de necesidades especiais ou para emerxencias especiais, especialmente en caso de guerra, os impostos directos e indirectos non só son admisibles, senón que tamén son obrigatorios.
4. Os impostos directos poden aplicarse á propiedade en calquera forma, pero aquí débese planificar unha gradación de gran alcance. Os ingresos deben deixarse exentos de impostos ata unha medida axeitada. Neste caso, débese considerar máis a fondo que ata agora se o contribuínte ten unha familia con fillos ou outras tarefas de coidado.
5. Os funcionarios estatais deben quedar basicamente exentos de impostos. Para as persoas casadas, os fillos débense garantir as bonificacións.
6. Os impostos indirectos só se aplican en tempos normais para os obxectos de luxo. O estado ten aquí un excelente medio para operar dun xeito que controle e aumente os prezos da produción de artigos que só serven para molestar o luxo atractivo, a prodigalidade e a gula na comida e na bebida, e os excesos da moda. Mesmo os bens de semiluxo puros como o tabaco, o alcohol e o viño, na medida en que non sirvan para fins sanitarios, terán impostos indirectos. Por outra banda, todos os impostos indirectos, como os que explotan á xente hoxe en día na súa totalidade, deben evitarse fundamentalmente. Referímonos aquí a todos os impostos indirectos sen sentido que só funcionan dun xeito que aumenta os prezos, sobre o azucre, o sal, os mistos, as lámpadas, a limonada, tamén os impostos sobre o carbón que encarecen radicalmente a produción, tamén os impostos sobre o transporte de persoas e mercadorías e, sobre todo, os impostos sobre as vendas de mercadorías.

7. A recadación dos beneficios da guerra e da revolución debe levarse a cabo como unha tarefa de xustiza. Para tal tarefa, naturalmente, primeiro débese crear a base dunha base de cálculo razoable sobre a que se poida comparar a riqueza actual coa anterior. Obviamente, aquí tamén se debe facer unha diferenza entre a riqueza que xorde do traballo produtivo, para a que a guerra, con todo, significou un auxe especial. Non é máis que xusto e

Machine Translated by Google

é axeitado que unha parte de beneficios bélicos tan significativos se destine á comunidade.
Doutra banda, débese facer unha avaliación moito máis aguda no caso da riqueza que xorde do comercio intermediario e da especulación.

8. Os dereitos de timbre e as taxas, mesmo os impostos que restrinxen o dereito de libre disposición de elementos de patrimonio, na medida en que esta disposición non vaia en contra do benestar xeral, deben limitarse na medida do posible. A isto pertencen tamén os impostos de sucesións e doazóns.

Fundamentalmente, a política financeira fiscal debería tender ao obxectivo final do "estado sen impostos", xa que non é tarefa do estado extraer cartos dos seus cidadáns para perpetuar unha economía de préstamos estatais basicamente falsa, senón elevar o benestar xeral do pobo.
O estado non está aí para ser o recadador de xuros para grandes capitais de préstamo, senón para protexer a persoa e os bens dos seus cidadáns estatais e para facer que os recursos naturais do país sexan útiles para a comunidade. Os medios para as tarefas estatais improdutivas deberían, como xa se describiu, tomarse principalmente dos excedentes das empresas estatais comerciais e, en segundo lugar, dos impostos de luxo, en terceiro lugar, da riqueza e os ingresos que van máis alá do que se pode obter mediante a mera realización de traballo, e só entón da clase media propietaria, así como dos impostos indirectos sobre bens de semiluxo cuxo uso non é vitalmente necesario. E só en tempos de guerra, nos que a vida de toda a nación está ameazada, pode o estado esixir que mesmo a comunidade -como de feito pode esixir o servizo militar de todos a través da súa soberanía de servizo-, e unha vez máis con especial referencia ás clases propietarias, faga a súa contribución financeira á condución da guerra en forma de impostos indirectos e directos.

En conclusión, podemos dicir algo máis sobre a cuestión das "empresas estatais comerciais". Agora prefírese sinalar o feito de que as empresas estatais non son "rendibles". Xa discutimos extensamente a cuestión fundamental da rendibilidade.

No esforzo por conducir os ferrocarrís, etc. "dun xeito comercial", por "liberalos da empresa estatal antieconómica" ou "por levalos a unha forma económica mixta", só se agocha o desexo mal agochado do gran capital de préstamo de facer que mesmo este considerable compoñente da riqueza da nación sexa útil para si mesmo. Se o Estado entrega mesmo estes compoñentes da riqueza, entón quedan totalmente entregados ao capital de préstamo e, ademais do permiso para actuar como cobrador de xuros do capital de préstamo, non ten máis campo no que sexa soberano ou no que poida operar de forma regulatoria e do que poida obter ingresos considerables para a cobertura das súas tarefas.

Machine Translated by Google

A liberación política financeira do estado

Describimos primeiro as medidas que se deben tomar para facer que circunstancias como as que experimentamos agora sexan imposibles no futuro. Estas tarefas esixen servizos creativos, pero pódense levar a cabo sen que sexa necesario danar ou modificar as condicións legais existentes. O caso é diferente da ruptura das cadeas existentes da débeda con xuros do noso estado cos seus acredores internos e externos.

As medidas que se deben tomar aquí son en si mesmas extremadamente sinxelas, só que a súa execución causará moitas dificultades. O remedio para a eterna obriga de xuros dos préstamos internos é: *a abolición legal deste pago de xuros.* Por outra banda, o gran capital de préstamo, avogando polos intereses dos pequenos pensionistas, levantará un gran clamor e lanzará as ameazas máis espantosas contra un estado que "pisotea dereitos inviolables baixo os seus pés", que "comete unha violación da lei que lle roubará o seu último anaco de confianza". O gran capital moverá naturalmente todas as palancas para evitar "o enorme crime contra as leis económicas básicas". Naturalmente! - non se pode esperar realmente que unha potencia internacional renuncie repentinamente á súa pretensión de dominio.

Nesta batalla só se trata de manter nervios de ferro e non permitirse
asustarse polo ouveo dos coolies da prensa que son mantidos polas altas finanzas.

O xudeu levará a cabo esta batalla coa máis tenaz teimosía, xa que é unha cuestión da "súa honra", como dixo o vello Rothschild: "O meu diñeiro é a miña honra, e quen me quita o diñeiro, quítame a miña honra".

Agora ben, de feito, o seu diñeiro non debería ser retirado de ningún xeito aos propietarios dos bonos estatais, senón que simplemente deben eliminarse as esixencias legais que, no seu efecto, se converteron nunha gran inxustiza para a comunidade nacional.

Pero desde o punto de vista do Estado, así como desde o punto de vista da poboación que debe recadar as enormes cantidades a través do seu traballo para satisfacer estas "esixencias legais dos acredores estatais", non se trata de "esixencias legais" senón da maior inxustiza de todos os tempos: un roubo duradeiro do pobo traballador en favor dunha pequena parte dos grandes capitalistas co apoio do Estado. *Un Estado que fai da "ruptura da escravitude dos xuros" un feito non comete en absoluto unha inxustiza, senón que expía unha inxustiza bastante poderosa para a perpetración da cal el mesmo prestou servizo de títeres.*

Por suposto, isto significa unha reorganización completa do estado actual; debe decidir se desexa servir ao conxunto ou se, como agora, desexa ser o oficial xudicial das finanzas internacionais.
Nesta cuestión non hai concesións. Aquí só unha represión decidida pode levar ao obxectivo e ao remedio.

O estado nacionalsocialista é consciente desta poderosa decisión: sería extremadamente difícil dar un paso tan decisivo se non soubésemos exactamente o que temos que establecer no lugar da economía capitalista de intereses. Pero porque sabemos isto, entramos coa máis completa certeza de vitoria nesta maior batalla da historia mundial. Sabemos que o dominio do interese se basea só en mentiras e enganos e, porque sabemos e recoñecemos claramente isto, sabemos tamén que unha *tea de araña* de mentiras e enganos, por moi arduamente que se teña tecido, pode ser rasgada dun só tirón.

Só unha pregunta máis, a derradeira, debe ocuparnos, a pregunta: que dirán as nacións estranxeiras ante unha reforma tan radical e, sobre todo, ante a negativa a seguir pagando xuros aos acredores estranxeiros?

Machine Translated by Google

Si, que dirán a iso as nacións estranxeiras? Esta cuestión xa é de seu extremadamente significativa para a nosa desgraza alemá e tamén para a actitude cosmopolita dos círculos máis amplos.
Que son en xeral as "nacións estranxeiras"? Son os franceses, os ingleses, os estadounidenses? Son os suecos, holandeses e noruegueses? Son os rusos ou os chineses? Ou son os indios, os fueguinos ou os negros congoleses? De feito, todas estas persoas pertencen a "nacións estranxeiras" en relación con nós. Agora ben, con moita diferenza, a maior parte de todos estes "estranxeiros" non dirá nada, o menor número de chineses, e tamén o menor número de rusos e franceses saberán en xeral de que se trata. Finalmente, quedan os gobernos dos nosos inimigos de guerra e, naturalmente, como os realmente interesados, os banqueiros internacionais xudeus, que "dirán algo ao respecto". Non obstante, o que dirán as finanzas internacionais a iso é moi doado de responder. Con todos os medios ao seu dispor, cualificará tal procedemento como un crime sen precedentes contra a humanidade culta, a través da súa propia prensa devota con todas as mentiras e distorsións posibles, levantará o chamado mundo civilizado contra tal incumprimento sen precedentes das obrigas asumidas, falará do colapso completo de Europa e tentará incitar a Francia, como portadora especialmente axeitada da civilización europea, a unha guerra aberta contra Alemaña. Todo o que as nacións estranxeiras, é dicir, as altas finanzas xudías, dirán contra tal intento de asasinato contra o poder total do gran xudaísmo.

Polo tanto, poderíase aforrar tanto a pregunta en si mesma como a resposta. Pois está claro coma a luz do día que esa potencia contra a que se dirixe a guerra de liberación non se someterá sen loitar, xa que non se trata aquí de alemáns, para os que os intereses e dereitos estranxeiros son na súa maioría máis sagrados que os dereitos dos alemáns, senón de homes cuxa característica máis destacada é unha brutal vontade de poder.

En todas estas cuestións históricas finais é absolutamente ocioso facer observacións especulativas sobre o que fará o inimigo agora, xa que é obvio que este último non permitirá unha liberación ou revolta de inmediato. Ben diferente é a consideración de que medios de poder ten o opoñente á súa disposición e saber de que forzas dispón un mesmo. Se, ademais, un sabe con precisión o que debe facer e o que fará, entón debe observar como o inimigo repelerá o ataque e só entón pode adoptar as contramedidas. Ningún plan militar pode determinar a campaña máis alá do primeiro ataque, pero si pode dar as directrices xerais para un curso de acción enérxico. Así tamén aquí.

No noso caso, os opoñentes son difíciles de atrapar porque se trata dun poder impersonal e supranacional. Polo tanto, o plan de campaña terá que considerar primeiro que poderes e intereses non se consideran como opoñentes. Isto é importante para non usar poderes innecesariamente nunha dirección desde a que non ameaza ningún perigo.

Tras a pregunta "Que dirán os países estranxeiros a iso?", agóchase principalmente a ansiedade de que, nese caso, non recibiremos crédito, nin alimentos, nin outras materias primas do estranxeiro.
Agora, cal é a situación aquí?

Como economía nacional, a longo prazo podemos pagar as nosas importacións só a través das nosas exportacións, é dicir, intercambiar mercadorías por mercadorías, pero non con papel moeda nin con "créditos". Todo isto funciona durante algún tempo, sempre que os países estranxeiros dean crédito real, é dicir, sempre que os diferentes provedores estranxeiros teñan fe en que os importadores alemáns pagarán as mercadorías en cuestión con diñeiro de valor total. Pero iso só é posible se os importadores cobraron diñeiro estranxeiro como exportadores de mercadorías alemás. O medo de que non recibamos algodón nin graxas,

82 Os habitantes de Terra do Fogo, o arquipélago situado no extremo sur de América do Sur.

Machine Translated by Google

cobre ou forraxe, debido á negativa aos pagos internacionais de xuros, combina cuestións que basicamente non teñen nada que ver entre si. Nin sequera o gran poder bancario totalmente xudeu pode evitar a longo prazo que os excedentes dos países produtores de materias primas cheguen dalgún xeito ás fábricas e lugares de traballo alemáns, e do mesmo xeito os produtos acabados alemáns atoparán o seu camiño cara aos mercados de venda do mundo. Este intercambio mutuo de mercadorías entre as diferentes economías nacionais ten lugar de acordo coas leis imperativas da oferta e a demanda. Por suposto, baixo coacción e temporalmente, poden producirse restricións e paralizacións aquí como o experimentamos na guerra e, de novo, na rexión do Ruhr83. Pero todas estas son medidas contundentes que prexudican aos países estranxeiros dun xeito similar.

Polo tanto, podemos supoñer con certeza que o comercio maiorista conseguirá cubrir a necesidade de importación absolutamente necesaria. Sempre haberá países neutrais a través dos cales estas importacións poderán chegar a nós.

Ademais, unha economía nacional que volva ser consciente dos seus deberes nacionais e que, polo tanto, se volva máis eficiente no caso dos artigos de exportación, pode contar con que recuperará a antiga confianza. Os créditos intermediarios temporais na importación e exportación son asuntos das casas comerciais e baséanse no seu crédito persoal.

Agora ben, esta cuestión ten outro aspecto, que é o medo a medidas políticas obrigatorias debido á suspensión do pago de xuros nacionais aos bonos de guerra e outros bonos con xuros do Reich ou dos estados federais. Mesmo isto é extremadamente improbable, xa que se trata das esixencias de xuros de acredores privados individuais de bonos do goberno alemán, polo que case non se pode tomar ningunha medida política. De feito, tampouco ocorreu na historia das quebras estatais que se producise unha intervención militar cando un estado suspendeu o seu pago de xuros. A opinión contraria de que, neste caso, os franceses tomarían represalias inmediatamente non se debe aceptar en absoluto por motivos lóxicos, xa que, se non, os inimigos terían nese momento que intervir mediante accións militares contra a caída do marco alemán. A caída da moeda finalmente privou de todo aos acredores estranxeiros de bonos alemáns. Agora ben, as nosas medidas non prevén en absoluto a anulación destas débedas estatais alemás internas, senón só a cancelación dos xuros e a transformación dos bonos en activos bancarios. O pago en efectivo, por outra banda, pódese ofrecer inmediatamente aos acredores estranxeiros.

Como é posible que nun caso así, é dicir, cando o Sr. X. de Illinois ou Chicago recibe a información do seu banqueiro de que o goberno alemán está a devolver os bonos de guerra en efectivo e que esta cantidade foi ingresada na súa conta, se enfade moito e poña o seu goberno en movemento contra Alemaña?

Non se espera unha resistencia seria por parte de ningún bando se un goberno nacionalista alemán declarase a cancelación dos xuros de todos os bonos con xuros cunha transformación simultánea destes bonos en activos sen xuros en bancos estatais ou contas de cheques postais.
Para nós é importante que, a través das nosas medidas, a comunidade non sexa prexudicada; o feito de que a resistencia se leve a cabo desde o lado capitalista non pode restrinxir o acto liberador. Verase precisamente no caso desta medida que se producirá unha separación de almas e que a falanxe pechada daqueles que sentirán nesta medida gobernamental unha liberación e...

[83] Cando, a finais de 1922, se descubriu que os alemáns estaban a incumprir gravemente o pago da madeira e o carbón como reparacións de guerra aos aliados, os franceses e os belgas, baixo a dirección do primeiro ministro francés Raymond Poincaré, ocuparon a rexión industrial do Ruhr en xaneiro de 1923. A reacción alemá a esta ocupación foi principalmente de resistencia pasiva, que se gañou a simpatía do mundo e levou a unha "suavización" dos termos das reparacións no Pacto de Dawes de
Abril de 1924 (véxase máis arriba a páxina 94), que tamén pedía a retirada das tropas de ocupación aliadas do Ruhr.

Machine Translated by Google

A liberación do traballo dunha presión enorme incluirá moi pronto a todos os traballadores. Só o círculo da banca e da bolsa e os do círculo de pequenos pensionistas atrapados nas súas propias vantaxes seguirán sendo os seus opoñentes.

Quen traballa non ten ningún interese especial no feito de recibir xuros dos bancos polos seus activos temporais, e moito menos ten interese en pagar xuros moi altos polos créditos; co seu diñeiro como capital circulante quere traballar e gañar. Por esta razón, todos os empresarios, donos de fábricas e comerciantes estarán moi pouco interesados no mantemento do sistema capitalista de xuros. – Isto faise evidente como a luz do día para calquera que teña en conta que os intereses gobernamentais –como demostramos con maior claridade– só se extraen mediante impostos directos ou indirectos dos ingresos do traballo dos traballadores produtivos.

Quen teña este coñecemento claramente na mente non pode ser influenciado en ningún momento, porque é, de feito, un principio fundamental: *que o estado só pode dar o que debe quitarlles unha vez máis aos seus cidadáns dalgunha forma.*

Os xuros do pago de xuros do estado deben, en todas as circunstancias, deducirse dos traballadores produtivos. Ningún traballador está excluído deste principio, e menos aínda o traballador manual que non ten bonos que devolvan xuros á súa disposición. Esta situación o afecta con máis forza, xa que os impostos directos e especialmente os indirectos tamén o afectan con maior severidade. Agora ben, o feito de que precisamente o traballador sexa reclamado para o imposto a través do imposto directo sobre a renda en forma de dedución da renda antes que todos os demais círculos xa fixo que o traballador fose clarividente con respecto a estes asuntos; o mesmo ocorre con todos os asalariados e asalariadas. Certamente, estes círculos son moito menos conscientes dos impostos indirectos moito máis radicais, aínda que os senten principalmente na inflación, como se describiu no capítulo sobre a "Inflación". O imposto indirecto é o imposto máis antisocial. Grava o traballo en favor do capital de préstamo puro. Ninguén pode retirarse del e, polo tanto, oprime máis severamente a quen ten menos ingresos. Por outra banda, os impostos indirectos (os impostos sobre o carbón, o sal, os fósforos, o azucre, a cervexa e as bebidas, os impostos sobre o transporte persoal, etc.) non molestan en absoluto ao propietario de grandes riquezas de capital.

Polo tanto, alguén do círculo de traballadores que se opón a tal acto liberador
pode ser iso só por falta de coñecemento e comprensión destas conexións.

O último e máis difícil asunto que aínda deberiamos tratar neste capítulo é a cuestión da eliminación das obrigas internacionais en materia de xuros; noutras palabras, a denegación de novos pagos de xuros polas débedas de guerra.

Esta cuestión está intimamente ligada á cuestión histórica alemá; de feito, é a cuestión alemá en xeral, xa que di: a nación alemá quere a liberdade ou a escravitude?

Sabemos que, en cuestións finais como estas, só a vontade decidida pode determinar e acadar a vitoria; polo tanto, a resposta a esta pregunta vai moito máis alá do alcance das observacións de política financeira. Mais é esencial que unha nación que debe loitar pola súa liberdade saiba que a súa escravitude é, en primeiro lugar, unha escravitude política financeira, que aquí a política e a economía están estreitamente relacionadas. Mais precisamente esta é a novidade da situación actual: que está rexida polos puntos de vista políticos do poder financeiro e que os puntos de vista políticos do poder militar só ocupan un segundo lugar.

Podemos falar da era mamónica como dunha nova época. O deus Mammón ascendeu ao trono deste mundo. Emperador e rei inclínanse ante el. Os parlamentos e os gobernos son os seus servos submisos. Foi capaz de xugar grandes movementos, como a loita dos asalariados pola súa mellora. O capital internacional tamén fixo que...

Machine Translated by Google

imprentas do mundo serviciais aos seus obxectivos, xa que tamén se converteu en administradora da riqueza cultural e en adulterante de toda arte e literatura nacional indíxena.

Como os portadores máis destacados desta infestación mamónica e do dominio do mundo, recoñecemos aos xudeus e, polo tanto, o círculo do noso coñecemento péchase unha vez máis coa cuestión de todas as cuestións : *a cuestión xudía.*

A solución do problema dos xuros é a solución da cuestión xudía. A solución do problema dos xuros no sentido das nosas explicacións é a ruptura do dominio mundial xudeu, porque esmaga o poder do xudaísmo mundial, o seu poder financeiro.

Pero a solución do problema dos xuros é, ademais, nun sentido construtivo, ao mesmo tempo tempo tamén a solución da cuestión social.

Unha negativa a pagar todos os xuros e impostos das débedas de guerra colocaría as finanzas internacionais, ou Francia, ante a cuestión da súa toma de posesión de toda a administración financeira de toda Alemaña. Se se eliminan todos os impostos do Reich que agora serven para o pago de xuros ao inimigo, isto significaría en primeiro lugar, internamente, unha redención da tola opresión fiscal, un gran feito político social de maior alcance, e o inimigo tería que intentar desenvolver a súa propia administración financeira en Alemaña.

Pero se o pobo alemán vise o recadador de impostos francés ou xudeu sentado en cada oficina de impostos e pensións, e se estes opresores estranxeiros sacasen as mellores vacas dos estabulos dos labregos, entón a ira e a indignación quizais se farían tan fortes que unha noite varrerían o espectro estranxeiro cunha vasoira ensanguentada e liberarían Alemaña.

Se, en xeral, unha potencia militar asumiría unha empresa semellante ao servizo de
Polo tanto, o poder financeiro segue sendo moi cuestionable.

As perspectivas da nosa vontade de liberación non son en absoluto tan desfavorables como puideron parecer ao principio, senón todo o contrario. A primeira vez que Alemaña se negou unanimemente á entrega dos seus "heroes de guerra", con este "non" o espectro acabou.

Agora as finanzas internacionais buscarán outros métodos, especialmente o método do boicot e a estrangulamento total do mercado internacional. Que non terá éxito neste último caso tamén pode ser seguro, e o boicot aos produtos alemáns dirixiría Alemaña, ao principio só na súa actividade económica e, durante un tempo, tamén exclusivamente, ao seu mercado interior. Polo tanto, aquí tamén sería só a tarefa dunha política interna hábil, especialmente mediante unha promoción xenerosa no campo da construción de vivendas, superar os tempos críticos e usalos para o benestar do pobo, ata que se determinen os novos camiños cara ao mundo.

Esta apertura de novos camiños cara ao mundo ocorrerá mediante a ruptura da dominación xudía mesmo entre outras nacións, xa que o camiño das nacións individuais cara a unha economía nacional saudable só pode ser a través da súa curación do seu envelenamento interno polo veleno xudeu-mammonístico. Entón, os camiños naturais dun comercio internacional saudable e dun comercio económico entre as nacións abriranse por si mesmos, e a humanidade, liberada da opresión xudía, experimentará unha era de prosperidade sen precedentes, e, sobre todo, *Alemaña, o corazón do mundo!*

Machine Translated by Google

Machine Translated by Google

Versión 1.0

Publicado no ano 130 de AH, en Kali Yuga outubro de
2018 do Calendario cristián por Sudetenland

Verlag.

SUDETENLAND
VERLAG

Editado por Einar Birkemann.

Portada do libro feita por Italo.